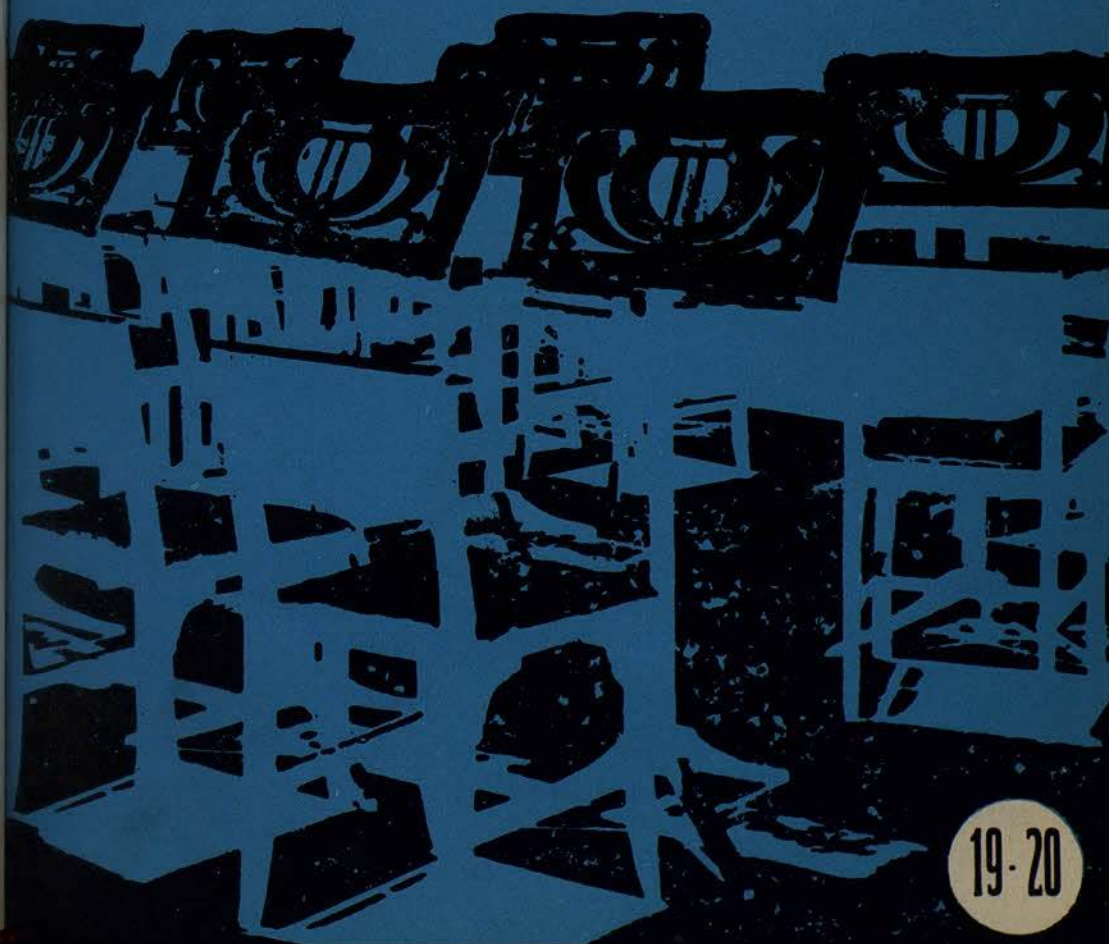

GUIA MUSICAL

1968|69

19-20

**Alta Fidelidad
vehículo de un arte...**

**...es el más perfecto método para situar música en el hogar.
Es una tecnología apasionante,
creada por artesanos que saben escuchar.**

FISHER - VIETA - SHURE

GOODMANS - GARRARD - SME - KLIPSCH

**nombres de prestigio mundial
que Vieta Audio Electrónica, con 12 años de experiencia
en la auténtica Alta Fidelidad, garantiza en España.**

15 d'abril de 1969

Amb goig accepto la invitació dels amics responsables de "Júia Musical" d'encapçalar el número dedicat a l'Escolania de Montserrat.

La col·laboració dels escolans a les activitats del Patronat de la Música, Casal de l'Orpò Català, amb tot el que significa, és un motiu de joia per a tots.

L'Escolania, amb els seus valors de fe, de cultura, d'art, d'humanitat, cerca nous camins per al seu desenvolupament artístic i per al bé dels mateixos escolans.

Cal dir que aquest primer concert públic, fora de Montserrat, no és merament una exhibició sinó un reveu i un homenatge als nostres músics i a tots els qui estimen la música esaltadora del cant i de la música

+ Carrià M. Just

L'ESCOLANIA D'AVUI

L'Escolania de Montserrat, a través de la seva història, ha seguit el ritme d'evolució propi de cada època, tot mantenint-se constantment en les seves característiques.

Un petit grup de nois, oferts pels seus pares per devoció a la Mare de Déu i encomanats a la formació dels monjos, passaren ben aviat, per evolució natural, a col·laborar directament, amb les seves veus, al culte del Santuari.

Aquest estadi d'evolució, del qual la història no ens diu gairebé res, prengué forma ben aviat, es reglamentà amb tot detall, i la mateixa història en precisà la finalitat primordial. L'Abat Cisneros, a finals del segle XV, escriu: «El principal ofici dels escolans és el de cantar

cada dia la missa matinal... ajudar a celebrar les misses dels sacerdots i monjos, cantar cada dia la Salve Regina i els Goigs de la Mare de Déu...»

La força d'aquest principi ha fet desenrotllar l'Escolania durant més de quatre segles fins a donar una empremta especial al Monestir i al Santuari dels segles passats; i avui continuarà amb el mateix vigor si se la dirigeix segons les orientacions del Concili Vaticà II.

En l'actualitat l'Escolania viu uns moments d'adaptació a les noves orientacions litúrgiques. La seva vida continuarà seguint la del Monestir-Santuari, amb el segell d'una nova vida. No

lebrar
cada
re da

otlar
ins a
r i al
nuarà
ns les

ments
ques.
ones-
a. No

cal dir que tot canvi i renovació demana un esforç de superació i que per arribar a trobar l'equilibri necessari abans s'han de fer molts tempteigs.

La falta d'actuacions musicals dintre i fora de la litúrgia podria provocar un desequilibri en la formació musical dels nostres escolans i del conjunt. En aquesta matèria no val la dita «poc i bo». La pràctica diària i la preparació remota i immediata d'obres importants que abans eren interpretades dintre la litúrgia i que actualment han estat suprimides per deixar pas a la llengua vernacle, eren un exercici continu, necessari per a conservar i millorar la qualitat artística del Cor.

La litúrgia actual no rebutja pas, com algú ha cregut, les intervencions polifòniques, tot al contrari. Aquella primera reacció antipolifonista que es va fer sentir en molts sectors del país i de l'estranger als principis de la reforma litúrgica ha estat superada ja en moltes països estrangers. Hom s'ha adonat que també es prega i lloa Déu amb la bellesa de la polifonia. Darrerament el Monestir de Montserrat, seguint les orientacions conciliars, organitzà un «Encontre Internacional de Compositors» per estimular els qui són reconeguts mundialment a col·laborar amb llur art a la nova litúrgia. La prova es féu amb els dos músics estrangers Ernst Krenek i Petr Eben. Els dos compongueren, en català, els Propis de la Nativitat l'un, i les Vespres de la mateixa festivitat el segon. Els resultats de qualitat musical, de participació del poble, de funcionalitat litúrgica, foren evidents. Asenyalaren, sense dubte, un nou camí a seguir a totes les Capelles musicals que sen-

ten la vocació de promoure el cant polifònic dintre la litúrgia. Seria lamentable, però, que aquest camí fos interceptat per raons estranyes. «En aquest cas — com diu Carl de Nys, en un comentari de l'Encontre a "La Revue nouvelle" 3, març, 1969 — es podria témer que l'oreneta de la prova Krenek-Eben no faria la primavera prevista per Joan XXIII».

Durant aquest compàs d'espera en què la funció de l'Escolania dintre la litúrgia no està encara ben determinada, hom pot confiar que el temps li retornarà el lloc i la importància que sempre hi ha tingut. Mentrestant, la formació musical que es dona als escolans no ha perdut gens els valors; gairebé podríem afirmar que s'exigeix més per compensació i per mantenir l'Escolania en un pla satisfactori d'exigència artística.

Si els temps i circumstàncies han modificat les intervencions de l'Escolania en la litúrgia — la qual cosa pot donar la impressió d'un abandó de la tradició montserratina —, han obert altres camins al marge de la mateixa litúrgia. Un exemple és el fet que aquest any, per primera vegada, l'Escolania surt de Montserrat per cantar en concerts públics. Certament que mai no serà la seva missió característica donar concerts; aquest fet ha de ser mirat en un sentit social i artístic.

L'Escolania viurà molts anys si seguim la tradició montserratina. Però no tindriem Escolania si no evolucionéssim al ritme del temps. El moment actual se'ns dona per saber harmonitzar aquests dos principis aparentment contradictoris.

IRENEU SEGARRA.

Els ulls la desitgen, les mans
l'acaricien, però no us atureu
admirant-la com una obra
d'art: obriu l'ampolla
d' **AIGUA LAVANDA PUIG**
i descobrireu que aquesta sug-
gestiva fragància és la que
volieu fer vostra.

AIGUA LAVANDA PUIG

ELS ESCOLANS DE MONTSERRAT A

Quan els escolans canten

EDIGSA

Quan els escolans
són petits compositors

antologia històrica de la música catalana

antologia històrica
de la música catalana

una obra al servei
d'una cultura

L'ESCOLANIA DE MONTSERRAT

Orígens de l'Escolania (segles XIII i XIV)

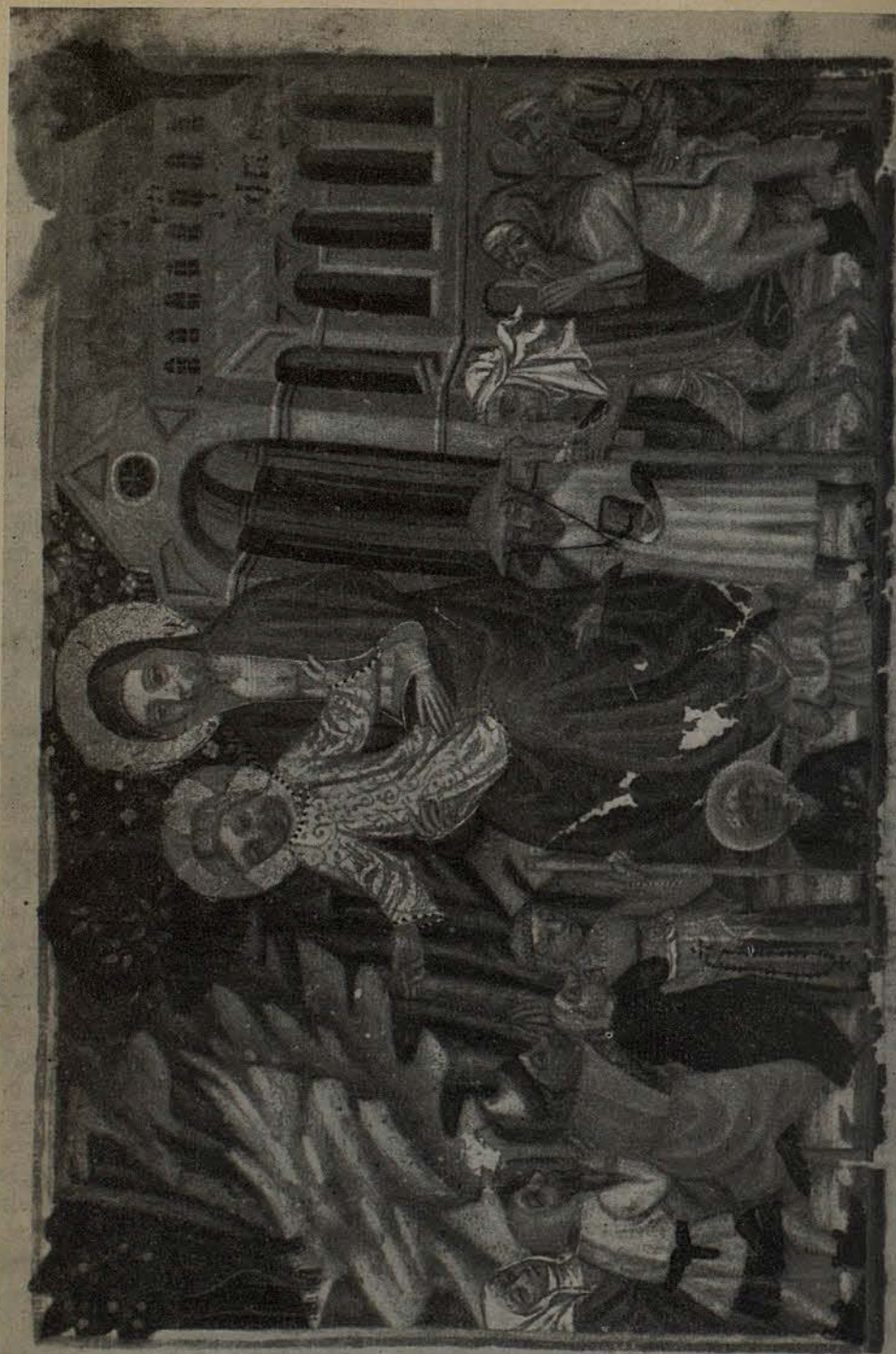
Quasi sense violentar gens la història gosaria apuntar la idea afalagadora que els nostres escolans foren contemporanis de la Imatge de la nostra Moreneta, ja en aquella hora esfumada a la llunyania del s. XII. Ens corrobora aquesta nostra opinió el P. Jaume Martí Marvà, escriptor encomiàstic de l'Escolania vers el 1650, quan diu: «El col·legi de nois existia molt abans de la Reforma (1493), car fou implantat des del moment en què es fundà el Monestir, per tal d'instruir-los i educar-los». Els monjos de Ripoll amb l'abat Oliba fundaren el monestir de Montserrat vers l'any 1027. Diu Rovira i Virgili en la Història de Catalunya que el monjo Oliva, contemporani del gran abat, coneixia especialment la música i a Ripoll existien llibres de cant escrits en un gènere d'anotació particular, anomenada catalana pel Rdm. P. Sunyol. S'hi copiaven llibres àdhuc de música a veus ja en aquest segle, i tot fa creure que Ripoll era un centre musical, segons criteri de Mr. H. Anglès, en «Història de la música».

No fóra, doncs, res d'estrany que els monjos vinguts de la casa mare de Ripoll implantessin al cenobi de Montserrat des de bell començ un grup també de nois que s'anomenaven «pueri scolares», per al servei del culte i per a ésser educats aquí.

Una de les «Cantigas» d'Alfons el Savi, als volts del 1250, reconta una facècia d'un «crerizon» de Montserrat, hom interpreta d'un escolà jovencell, la qual cosa acusa la presència d'escolans al nostre Santuari, al segle XIII.

Però la prova més certa la tenim en un document de data 14 de juliol de l'any 1307. El cas és d'un conveni establert entre el Monestir de Montserrat amb els ciutadans de Barcelona Pere de Santpere, Bernat Oromir i Castelló de Santpere, els quals s'obligaren, per raó del conveni, a satisfer als creditors del monestir i a mantenir els monjos, els **escolans**, els donats, els preveres, els guardes del Castell i els altres servents del Santuari. Ultra la manutenció, s'obligaren també a lliurar anualment a cada escolà una «cota de panno». El document esmenta els escolans immediatament després dels monjos, precedits de la frase, que traduïda del llatí, diu així: «segons que de temps antic s'ha acostumat a fer en el susdit Monestir». Sense violentar gens la frase, hom pot, doncs, endinsar-se segle tretzè enllà, diu l'historiador P. Albareda.

El Monestir de Montserrat conserva el valuós còdex anomenat **Llibre Vermell**, escrit i pulcrament miniaturat al segle XIV, que conté cançons a una, a dues i a tres veus, i algunes són d'abans d'aquest segle i tot. D'entre aquestes cançons cal fer notar els típics goigs, la lletra dels quals comença: «Los set goytxs recomptarem et devotament xantant», i el primer virolai: «Rosa plascent, soleyl de resplendor...» Hom diria que el cant dels Goigs era un afer particular propi dels escolans ja al pòrtic d'aquella època. Un cas pintoresc de pietat d'aquest temps i que es repetia molt sovint, segons es llegeix en l'estatut del P. Cisneros, era el que un devot pelegrí, en trobar un escolà de servei en el temple li oteria una humil almoïna per tal que

De quibus plenaria indulgentia. omnia per omnia seculum concessimus. nunc

cantés els goigs a la Verge de Montserrat, o bé recités a la seva intenció els set **salms**. La consuetud del cant dels set goigs a la Mare de Déu cantats pels escolans, persistí durant alguns segles.

No era cap cosa estranya en aquell temps l'ofici de cantor entre els educands dels monestirs. Llegim en el tercer volum de l'Anuari Musical, que el 1382 el noi de 12 anys Joan Calvet era recomanat pel rei Pere a l'abat de Ripoll amb aquest distintiu: «e sap cant».

Gràcies a un altre manuscrit montserratí conegut amb el nom de «Manual dels Notaris de Montserrat», del segle XIV, no solament sabem l'existència de la corporació dels escolans de la primera meitat de la catorzena centúria, sinó que fins sabem el nom

de vuit d'ells que firmaven al peu de les actes notariales.

No tots eren infants; hi havia adolescents i fins joves de 18 i 20 anys que, essent escolans, rebien les ordres sagrades. Els seus noms, junt amb el famós «pueri scholaris», són: Arnau Ferrer, 1329; Francesc Cornudella, 1337; Jaume Remiró, 1337; Pere Gombau, 1337; Pere Boixó, 1341; Nicolau Baró, 1344; Pere Baget, 1346, i, uns quants anys més tard, Francesc Serra, 1378. Fou segurament en aquest segle XIV, en el qual s'elaborà el cant i la musicalitat dels nostres primers escolans, que en el segle següent havia de conquerir-se una fama que traspasaria les muralles altes de la muntanya de Montserrat.

I el cas és confirmat per un fet his-

«Llibre Vermell», de Montserrat

abat recon.

Dolorum regina oium nostra stella a matutina celestia. In
 Et respondetur. Et utitur in qualiter amplia.

Inte partum ungo deo gaudio. Iterum ante partum et c.

Semper permansisti inuolam stella matutina et c. Iterum semper.

Et in partu ungo deo secunda. Iterum Et in partu et c.
 semper permansisti inuolam. Stella et c.

Et post partum ungo mater cura. Iterum Et post partum. It.

semper permansisti inuolam. Stella et c.

Dolorum regina et c.

tòric ocorregut l'any 1479. Els consellers de Barcelona, sabedors de l'avançament musical dels nostres escolans, per tal de poder festejar l'entrada de Ferran el Catòlic a la ciutat comtal, es dirigeixen al Prior i Procuradors del monestir de Montserrat amb aquestes belles paraules: «Molt religiosos e magnífichs senyors: Per causa de la nova entrada de la majestat del senyor rey, aquesta ciutat ha menester molts fadrins musichs havent bones veus per solemnitzar e honrar dita entrada. Som avisats que aquí n'a molts tals quals aquesta ciutat per aquella jornada ha menester...»

Suposem, com és natural, que la petició fou atesa i que els escolans varen participar realment als festivals de Barcelona.

Escola musical montserratina

Mirant enrera hom constata que Montserrat compta amb una escola musical multiseular al servei del culte: una escolania d'infants cantors, una capella integrada per infants i monjos, el cultiu de l'orgue i d'altres instruments fins i tot de l'arpa al segle XVII, la utilització d'una petita orquestra d'acompanyament composta primerament amb instruments de vent i posteriorment de corda, i una llarga llista de mestres i compositors.

Els seus temps millors són els segles XVII i XVIII. Pel que fa a abans del segle XVII, a part la tradició del cant coral eclesiàstic, els cants del **Llibre Vermell** (ms. 1 de Montserrat, còpia musical de finals del s. XIV) són l'exponent més antic del cultiu de la música al santuari, i donen testimoni de l'acceptació o adaptació, per a ús dels romeus, de les produccions musicals d'altres llocs, i potser fins i tot de

Montserrat, escollides entre els gèneres més variats: antífones, cànons, ballades o «balls redons», motets, peces a una, a dues i a tres veus, amb text llatí o català.

A més, a les darreries del s. XVI consta l'existència d'un grup de cantors compost de nois i de joves; un tal Salvador Casas, prevere del monestir, és nomenat **Mestre dels minyons de la Capella de Montserrat**. Aquest càrrec que fins a finals del s. XVI havia estat en mans dels preveres del santuari, passà als monjos. Bernat Barecha, aragonès d'origen, escolà i més tard novici a l'any 1596, fou el primer monjo **Mestre de Capella**. Aquest fet donà tot seguit un gran prestigi a l'escola de música de Montserrat.

Foren dos grans mestres els qui iniciaren aquesta escola montserratina reconeguda arreu del món musical: Joan March i Joan Cererols. El primer compositor competent fou **Joan March** (1582-1658) natural d'Arbeca, també escolà, monjo i president del Monestir. Passà una llarga temporada a Madrid, al monestir de **San Martín**, avui desaparegut. Allí, a la capella veïna de **Las Descalzas Reales**, d'on feia poc havia estat organista Tomás Luis de Victoria, exercí també ell d'organista. L'afinitat de composició amb el gran polifonista castellà potser li venia d'haver conviscut el mateix ambient del mestre i, potser, per haver conegut personalment el P. Victoria.

Les poques peces d'ell conegudes fins ara, testimonien els seus grans dots de compositor. El descobriment de tantes obres com va escriure, ens permetria de valorar millor la seva personalitat musical.

Segons l'opinió d'un contemporani seu, el P. Jaume Martí Marvà, la figu-

ANIVERSARIO
1919/69

LO RECONOCEMOS:

¡NO LA PODEMOS MEJORAR!

El Agua de Colonia Royale Ambree, a través de sus 50 años de existencia ha mantenido y mantendrá su calidad excepcional, insuperable.

La equilibrada fórmula que la integra, a base de esencias de plantas, flores y cortezas de frutos del sur, es tan compleja que no solamente no se puede imitar, sino que nosotros mismos

¡NO LA PODEMOS MEJORAR!

ra del P March emergia entre els músics montserratins com cap altre. Segurament no en trobaríem cap més que competís amb la seva habilitat a l'orgue i en la composició. Ha compost, testifica el seu col·lega, molts llibres de Misses, completes, magnificats, i en l'actualitat n'està duent a terme un del nombre de quatre que deixarà enlloc les persones d'altres ciències. Les obres del P. March, tant en llatí com en romanç, d'un acusat gust clàssic, foren admirades, estudiades i amorosament conservades al monestir pels seus successors fins que desaparegueren per les vicissituds dels temps.

El P. Joan March era un talent en tot. Obtingué alts càrrecs i morí a l'edat de 76 anys, i 62 de monjo, el 1658.

Joan Cererols, nat a Martorell el 9 de setembre de 1618, i escolà en la seva minyonia i després monjo, és el compositor més remarcable de tota l'escola. Deixeble de Joan March, desplega una activitat musical extraordinària com a mestre, organista, arpista i compositor. Algunes de les seves obres van ser molt divulgades. Les afinitats del seu estil amb l'escola castellana (Victoria) i italiana (Marenzio, Monteverdi) semblen indicar unes influències que s'explicarien per les permanències de Cererols a Castella, i per l'intercanvi musical entre els centres de l'època. Tal com ja ho havia practicat March, Cererols cultivà la polifonia unicoral i pluricoral tan en voga en la seva època, i utilitzà quasi sempre el baix continu i l'acompanyament. Va ésser apreciat no solament a Montserrat, sinó també a tot Catalunya i a moltes terres de la península ibèrica. Va formar molts deixebles.

El patriarca, podríem dir, de la polifonia sacra-montserratina morí l'any

1680, i en memòria d'un mestre tan estimat els escolans li cantaven amb reconeixença un respons, cada any en la festa de Sant Agustí, dia del seu aniversari.

No és d'estranyar que amb una figura tan eminent com la del P. Joan Cererols, que sobresortia per damunt dels músics contemporanis, tant en la prodigalitat de les seves obres musicals com en la coneixença completa de la música del seu temps i dels instruments aleshores coneguts, el renom de l'escolania de Montserrat guanyés en opinió i estima de tothom.

Encara en temps del P. Cererols i immediatament després d'ell, Montserrat comptava amb un nombre considerable de músics, la majoria deixebles seus, que van compresos entre els anys 1636 i 1660, atenent-nos a la data de llur entrada al monestir.

Entre els continuadors de Cererols cap no va sobresortir tant com **Miquel López** (1669-1723), nascut a l'Aragó, escolà i més tard monjo de Montserrat. Treballador incansable i autor d'un gran nombre de composicions, uní la severitat de la polifonia amb l'estil instrumental i usà d'una manera ben definida l'orquestra acompanyant. Alguns dels seus procediments traeixen la influència de Cererols, però també de l'escola castellana que coneixia bé per haver estat llargament a **San Martín** de Madrid i a altres cenobis. Amb López i algunes altres figures de menor importància es clou el primer cicle de l'escola montserratina de música, de tendència contrapuntística severa, oberta a les noves tendències musicals del temps. Aquesta escola, encara que mancada de mestres de primera fila, després de la mort del P. López estava al dia en l'ensenyament musical.

VIRGINI PVERPERÆ.

Non sub orbiculato Palladis Clipeo (Sanctissima cælorū Imperatrix) hæc mea musices præludia protegenda esse censeo, qui a feneris annis, nescio an voto parentum aut meo sub tuis auspicijs in sacris ædibus tuis vivere, tibi famulari, laudes decantatur⁹ tuas in ephebiū admittī, tandemque vnā tui curā ad cucullū evēherē dignata es, qui min⁹ cæteris apud te merebar, dum infirmi me subsellij haud dignū autumabā: fateor itaque citra vires meas fore, hoc opusculū harmonicū (quod optavi luce potius) audientiū aures titillare animosque rapere posse; nisi tu quā suavissimi Angelorū concent⁹ magnopere delectant, aurē nō modo meā, sed manū duxisses. Cū autē (scientiarū omniū, artiumque Magistra) me iā dudū ingratū animi vitij parentib⁹ aversū probasti, hæc gratitudinis testimonia erga te merumere non graveris, qui tibi post Deū plus omnib⁹ obsequi nō inficior: si vero noxe tibi grave videantur meæ, qui laborē exigū hūc offerre ausim; incusa temetipsam, quæ me hac informasti: Præterea me musicū efficiēs peritiorē si apud Vigenitū filiū tuū Redemptorē nostrū intercedas, qui mētē dirigat meā virtutes foveat, & effrenatos animi mot⁹ cōpēcat; Inde dubio procul perfectissima consonantia; tuta & harmonicā tranquillitas, qua possim in citharis Deo optimo Maximo, tibi que cōfiteri, te laudare, te prors⁹ & humilis venerari.

D. D. D.

Fr. Ioannes Cæcerols numini tuo
semper colendo addictissimus.

A mitjan segle XVIII l'escola musical montserratina, seguint els corrents generals de la música, es girà cap a l'estil italianitzant. L'introduïdor de l'estil nou fou el **P. Josep Martí** (1719-1763), de Tortosa. Als 30 anys, quan era mestre de música de la **Real Soledad** de Madrid, es féu monjo de Montserrat. Morí prematurament als 44 anys, quan encara no n'havia complert 9 de Mestre de Capella del Monestir. Amb tan poc temps es guanyà una reputació extraordinària i compongué molt. Tenia après l'estil italianitzant a Madrid, probablement al costat de Nebra i potser del mateix Scarlatti. Va plasmar la nova escola musical montserratina, i va formar deixebles tan importants com els monjos **Benet Julià** (mort el 1787) i **Anselm Viola** (1739-1798), ambdós de Torroella de Montgrí, i **Narcís Casanoves** (1747-1799), de Sabadell.

Les característiques d'aquest segon cicle del **bel canto** a Montserrat són la propietat, profunditat i religiositat amb què s'utilitzaren elements que en altres llocs es van prodigar en músiques teatrals i fora del culte. Narcís Casanoves n'és el representant més sobresortint. Hom ha dit que és el músic més exquisit, el compositor més espiritual i montserratí, a qui cal reconèixer la talla dels grans mestres estrangers del seu temps. Era un gran organista ja des de molt jove. Arribà a fer meravelles en l'art de l'orgue. Era tan destre a compondre com a improvisar sonates a l'orgue, que segons narren testimonis contemporanis resultaven tan ben perfilades com les que conservem escrites. Tenia un coneixement extens de totes les riqueses i formes en què es produïa la música d'aleshores. Hom pot descobrir-ho en les seves obres principals, els responsoris de Setmana Santa i en

els tan jovials de Nadal com en les Misses i Salve. Fou mestre de l'escolania dues vegades. En la segona represa, el mestre caigué malalt. En eixir del monestir de Montserrat per curar-se, tingué un atac bo i davallant de la muntanya i fou conduït a la finca pacífica de la Vinya Vella, prop d'Esparreguera, on moria el dia primer d'abril de l'any 1799. Tenia 52 anys.

Remarcable per la finor de les seves sonates per a instrument de tecla és el **P. Felip Rodríguez** (1759-1814), de Madrid, que aprengué música a Montserrat i més tard fou monjo del mateix monestir.

Influència de l'escola musical de Montserrat

(**Antoni Soler, Ferran Sor, Antoni Ràfols, Jaume Balias**)

És indubtable que en aquests dos segles els mestres i organistes se succeïen ininterrompudament, puix que Montserrat no sofrí cap decadència, i els noms famosos d'alguns deixebles en donen un testimoni verídic. **Antoni Soler**, escolà de Montserrat i després monjo de l'Escorial, és el músic més gran del s. XVIII a la península. A la nostra escolania aprengué de petit les obres de Josep Elías, organista de Sant Just i Pastor de Barcelona, un dels compositors locals més avançats del temps. Gràcies a la seva producció musical i al valor de la seva persona, podem entreveure la grandesa de l'Escolania d'aleshores. Soler escriu en la seva defensa del llibre de la Modulació: «Encara que és veritat que tinc alguns tons escrits en els Quatre Llibres de clavicordi, on se'n troben de tots els tons en tots els indrets, mai no m'he tingut per inventor de semblant cosa, puix que quan era encara jo un minyó

de tretze o catorze anys d'edat, tinc ben present que vaig aprendre vint-i-quatre obres d'orgue del mestre Josep Elias, en les quals ni una tan sols es troba de les esmentades en els tons de la primera taula».

«Per aquestes ratlles veiem — diu Mr. Higini Anglès —, com el P. Soler dóna bon compte de la florida musical de l'escolania de Montserrat, fornal de mestres als segles XVII i XVIII i centre de la música religiosa i de cambra a Catalunya durant el segle XVIII. Es dedueix també, continua dient el musicòleg, que l'autor de moda per a la música d'orgue durant el segon quart d'aquest segle, a Montserrat, no era ja Joan Cabanilles, sinó el seu deixeble Josep Elias, el de la música moderna i d'estil novell en aquells dies a la nostra península.»

No estarà fora de lloc dir de pas que algú ha cregut que aquest Cabanilles havia estat escolà de Montserrat. Seria una glòria més, però no tenim proves per a demostrar-ho.

L'escolania de Montserrat rebia constantment exemplars de les obres del P. Soler. És per això que la majoria de colleccions manuscrites de la seva música per a tecla s'han salvat gràcies a la multiplicitat de còpies que en tragueren els antics escolans, diu Mr. Higini Anglès. Així és com s'escampava arreu la novetat musical de l'escola de Montserrat.

Ferran Sor, famós guitarrista i compositor, nasqué a Barcelona el 17 de febrer de 1778. Entrà a l'escolania de Montserrat probablement l'any 1791. Fou deixeble del P. Viola. S'amarà de la polifonia del P. Cererols i de la nova música dels seus dies. Ell mateix testimonieja: «Rodejat de tan bons exemples, no vaig tardar gaire a

fer progressos, i vaig aprendre tot seguit a escriure el que jo cantava i a cantar el que estava escrit. Tots els instruments estaven a la meua disposició, però l'estudi de l'orgue era de rigor; amb tot, em deixaren assajar les meves improvisacions al clavicordi i al violí». Eixí de l'escolania de Montserrat amb uns certs coneixements d'orgue, de contrapunt i fins de fuga, juntament amb la perícia del violí. Ell estava cridat a ésser un geni. De bell antuvi, un cop vingut a Barcelona, s'afeccionà a l'art teatral i a la instrumentació. Després d'algun temps es traslladà a Madrid, on trobà una poderosa protectora en la duquessa d'Alba. Igualment el duc de Medinaceli es prengué amb interès el jove artista, i li donà el consell d'instrumentar alguns oratoris. Després Sor escriví simfonies, tres quartets per a instruments de corda, una Salve i moltes cançons espanyoles i regionals.

Menà una vida bohèmia. Estigué a París, Londres i fins a Moscou, amb la dèria de veure executades les seves copioses obres teatrals, al gènere de les quals s'havia donat de ple. Amb la guitarra aixecà veritable admiració. La majoria de les seves composicions foren escrites per a guitarra, encara que el seu estil tingué poc èxit, puix que l'habitud que tenia d'escriure gairebé sempre a quatre veus el feia massa difícil per als «amateurs». Morí a París bastant desgraciadament el 8 de juliol de 1839. El seu mètode de guitarra i les esves innúmeres obres foren publicades a París per Moissonier, i també a Londres. Ferran Sor és un romàntic clàssic. On es revela la seva personalitat és en les seves obres per a guitarra. Hom ha dit d'ell que pot considerar-se, pel que respecta a la forma de la seva obra guitarrística en general, com una personalitat intermèdia entre

bonae voluntatis benedicimus te glorificamus te propter magnam gloriam tuam,

De us Rex caelestis Domine Fili Virginitate Iesu Christe, Agnus

Domine Deus Deus Pater omnipotens Iesu Christe, Domine Deus

= Para Niños, q^{do} alcanzan a la Octava, y p^{ra} habilitar las manos. = En Valladolid año 1710.

Meno.

Beethoven i Mozart, que sense imitar ni molt menys plagiar cap d'ells, participa de la de tots dos.

A l'escola musical de Montserrat continuen els opositors de mestres de capella, d'organistes, de cantors per a Catalunya i per arreu d'Espanya com en els bons temps dels mestres March i Cererols.

Diu Mr. Higini Anglès: «A Catalunya fou Montserrat el centre de la música per a orgue i clavicèmbal, en el segle XVIII». Podríem citar un bell estol de músics d'aquest temps.

Antoni Ràfols, vilanoví, que sortí de l'escolania el 1772, distingit organista i arpista, demostrà tenir un bon coneixement de la teoria musical, i publicà un fulletó intitulat «Tractat de la simfonia». Per enrobustir les idees de la seva tesi, addueix com a testimonis els mestres de Montserrat, especialment el P. Josep Martí.

Jaume Balius, també escolà de Montserrat d'aquest temps, que després ocupà el càrrec de mestre de capella de Girona, de Còrdova i finalment del reial convent de l'Encarnació de Madrid — diu el musicòleg de qui traïem aquests coneixements —, i fou un altre dels principals i més distingits mestres de l'escola catalana, com ho demostren les seves Misses a vuit i a nou veus, els seus motets, salms, etc., que conservem manuscrits.

Destrucció del Santuari i Restauració de l'Escolania

Amb la destrucció del monestir i santuari (1811) i amb l'exclaustració (1835), l'antiga escola musical montserratina davallà paulatinament a la decadència fins a extingir-se amb la mort dels seus últims representants, els

PP. Josep Vinyals (1771-1825), Maur Ametller (1749-1833), Benet Brell (1786-1850) i Jacint Boada (1772-1859). Com a compositors, el mestre Vinyals es manté encara en un nivell bo; els altres tres deixen molt a desitjar. Viuen en un temps difícil i mancats de l'ambient necessari. Se'ls ha d'agrair el seu esforç enmig de tanta destrucció, i el seu treball de còpia i de recull de les músiques passades.

El dia 1 d'octubre de 1851, el P. Boada restablí l'escolania de la manera que pogué. En la vida precària d'aquells dies l'escolania anà continuant, però no era encara el renaixement de l'escola musical que ressorgirà uns quants anys més tard amb els nous mestres del començament de segle.

Durant la segona meitat del s. XIX, alguns mestres laics condueixen l'escolania sense arribar a donar-li cap gran categoria. Sobresurt entre aquests el mestre Bartomeu Blanc, al qual cal agrair haver copiat molta música dels segles anteriors. La renaixença no comença fins a la vinguda a Montserrat com a monjo, del mestre de Capella de la Seu de València, **Manuel Guzman**, que, ja a les darreries del segle XIX i al començ del XX, va posar l'escolania al nivell musical de la península representat pels mestres H. Eslava, J. Úbeda i F. Olmeda. Ell mateix compongué una gran quantitat d'obres que avui semblen mancades de fons, però que en el seu temps van tenir molta acceptació. A la mort del P. Guzman (1909) i a una curta actuació del P. Ramir Escofet, mort prematurament el 1911, sobrevingué la restauració de l'escolania musical dintre les característiques de l'època actual.

L'escola musical actual. — P. Anselm Ferrer, P. Ildefons Pinell, P. Àngel Rodamilans, P. David Pujol, P. Ire-

un aparell fotogràfic
intencionadament jove

REGULA s'incorpora al dinamisme
dels vostres moments de lliure esplai
proporcionant-vos, de forma àgil i senzilla,
totes aquelles possibilitats de creació
que pugueu descobrir en la fotografia

demaneu informació detallada al vostre proveïdor o al

Representant General per a Espanya:

GERMÁN RAMÓN CORTÉS

Concell de Cent, 366-368 ••••• Telèfon: 232 51 00

BARCELONA•9

Serveixi's enviar-me documentació sobre càmeres REGULA

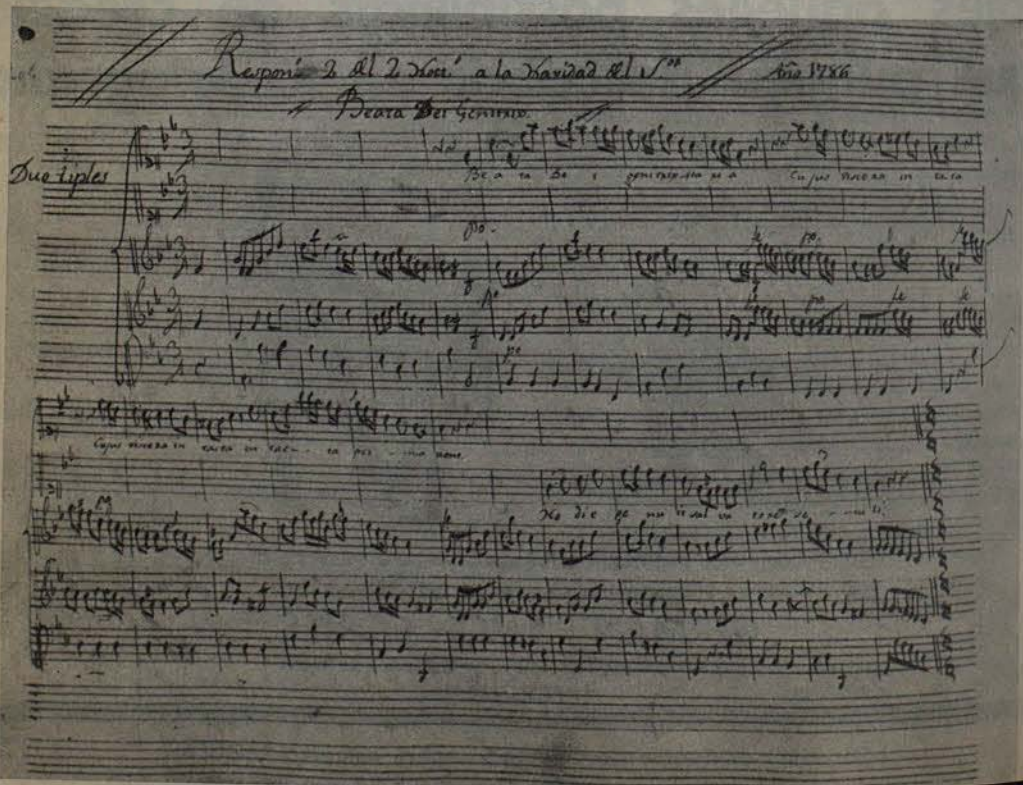
neu Segarra, P. Gregori Estrada,
P. Cassià Just, P. G. Odiló Planàs
i P. Narcís C. Casanova

El **P. Anselm Ferrer** (n. 1882), mestre de capella del 1911 al 1933, fou qui donà un nou viratge a l'escolania, usant nous mitjans per a la formació dels escolans. Seleccionà el repertori i junt amb el P. Gregori Sunyol, primera figura del cant gregorià a casa nostra, mort el 1946, seguint el sentit de reforma del **Motu proprio** de Sant Pius X, es dedicaren l'un a l'execució primerament del cant gregorià segons l'escola solesmense, i el P. Ferrer a la restauració de la polifonia clàssica i a la composició contemporània seleccionada.

El cop magisral de l'orientació de l'escola actual el donà el **P. Angel Rodamilans** (1874-1936), encara que no era ell el mestre de capella. La seva

actuació de professor, de sots-director i sobretot de gran compositor influència d'una manera viva i eficaç en la nostra escola. Fou un dels millors talents musicals que han passat per l'escolania de Montserrat. Entrà per escola l'any 1885, al trencall de l'antiga i de la nova escola. Un cop sacerdot, fundà a Terrassa l'orfeó Montserrat que ell mateix dirigia. Abans, però, féu els cursos de piano sota la direcció de Granados. Després de fer-se conèixer com a músic i director, entrà com a monjo al monestir de Montserrat el dia 1 de novembre de 1923. Va estudiar els clàssics i no d'una manera superficial, encara que poc metòdica. Digué d'ell el seu col·lega, l'organista P. Pinell: «Gosem dir que no coneixem en l'època contemporània i rarament en les passades, una personalitat en el terreny musical que en substància constitutiva del veritable art, en l'elevació ultrater-

«Beata Dei Genitrix», manuscrit del P. Narcís Casanovas

Concerto de Bajan Obligado
 con Violines, Oboes y Trompas
 con su Basso al P. M. C.
 Anselmo Viola
 acompañamiento

Es de la Escala de Monserri
 Es de la Escala de Monserri

Manuscrit del P. Viola

«Concert de fagot» del P. Anselm Viola

tutti
 Segue
 tutti
 tutti
 tutti

rena de l'esperit, en el rapte divinal de la bellesa, arribi tan lluny, tan fonament i tan amplament. El seu esperit es precipita a la seva tècnica. La font on s'inspira és en la introspecció i la meditació, sobretot en la mística». Són moltes les obres que escriví i algunes d'elles de grans proporcions. Totes les compongué per al servei del culte del Santuari de Montserrat.

El **P. Ildefons Pinell**, escolà del 1900, ben perfeccionat en el teclat, coneixedor vast de les obres musicals i dotat d'un gran sentiment artístic, ocupà el lloc d'organista l'any 1924. Reeixí, segons hom ha dit, fins a esdevenir un organista pulcre i crític musical. Morí el 1960.

El **P. David Pujol** succeí el P. Anselm Ferrer en la direcció de l'escolania fins a l'any 1953. S'esforçà a posar en un nivell alt l'escolania i ho aconseguí. Sota el seu mestratge, a causa de les exigències de l'època, l'escolania interpretà el més vast repertori que mai hagi cantat. Com a musicòleg, les seves publicacions, sobretot «Els Mestres de l'escolania», són dignes de figurar al costat de les de Pedrell i de Mr. Anglès.

El **P. Ireneu Segarra** succeí el P. David Pujol desde l'any 1953 i és encara en l'actualitat el director i mestre de l'escolania. S'educà, en la infantesa en la nostra escolania. Un cop monjo, encara jove, cursà el piano i la composició a fora del monestir, amb els mestres Marshall, Barberà i Taltabull. En emprendre ell la direcció com a mestre dels escolans, l'escolania ha aconseguit el punt més elevat que mai hagi tingut en l'execució de les obres musicals, i no solament en les executades en el culte del Santuari de Montserrat, sinó en la impressió de discos que ha estat una de les seves activitats més absorbents i que ha posat la nostra escola musical si més no al

nivell de les corals més renomades. I per últim donen mostres de la seva alçada les execucions periòdiques que es donen a Barcelona en el Palau de la Música Catalana des de l'any passat, 1968.

Collega del P. Ireneu, el **P. Gregori Estrada** s'ha especialitzat com a organista i ha fet profunds estudis sota el mestratge de bons mestres en l'art de l'orgue. Ambdós excel·lents compositors moderns s'han dedicat especialment al cant litúrgic actual en llengua popular, tot seguint les orientacions del Concili Vaticà II.

També són promotors de l'escola musical contemporània, l'excel·lent organista i compositor el **P. Cassià Just** — ara ocupat en el règim del monestir —, que cursà brillantment els estudis d'orgue a l'Institut de Música Sacra a Roma i es perfeccionà més encara a París i en la seva actuació en el Santuari posà el nostre orgue al nivell dels cèlebres organistes d'aquella ciutat. D'entre els monjos, també ha pujat un bon deixeble d'orgue i composició, el **Germà Odiló Planàs**, professor també de l'escolania i junt amb el **P. Narcís C. Casanova** componen, amb els abans esmentats, el floret erudit que, seguint la tradició de segles enrera, porta la marxa de l'escola musical de Montserrat pels camins de la música moderna actual.

Entre els collaborators de l'escola montserratina, cal esmentar el P. Eugeni Quintana, format sota el mestratge del P. Guzmán. Aquests darrers anys s'ha dedicat a transcriure en notació moderna la majoria dels manuscrits dels segles XVII i XVIII dels Mestres de l'Escolania, que ha servit per donar a conèixer al públic per mitjà dels discs i en concerts, moltes de les obres completament desconegudes.

AMBRÓS CARALT

ha prestat, des del principi de la seva fundació, un interès marcadament especial a divulgar la producció musical que centra Montserrat i l'escola montserratina. Ha publicat primeres gravacions d'obres clàssiques oblidades però de qualitat sensacional — Cererols, Martí, López, Ferrer... — i obres que palesen un renaixement de la música religiosa als nostres dies — Ernst Krenek, Petr Eben —, formant un conjunt antològic amb d'altres de caràcter estrictament popular; es destaca, sobretot, el fet d'haver donat a conèixer com a compositor d'estre montserratí Pau Casals.

11.0.001-L

30/33

PAU CASALS: O vos omnes — Tota pulchra — Salve montserratina — Nigra sum — Recordare Virgo Mater — Cançó de la Verge — Eucarística — Rosari. — ESCOLANIA I CAPELLA DE MÚSICA DE MONTSERRAT — Organista: GREGORI ESTRADA — Director: IRENEU SEGARRA.

362-TC

17/45

PAU CASALS: Salve montserratina — Eucarística. — ESCOLANIA I CAPELLA DE MÚSICA DE MONTSERRAT — Organista: GREGORI ESTRADA — Director: IRENEU SEGARRA.

11.6.001-L

30/33

JOAN CEREROLS: Señor mío Jesucristo — A Belén, zagales — Al amor que viene — Ay, qué dolor — Segura vais, labradora — Ah, grumete ligero. — ESCOLANIA I CAPELLA DE MÚSICA DE MONTSERRAT — Director: IRENEU SEGARRA.

769-TL

30/33

JOAN CEREROLS: Magnificat, per a dos sopranos solistes, doble cor a vuit veus i orgue. — **NARCÍS**

CASANOVAS: Salve Regina, per a soprano solista, cor i baix continu. — **NARCÍS CASANOVAS:** Salve Regina, per a dos sopranos solistes, cor i baix continu. — **JOSEP A. MARTÍ:** Magnificat, per a so-

listes, cor i orquestra. — Solistes vocals i instrumentals — Orgue i Orquestra de Cambra — ESCOLANIA I CAPELLA DE MÚSICA DE MONTSERRAT — Director: IRENEU SEGARRA.

741-TL

30/33

JOSEP A. MARTÍ: Silencio, Cantata de Nadal, per a solistes, cor i orquestra. — **O Magnum Mysterium,** Responsori per a les Maitines de Nadal, per a soprano, doble cor i orquestra. — Solistes vocals — ESCOLANIA I CAPELLA DE MÚSICA DE MONTSERRAT — Orquestra de Cambra — Director: IRENEU SEGARRA.

11.3.0001-2-P

30/33

TOMÁS L. DE VICTORIA: Responsoris de Setmana Santa (Dijous, Divendres i Dissabte Santa) — ESCOLANIA I CAPELLA DE MÚSICA DE MONTSERRAT — Director: IRENEU SEGARRA.

15.6.005-C

17/33

ANSELM FERRER: Salve Regina — ESCOLANIA I CAPELLA DE MÚSICA DE MONTSERRAT — Director: IRENEU SEGARRA.

14.001-SC

STEREO

17/45

FRANCESC CIVIL: Salve Regina — Virolai — (Verdaguer/Rodoreda) — ESCOLANIA DE MONTSERRAT — Director: IRENEU SEGARRA.

vergara

14.002-SC STEREO 17/45

JOSEP M. FOMA: *Salve Regina* — *Virolai* — (Verdaguer/Rodoreda) — ESCOLANIA DE MONTSERRAT — Director: IRENEU SEGARRA.

14.003-SC STEREO 17/45

DOMENEC MAS I SERRACANT: *Salve Regina* — *Virolai* — (Verdaguer/Rodoreda) — ESCOLANIA DE MONTSERRAT — Director: IRENEU SEGARRA.

14.004-SC STEREO 17/45

MIGUEL LÓPEZ: *Salve Regina* — *Virolai* — (Verdaguer/Rodoreda) — ESCOLANIA DE MONTSERRAT — Director: IRENEU SEGARRA.

11.0.004-SL STEREO 30/33

DIUMENGE DE RAMS A MONTSERRAT.

14.0009-SL STEREO 30/33

DIJOURS SANT A MONTSERRAT.

14.010-SL STEREO 30/33

DIVENDRES SANT A MONTSERRAT.

14.007-SL STEREO 30/33

PASQUA A MONTSERRAT.

Gravacions efectuades en directe l'any 1964 — COR DE MONJOS I ASSEMBLEA — ESCOLANIA I CAPELLA DE MÚSICA DE MONTSERRAT — Director: IRENEU SEGARRA.

11.6.004-L 30/33

GRAN MISSA CONVENTUAL A MONTSERRAT (Segon Diumenge després de Pasqua) — COR DE MONJOS DE L'ABADIA DE MONTSERRAT — Director: ODILO CUNILL.

707-TL 30/33

CORPUS A MONTSERRAT (Missa «Vidi Speciosam», de Tomás L. de Victoria) — COR DE MONJOS I ASSEMBLEA — ESCOLANIA I CAPELLA DE MÚSICA DE MONTSERRAT — Director: IRENEU SEGARRA.

14.008.-SL STEREO 30/33

MIGUEL LÓPEZ: *Villancos a la Natividad de Nuestra Señora* — *Alma Redemptoris Mater* — *Salve Regina* — *Canción a la Santa Imagen de Montserrat* — *Regina Coeli* — Solistes vocals i instrumentals — Orgue i Orquestra de Cambra — ESCOLANIA I CAPELLA DE MÚSICA DE MONTSERRAT — Director: IRENEU SEGARRA.

14.013-SL STEREO 30/33

ENCUENTRO INTERNACIONAL DE COMPOSITORES EN EL MONESTIR DE MONTSERRAT (Setembre 1968) — ERNST KRENEK: *Propi de la Missa*, per a la festa de la Nativitat de la Mare de Déu. — PETR EBEN: *Vespres*, per a la festa de la Nativitat de la Mare de Déu. — SOLISTES VOCALS I INSTRUMENTALS — COR DE MONJOS I ASSEMBLEA — ORGUE I CONJUNT INSTRUMENTAL — ESCOLANIA I CAPELLA DE MÚSICA DE MONTSERRAT — Director: IRENEU SEGARRA.

Us agraïrem que solliciteu més detalls i informació a DISCOS VERGARA, Departament de Música Clàssica, Passeig del General Mola, 9. — BARCELONA-9.

ORFEŌ CATALÀ

- El dissabte dia 1 de març, a la nit, tingué lloc a la sala del Palau de la Música una altra trobada organitzada per la Germanor de Cantaires i ex Cantaires. Després d'unes breus paraules inicials, foren projectats diversos films retrospectius que evocaven èpoques passades i moments de la vida interna de l'Orfeó. Finalitzà la vetllada — agradabilíssima en tots sentits — amb l'actuació personal de diversos cantaires en l'escenificació de cançons i acudits.
- L'Agrupació Mútua del Comerç i de la Indústria ha celebrat diversos actes per a solemnitzar l'assoliment d'una fita important en la seva tasca mutualista. L'Orfeó Català fou especialment invitat per a participar amb els seus cants en la Missa que se celebrà el dia 12 d'abril a la Basílica de Santa Maria del Mar. Hi cantà la Missa, de Lluís M.ª Millet, i diversos motets de Lluís Millet, l'«Ave Verum», de Mozart i un coral de J. S. Bach.
- Ha estat donat el veredict del Premi Lluís Millet, en la seva segona convocatòria. El premi és ofert al millor treball d'investigació sobre qualsevol aspecte del moviment musical a les terres catalanes. Amb el Premi Lluís Millet, l'Orfeó pretén de revalorar i actualitzar aspectes de la nostra immediata història musical. Féu l'adjudicació una ponència de cinc membres, dos dels qual foren designats per l'Orfeó — Lluís M. Millet i Frederic Mompou —, dos més per l'Institut — Alexandre Galí i Ramon Aramon —, i un altre per la Societat Catalana d'Estudis Històrics, filial de l'Institut — Oriol Martorell —. La ponència atorgà dos accèssits; el primer al senyor Francesc Civil per la seva obra, **El fet musical de les comarques gironines en el lapse de temps 1800-1936**; el segon al senyor Miquel Saperas pel treball, **El nostre Enric Morera**.
- L'Orfeó de Sants estrenà un nou local el dia 14 de febrer; fou la culminació d'una llarga etapa preparatòria duta a terme amb la il·lusió i el sacrifici de molts. L'Orfeó Català, que sent com a pròpia la vida de les entitats germanes, vol associar-se al goig dels amics de Sants; el dia 4 de juny hi farà acte de presència i amb els seus cants solemnitzarà l'important esdeveniment.
- Seguint un costum ja tradicional «El Día del Llibre» quedà instal·lada a la Sala de Junes de l'Orfeó, l'exposició del Llibre català. Una bona selecció de les últimes novetats editorials és a disposició dels socis i amics durant aquests dies.

*La admiración
de una obra perfecta*

representante

cineco

bori y fontestà, 11 - barcelona
t. 250 84 44 - día tel. cineco

los conciertos

- **ESCOLANIA DE MONTSE-RRAT.** — De extraordinario acontecimiento artístico puede calificarse la presentación, por vez primera, de la Escolanía de Montserrat en audición pública, organizada por Orfeó Català y Juventudes Musicales. El famosísimo grupo vocal, bajo la dirección de Ireneu Segarra, interpreta una escogida selección de obras pertenecientes a la escuela de Montserrat, obras clásicas y contemporáneas. Sin duda alguna, la presencia en nuestra sala de conciertos de esta multisecular institución marcará uno de los puntos culminantes de la actual temporada.

- **ORQUESTA CIUDAD DE BARCELONA.** — La Orquesta Ciudad de Barcelona actuará en el Palau de la Música el sábado día 26 de abril, por la tarde. Bajo la dirección de Rafael Ferrer y la participación del pianista Ramón Coll, interpretará «Música para unos reales fuegos artificiales», de

Haendel; «Oiseaux exotiques», de Messiaen, y la «Sinfonía número 1», de Schumann. El mismo programa tendrá una segunda audición el domingo día 27, en sesión matinal.

- **ORFEÓ LAUDATE.** — En celebración de la festividad de la Virgen de Montserrat, el Orfeó Laudate dará un extraordinario concierto coral en el Palau de la Música el domingo día 27 de abril, por la tarde. Intervendrán, además, **Els Patufets i Timbalers** — orquesta infantil de percusión —, Coro Infantil del Colegio de Sta. Isabel, Solistas y Conjunto Instrumental, todos ellos bajo la dirección de Angel Colomer i del Romero. Serán interpretadas obras de Aschilz, Brudieu, Canteloube, Dalcroze, Haendel, Lassus, Palestrina, etc., y se dará la primera audición en Barcelona de la «Llegenda del gegant del pi».

EDITORIAL ANDORRA S. L.

Pl. Príncep de Benlloch, 3 - Andorra la Vella

EL LLIBRE DEL CENTENARI

POMPEU FABRA per Josep Miracle

Un volum de més de 600 pàgines, molt il·lustrat,
relligat amb pell i or, sobrecoberta de R. Giralt
Miracle i protecció de plàstic. Format 22,4 x 15,6.

NOVETATS

Miguel Angel Asturias: El Senyor President.

Lluís Capdevila: L'alba dels primers camins.

P. Mendès-France: La República Moderna.

BEETHOVEN per Lluís Capdevila

Pròleg de PAU CASALS

ALTRES LLIBRES D'ÈXIT

Max Aub: La calle de Valverde - Las buenas intenciones.

Ramón J. Sender: Crónica del Alba (3 tomos) - Bizancio (2 tomos)

El extraño Sr. Photynos - Jubileo en el Zócalo.

Jean Cassou: Las Matanzas de París

De venda a totes les llibreries

- **ASOCIACION DE CULTURA MUSICAL.** — Asociación de Cultura Musical presentará el lunes día 28 a un artista extraordinario: el excepcional pianista Robert Casadesus, conocido ya del público barcelonés por sus actuaciones en anteriores temporadas. En su recital interpretará un programa altamente interesante, integrado por obras de Rameau, Schumann y Debussy.

- **PATRONATO PRO MUSICA.** Prosiguiendo su XI Temporada Musical, Patronato Pro Música presentará el día 29 de abril un intérprete fuera de serie: el gran pianista Misha Dichter, que constituyó la gran revelación de la temporada anterior. El rotundo triunfo que Misha Dichter consigue en cuantas partes actúa viene confirmado por las numerosísimas peticiones de los más importantes centros musicales para incluirlo en su temporada de conciertos. Patronato Pro Música de Barcelona tiene el orgullo de ofrecer nuevamente al público de nuestra ciudad el arte de este extraordinario intérprete. En su recital del día 29 interpretará «Andante favori en fa mayor», de Beethoven; «Sonata en la mayor, op. post», de Schubert; «Intermezzos», de Brahms, y «Tres movimientos de Petrouchka», de Stravinsky. Para los días 4 y 5 de mayo, Patronato Pro Música anuncia la actuación de la Orquesta de Cámara Wührer de Hamburgo, que interpretará el Integral de los Conciertos de Brandenburgo, de J. S.

Bach. La temporada del Patronato se clausurará el día 2 de junio con la actuación de uno de los mejores artistas mundiales: Isaac Stern, violinista

- **FORUM MUSICAL.** — El día 30 de abril Forum Musical presenta un concierto extraordinario en homenaje al compositor Frédéric Mompou, con motivo de su setenta y cinco aniversario. La significación de Mompou en el panorama de nuestra cultura musical es de una importancia y categoría indiscutida, antes bien reconocida mundialmente. Por ello esta audición de homenaje presenta visos de auténtico acontecimiento artístico. El programa estará integrado exclusivamente por obras de Frédéric Mompou, quien intervendrá personalmente al piano como intérprete de sus propias obras. Participará también en esta audición la soprano Montserrat Alavedra. La significación del homenaje y la participación de Mompou como intérprete confieren a este concierto una importancia definitiva, y un interés superlativo. La clausura de la temporada de Forum Musical se celebrará el día 9 de mayo con una sesión dedicada a la Ópera de Cámara con la puesta en escena de «La serva padrona», de Pergolesi y «Bastià i Bastiana», de Mozart. Lluís Millet dirigirá la Orquesta de Cámara, y participarán como solistas vocales M. Dolors Aldea, soprano; Ferran Gimeno, tenor; Joaquim Proubasta, bajo, y Francisco Chico, barítono.

EXTRAORDINARI CONCERT
D'HOMENATGE A

FREDERIC MOMPOU

amb la col·laboració de la soprano

MONTSERRAT ALAVEDRA

Obres de: FREDERIC MOMPOU

PROGRAMA

I

Cançoneta incerta (J. CARNER)

Pastoral (J. R. JIMÉNEZ)

Comptines

Combat del somni (J. JANÉS)

Cantar del alma (S. JUAN DE LA CRUZ)

Cançó de la fira (TOMÀS GARCÉS)

MONTSERRAT ALAVEDRA, soprano

FREDERIC MOMPOU, piano

II

Festes llunyanes (6 peces per a piano)

Tres variacions

Preludi núm. 2 (Venadors ambulants)

Preludi núm. 5

Preludi núm. 6 (per a la mà esquerra)

Cançó i dansa núm. 3

Cançó i dansa núm. 11

FREDERIC MOMPOU, piano

Dimecres, 30 d'abril de 1969, a les 10.15 nit

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Venda de localitats a les taquilles del Palau de la Música, de 5 a 9 de la tarda, dies feiners. El dia del concert, de 11 a 1 i a partir de les 4 de la tarda.

- **MERCEDES CAPSIR.** — Ha fallecido en Suzzura (Italia) donde residía desde hace varios años, la eximia cantante barcelonesa Mercedes Capsir. Empezó sus Estudios en el Conservatorio Superior del Liceo con el maestro Vidal Nuñell, y a la temprana edad de 14 años sustituye en la ópera «Rigoletto» a la cantante titular que se halla indispuesta; el clamoroso éxito obtenido, le abre las puertas de los mejores teatros líricos del mundo. Sus éxitos en América y Europa la acreditan como una de las mejores cantantes de ópera del momento. Al finalizar su vida artística, Mercedes Capsir ocupa la cátedra de canto del Conservatorio Municipal de Barcelona, hasta que decidió cesar en sus actividades. Los restos de la cantante han sido trasladados a Barcelona, donde por voluntad expresa, ha sido sepultada.

- **SABADELL.** — Se celebró en la Parroquia de la Purísima Concepción de Sabadell, un concierto cuaresmal a cargo del Orfeo de Sabadell bajo la dirección de Adolf Cabané. En el programa obras de Bach, Saint-Saëns, Cervera, Lluís M.ª Millet, Beethoven, Stravinsky, Geoffray, Gounod y Haendel, entre otros.

- **MOLINS DE REY.** — El Orfeo Patria ofreció un Concierto de Polifonía Sacra, en la Iglesia Parroquial de San Miguel Arcángel con motivo de la Cuaresma, interviniendo en el mismo, los solistas

Magdalena Capdevila y Dolores Torts (sopranos), Dolores Comelles y Mercè Pujol (contraltos) y Juan Font (bajo). Obras de: Stravinsky, Victoria, Palestrina, Millet y Beethoven.

- **LÉRIDA.** — En el Tetro Principal de Lérida, la Coral Sicoris dio un concierto de Música Sacra bajo la dirección de Antoni Virgili. En la primera parte, se interpretaron diversos negros espirituales de Cameron White, Sanctus i Benedictus de la Misa Luba y composiciones de Palestrina y Victoria. En la segunda parte, abrió el concierto la Coral Infantil, bajo la dirección de M.ª Rosa Pujol, interpretando obras de Posta, Palestrina, Animuccia y Querol, cerrando la audición con la interpretación en jazz de algunas composiciones de Bach (Bourrée, Preludio n.º IX en mi, Preludio n.º XII en fa menor, Fuga n.º V en re y Aria). Colaboraron en esta última parte, el contrabajo Enric Sauret, y en percusión Enric Botigué.

- **JUVENTUDES MUSICALES.** — Las Juventudes Musicales de Barcelona han organizado un Ciclo de Orientación Musical Escolar denominado «Música para los niños y la juventud», destinado a los profesores e instructores de niños y jóvenes en las escuelas. El programa de este interesante ciclo es el siguiente: a) Sistemas actuales de pedagogía musical escolar. b) Elementos: Movimiento, espacio, tiempo, dinámica, música y

Viatges Barcino, S. A.

Agència de Viatges Grup A. n.º 82

Lauria, 7 (Junt plaça Urquinaona)

Telèfon 231 43 03

VENDA DE BITLLETS DE TREN, AVIÓ I VAIXELLS, amb reserva de seients.

CREUERS MARÍTIMS

VIATGES COL·LECTIUS I INDIVIDUALS, SEGONS PRESSUPOST

VIATGES DE NOCES I D'ESTUDIS

LLOGUER D'AUTOPULLMANS

Demaneu el nostre catàleg d'excursions d'estiu

Els millors serveis i excursions sempre a

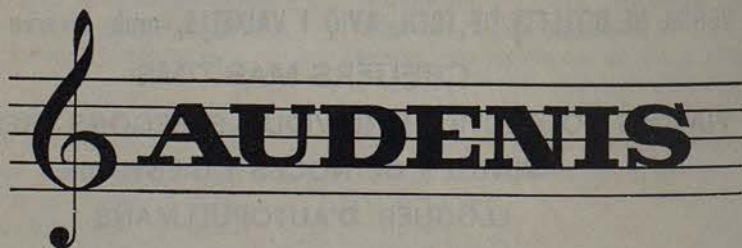
Viatges Barcino

lenguaje. c) Teoría: Notación elemental (sistemas). Ejercicios de memoria, dictado e improvisación (individual y colectiva). d) Canciones y conjunto coral escolar: Programación, dirección y formación de monitores. e) Instrumentos elementales: flautas dulces, instrumentos de percusión, fórmulas y técnicas de ensayo y f) Prácticas: Instrumentos.

- **OLOT.** — En el Teatro Principal de esta localidad, y organizado por la Asociación de Música de Olot, tuvo lugar un concierto a cargo del «Kammersolisten Bratislava» conjunto de cámara checo formado por 10 profesores, que presentaron el siguiente programa: «Pavana y Chacona», de H. Purcell; «Concerto grosso núm. 13, op. 6», de Haendel; «Concierto en re menor», de J. Bach; «Concerto grosso, op. 4», de Vivaldi.

- **CONSERVATORIO SUPERIOR DEL LICEO.** — En el Gran Teatro del Liceo ha tenido lugar un Concierto y Distribución de Diplomas y Premios correspondientes a los alumnos del Conservatorio de la temporada 1967-68. A cargo de la Orquesta del Conservatorio y diversos solistas se interpretó: «Oberón» de Weber, «Concierto en re mayor K. 314» de Mozart, «Toccata y fuga» de Max Reger, «La Ascensión» de Messiaen y «Toccata» de Bach. En la segunda parte, se representó la ópera en un acto y dos cuadros «Cavalleria rusticana» de Mascagni, con los solistas Esther Casas, María Asunción Uriz, José Luis Pintos, Daniel Mas y M.ª Cristina Herrera. A continuación el cuerpo de baile, bajo la dirección de Juan Magriñá, interpretó «Festival de las flores en Genzano» de Helsted, con Marlene Bermejo y Alfonso Rovira de primeros bailarines.

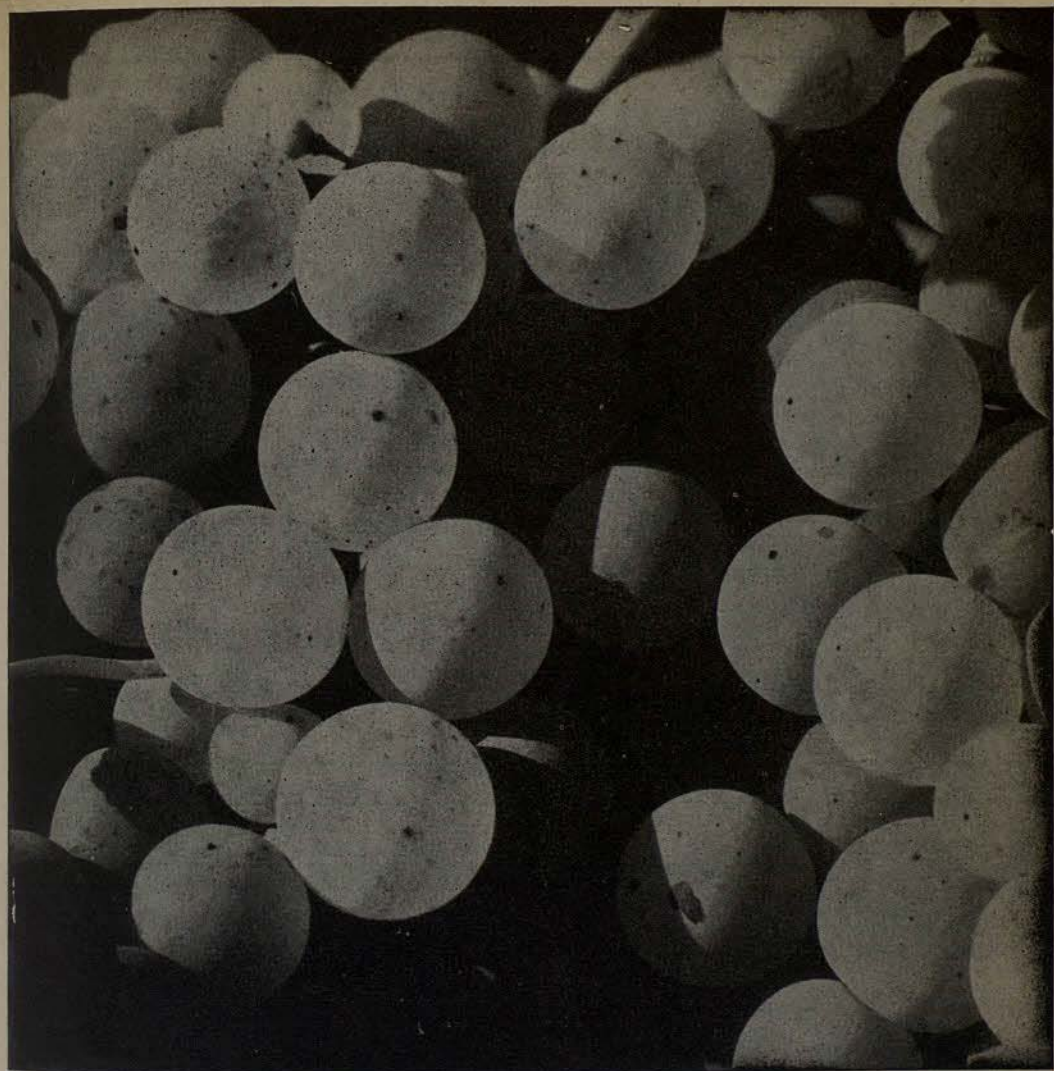
Exposició de pianos importats d'Alemanya

PIANOS - MUSICA - INSTRUMENTS

Balmes, 116
Tel. 215 06 45

BARCELONA - 8

Como un signo preciosísimo
consagrado por el uso del tiempo

beber

beber

Practicar el apogeo del vino
es inventar un idioma
que se afirma en una
modulación vocálica significativa:

Olivella

es un lenguaje que excluye
cualquier otra modulación vocálica

nos transmite símbolos útiles
de intención humana

Pacto, Rito, Juramento, Palabra,
Ofrenda, Hospitalidad.

Francisco Olivella
Vilafranca del Panadés

A. MARTORELL

COL·LECCIÓ: «SELECTA de LECTURES»

**Antologia de textos i
poesies catalanes, amb comentaris.**

1. Les Plantes, els animals, els elements.
2. La mar, la plana, la muntanya.

EDITORIAL TEIDE

Bori i Fontestà, 18
Barcelona, 6 - Telèfon 250 45 07

Asociación de Cultura Musical de Barcelona

Curso 1968 - 69

Reaparición del célebre pianista y excepcional intérprete

ROBERT CASADESUS

P R O G R A M A

Gavotte		RAMEAU
Le rappel des Oiseaux		RAMEAU
Les sauvages		RAMEAU
Les Cyclopes		RAMEAU
Estudios sinfónicos		SCHUMANN
Seis preludios (2.º cuaderno)		DEBUSSY

Lunes día 28 de abril, a las 10.30 de la noche

Palau de la Música Catalana

Exclusivamente socios. — Detalles e inscripciones: Vía Layetana, 113, 1.º, 2.º
Teléfono 232 43 32 — De 3.30 a 7.30

pro musica

Patronato Pro Música de Barcelona

XI TEMPORADA MUSICAL

Unica actuación del extraordinario pianista

MISHA DICHTER

PROGRAMA

I

Andante favori en fa mayor	BEETHOVEN
Sonata en la mayor, op. post.	SCHUBERT

.II

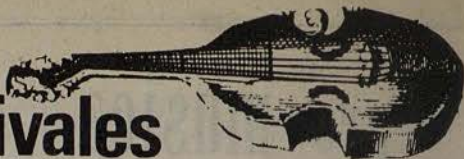
Intermezzo en la menor	BRAHMS
Intermezzo en la mayor	BRAHMS
Capricho en do sostenido menor	BRAHMS
Intermezzo en mi mayor	BRAHMS
Rapsodia en mi bemol mayor	BRAHMS
Tres movimientos de Petrouchka	STRAVINSKY

Martes, día 29 de abril de 1969, a las 22.30 h.

PALACIO DE LA MÚSICA

Localidades en las taquillas del Palacio de la Música, de 5 a 9 de la tarde
El día del concierto, en taquilla, de 11 a 1 y a partir de las 4 de la tarde

concursos y festivales

■ CONSERVATORIO SUPERIOR DEL LICEO. —

En la prueba selectiva del «VI Certamen Nacional Universitario de Piano» celebrada recientemente en el Conservatorio Superior del Liceo, para representar a Cataluña en la fase final que tendrá lugar en Valladolid el próximo mes de mayo, han salido elegidas las pianistas Eulalia Solé, Olga Ruiz y M.ª Asunción Manzano.

■ ALICANTE. —

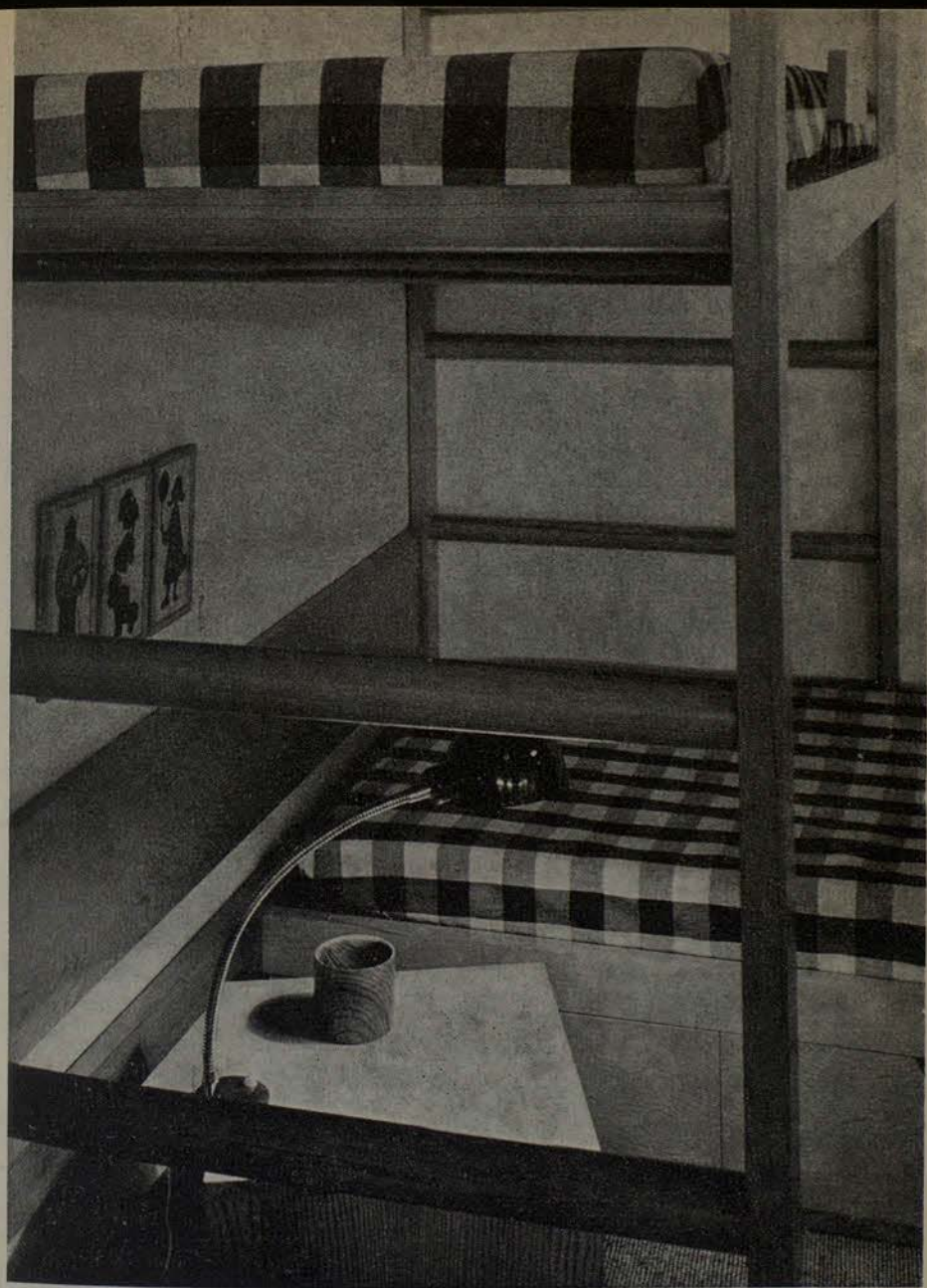
El Instituto Musical «Óscar Esplá» ha convocado un concurso-oposición para proveer la Cátedra de Canto Coral. El concurso se celebrará en el Instituto Musical «Óscar Esplá» en la fecha que fije el Presidente del tribunal designado al efecto, en la forma reglamentaria. Para su apreciación por el Tribunal del concurso-oposición, los aspirantes deberán presentar, además de su instancia, Título de Profesor o Diploma de Capacidad Profesional o cualquier otro equivalente, y los certificados de estudios y méritos artísticos y profesionales que estimen convenientes. Los ejercicios de oposición son los siguientes:

1.º Armonizar a 2, 3 y 4 voces una melodía popular impuesta por el Tribunal. — 2.º Realizar para cuatro voces de niños la transcripción de

una obra pianística que el Tribunal designe. — 3.º Componer una obra coral con el tema dado por el Tribunal. — 4.º Montaje ante el Tribunal de una obra coral impuesta por el mismo. Los Ejercicios teóricos se desarrollarán ante el Tribunal y sacado a suerte, será uno de los temas siguientes: 1.º Resumen histórico del Canto Coral, desde la antigüedad clásica hasta nuestros días. — 2.º Significación del Canto Coral, en la enseñanza musical. — 3.º Métodos de aplicación de esta disciplina en los Conservatorios actuales. El Tribunal tiene la facultad de ampliar, si lo estima necesario, los ejercicios de la oposición indicados para la especialidad de la presente convocatoria. El opositor aprobado tendrá desde el día en que tome posesión de su Cátedra, los derechos y deberes que le correspondan, de acuerdo con el Reglamento del Instituto Musical «Óscar Esplá».

■ MILAN. —

La Sociedad Italiana de Autores y Editores ha instituido el Premio Internacional de Composición Musical «Guido Valcarenghi», dotado con 1.000.000 de liras. Podrán participar en el concurso todos los compositores, sin distinción de nacionalidades, que presen-

Detall llitera

Mobles i Decoració Casablanca

Gran Via 532 - Telèfon 254 74 07 - BARCELONA 11

ten una obra inédita. El género de composición musical admitido al concurso estará comprendido entre ópera lírica, ópera de cámara y oratorio. Los concursantes deberán remitir el original de la obra antes del 31 de marzo de 1970. La decisión del Jurado, que estará constituido por compositores y músicos de reconocida fama, se hará pública el 29 de septiembre de 1970. Las obras deberán presentarse sin firmar, incluyendo en el original un sobre sellado con el título de la obra en el exterior, y dentro del cual figure el nombre del autor, nacionalidad, dirección y teléfono. De cada obra han de ser remitidos dos ejemplares (uno con reducción para canto y piano y otro para orquesta). Las

obras deberán ser remitidas a la Secretaría del «Premio Musical Guido Valcarenghi» — Dirección General de la Sociedad Italiana de Autores y Editores — Foro Bonaparte, 18. MILAN. El Premio será trienal, y la obra premiada será interpretada en los mejores teatros líricos.

- **HARTFORD.** — En esta ciudad del estado de Connecticut (EE. UU.) se celebrará el Primer Concurso Internacional de Arpa. En el mismo podrán intervenir arpistas de cualquier nacionalidad, que no sobrepasen los 34 años. El Premio está dotado con 6.500 dólares. Para información e inscripción dirigirse a Hart College of Music. HARTFORD. Conecticut. 06 117.

Des de 1880

GUITARRES

Estudi i concert

E S T R U C H

En tots els establiments especialitzats

Canon
las cámaras de
óptica prodigiosa

retenga su vida
con una

Canon

Representante para España:
FOCICA, S.A.
Avda. Gímno Franco, 534 BARCELONA

Información y venta en los establecimientos del ramo
Al comprar su **CANON**, exija la tarjeta de garantía

- **HOLANDA.** — El IV Concurso Internacional de Composición para Órgano «Schnitgerprijs Zwolle 1970» ha sido convocado. Pueden informarse e inscribirse antes del próximo mes de diciembre, en Emmawijk, 22 ZWOLLE. Nederland.
- **ITALIA.** — El Concurso de Violín «Nicolo Paganini 1969» ha sido incrementado este año con una aportación de dos a tres millones de liras. Por vez primera desde su fundación, los soviéticos tomarán parte en esta manifestación musical.
- **LONDRES.** — El próximo mes de julio tendrá lugar el Concurso Internacional de Violín «Emily Anderson», organizado por la Royal Philharmonic Society, abierto para violinistas de 18 a 32 años, de cualquier nacionalidad. Para información, dirigirse a la Royal Philharmonic Society. Londres.
- **PARIS.** — El Premio Francés de la Música ha sido adjudicado por vez primera al compositor Henri Dutilleux.
- **AUSTRIA.** — El Premio Austríaco de Música 1969 ha sido concedido al profesor doctor Erich Marckl, Director de la Academia de Música de Graz y compositor, que hace cuarenta años pertenecía al movimiento vanguardista europeo. Sus obras más conocidas: «De la caída de una ciudad...» y el ballet «La caza», estrenado en 1968 en Graz.

ENCICLOPEDIA DE LA MÚSICA

GUÍA DEL MELÓMANO Y DEL DISCÓFILO
por CASPER HÖWELER

3.ª EDICIÓN

Esta tercera edición, debidamente puesta al día, es otra prueba del extraordinario valor de este libro, ya anteriormente refrendado por las numerosas ediciones que de él se han hecho en otros países europeos. La Enciclopedia de Casper Höweler, tiene como propósito fundamental «explicar» al aficionado las obras más importantes de la Historia de la Música. El **vocabulario técnico**, nos ofrece el significado de los vocablos de uso más corriente, facilidad que el lector ve acrecida con la oportuna aclaración de los términos o expresiones en lenguas extranjeras. Los **instrumentos musicales**, merecen artículo aparte. Al **jazz**, se dedican diversos artículos, redactados por un notable especialista.

Un volumen de 528 páginas, 58 ilustraciones.
Formato 15,1 x 22,3.

Precio: 400 ptas.

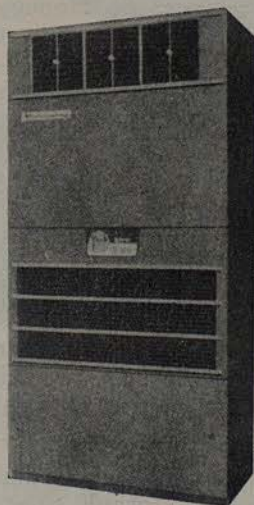
EDITORIAL NOGUER, S. A.

Paseo de Gracia, 96. BARCELONA
Cruzada, 3. MADRID

Roca

PRIMERA MARCA MUNDIAL EN
AIRE ACONDICIONADO

Faer

ESPECIALISTAS EN AIRE
ACONDICIONADO.

Los millones de frigorías funcionando en instalaciones efectuadas por nuestra Empresa lo certifican.

Listas de referencias a su disposición.

Disponemos del mejor servicio post-venta. Garantía "Clima Roca".

18 años de dedicación al aire acondicionado nos permiten aconsejar la mejor marca.

Distribuidor oficial

Roca York

Avda. Generalísimo, 590. tel. 227 14 03 *
Travesera de Gracia, 10. tel. 228 94 60

Aparque gratuitamente frente
Tienda Travesera

vida musical

- **FESTIVALES BACH 1969.** — En todas las grandes ciudades alemanas, se celebra cada año un festival dedicado exclusivamente a la música del genial compositor Juan Sebastián Bach. En esta nueva edición de los mencionados festivales cabe destacar los que tendrán lugar en Heidelberg, en el que intervendrán la pianista checa Zuzana Ruzikova, interpretando las «Variaciones Goldberg»; Wolfgang Fortner dirigirá composiciones de Honegger, Webern e «Imagini», de Fortner. Conjuntamente a las manifestaciones musicales, se celebrarán reuniones de trabajo sobre problemas de musicología — en las que intervendrán los profesores Georg Picht, Reinhold Hammerstein y Herbert Haag — y varias exposiciones, entre las que sobresale la especializada en «Canto y música en la impresión gráfica de la actualidad». La Semana de Bach en Ansbach contará con la colaboración del célebre violinista ruso Nathan Milstein, así como con la intervención de John Williams (laúd), Janos Starker (violoncelo), Jörg Demus (piano), Xavier Darasse (órgano) y el conjunto de Philippe Caillard; el Leonhardt Consort de Amsterdam interpretará música de cámara. Y el Festival Bach de Munich, previsto para el próximo junio, estará integrado por el tradicional concierto de órgano por Karl Richter, conciertos de música de cámara con Wolfgang Schneiderhan y Aurèle Nicolet, cantatas para solistas y la «Pasión según San Juan», con Dietrich Fischer-Dieskau, Hertha Töpper, Ernst Haefliger y Kiet Engen como solistas.
- **NUEVA YORK.** — Una orquesta ha sido creada en esta ciudad americana, compuesta de 100 profesores y bajo la dirección de Joseph Eger. El primer concierto de la llamada «Symphony of New York» tuvo lugar en el Carnegie Hall.
- **FRANCIA.** — La Sociedad de Autores, Compositores y Editores de Música de Francia (SACEM) ha creado un Gran Premio de la Promoción Sinfónica, de un valor de 10.000 francos fuertes, que ha sido concedido al joven compositor Jean-Pierre Guezec, nacido en 1934, en Dijon (Borgoña). Alumno de Milhaud, Messiaen y Jean Rivier, se ha dado a conocer con una docena de obras originales.
- **MUNICH.** — Los Festivales de Opera 1969, a celebrar el próximo mes de julio, cuentan este año con la grata innovación de una ópera inédita, «Juego del amor y de la muerte», de Jan Cikkens, y la audición de una obra de Verdi, «La merienda siciliana». Ya en el plano tradicional, el programa está compuesto por las siguientes obras: «Ariadne en Naxos», de Strauss, y del mismo compositor, «Salomé» y «El caballero de la rosa»; «Los Maestros Cantores

Perpetuum-Ebner

PRESTIGIO MUSICAL DE EUROPA

Plataforma tocadiscos-cambiadiscos PE-02020 LUXE

Homologada según la norma DIN 45500, de la
Alta Fidelidad

PERPETUUM EBNER ESPAÑOLA, S. A.

Oficinas: Padilla, 327-329 — Teléfono 235 40 00 (5 líneas)

Servicio Post-Venta: Padilla, 327 (bajos 61). Teléfono 235 11 95
(Contestador automático de llamadas)

de Nuremberg» y «Tristán e Isolda», de Wagner; «Las bodas de Fígaro», de Mozart, en italiano, y la obra de Carl Orff «Prometheus», con texto en griego antiguo. Se presentará una nueva escenificación de la ópera «Così fan tutte», de Mozart. Se presentarán, asimismo, diversas Serenatas nocturnas con la colaboración de los solistas Ingeborg Hallteins, Hermann Prey y Dietrich Fischer-Dieskau.

- **TUBINGEN.** — Ha sido descubierta por el doctor Walter Dürr la partitura de una «Fantasía para piano» de Schubert en la biblioteca de musicología de Tübingen. La obra será estrenada esta temporada en Graz.
- **WARWICKSHIRE.** — El órgano de la iglesia del pueblecito Great Packington, perteneciente a este condado inglés, que fue ideado hace doscientos años por Haendel, acaba de ser restaurado y reinaugurado con un recital conjunto de diversos organistas. Este órgano fue construido en 1749 por Richard Briggde, autor conocido de numerosos órganos gigantes.
- **BAYREUTH.** — Con motivo del Festival de Franconia, que tendrá lugar el próximo mes de junio en Bayreuth, la Opera Nacional de Baviera ofrecerá en el Teatro Margravia una nueva escenificación de «Las bodas de Fígaro», de Mozart. El concierto de gala será dirigido por Robert Heger.
- **WIESBADEN.** — En los famosos Festivales Internacionales de Mayo de este año, la colaboración de conjuntos de renombre mundial será numerosa,

JORQUERA UPIANOS

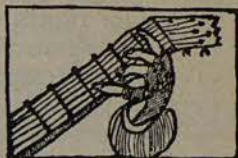
Asesores técnicos
y afinadores del
Palacio de la Música
Juventudes
Musicales
y demás
asociaciones de
conciertos

**PIANOS ARMONIUMS
ORGANOS CLAVES
ESTUDIO TECNICO
AFINACION
TALLER ESPECIALIZADO**

Calle Copons, 2
(Frente Catedral)
Teléfono 222 77 74
BARCELONA

Importación de últimos
modelos alemanes
y japoneses, verticales
y de cola; garantizados.

Col·lecció ARA i ACÍ

Literatura catalana actual: bones traduccions.

Autors prestigiat.

Obres de qualitat i acuradament presentades.

1. **Camilo José Cela**
(Traducció: Josep M. Llompart)
VIATGE AL PIRINEU DE LLEIDA
(2.ª ed.) 220 Ptes.
2. **Ramon Folch i Camarasa**
L'ESTIU MÉS BONIC 150 Ptes.
3. **Xavier Benguerel**
GORRA DE PLAT (2.ª ed.)
(Premi Ramon Llull 1968) 200 Ptes.
4. **Aurora Bertrana**
VENT DE GROU 150 Ptes.
5. **Concepció G. Maluquer**
AIGUA TÈRBOLA 150 Ptes.
6. **Josep M. Espinàs**
LA COLLITA DEL DIABLE 160 Ptes.
7. **Jaume Picas**
TREN DE MATINADA
(Novella en la qual ha estat basada la pel·lícula protagonitzada per JOAN MANUEL SERRAT) 160 Ptes.
8. **Francesc Candel**
(Traducció: Ramon Folch i Camarasa)
TRENTA MIL PESSETES PER UN HOME 175 Ptes.
9. **Camilo José Cela**
(Traducció Ramon Folch i Camarasa)
EL RUSC («La Colmena») En premsa

ALFAGUARA

Orense, 35. MADRID-20
Tuset, 1. BARCELONA-6

ANTIGA CASA GOL de M. BAYER

Guitarres de concert

Instruments i accessoris

Sant Pau, 24

Telefón 222 61 46

BARCELONA - 1

dando mayor realce, si cabe, a esta magnífica manifestación artística. En el programa figura el Festival Ballet de Londres, con coreografía de Balanchine, Lifar y Arpino; el «Open Space Theatre», con «Macbeth»; la «Opera Cómica» de París representará «Werther», de Massenet; la «Opera Nacional de Pressburg» dará dos representaciones; el «Glen Tetley Dance Company» de Nueva York, el «Teatro Communale» de Bolonia, el «Teatro Berlínés de Schiller» y el «Teatro Nacional de Wiesbaden», que abrirá el Festival el 1 de mayo, con «La mujer silenciosa», de Strauss.

- **SUIZA.** — El joven compositor italo-alemán, residente en Suiza, Mauricio Kagel, realizará este año un film sobre Beethoven, cuyo título será «LUDWIG VAN».
- **FRANCIA.** — El compositor español Luis de Pablo ha obtenido el Gran Premio del Disco de Música Contemporánea Francés, por sus obras «Iniciativas», «Tombeau», «Módulos 3» y «Módulos 4».
- **MADRID.** — Por vez primera desde la creación de la Orquesta Sinfónica de la Radio y Televisión Española, diez niños, entre cuatro y quince años, han tomado parte en un concierto celebrado en el Teatro Real de la capital. Se trata de la sinfonía «Los juguetes», tradicionalmente atribuida a Haydn, pero, en realidad, obra del padre de Mozart. La singular partitura da cabida a instrumentos infantiles: cascabeles, platillos, cu-cú, ruiseñores, carillón, perdiz, trompeta, tambor, flauta y carraca.

Una història del nostre país per a la joventut i per als grans

HISTÒRIA DE CATALUNYA

de F. Valls-Taberner i Ferran Soldevila

en dos volums de la Bca. Selecta

OBRES COMPLETES DE JOSEP CARNER. En un sol volum

OBRES COMPLETES DE CARLES SOLDEVILA. En un sol volum

OBRES COMPLETES DE PRUDENCI BERTRANA. En un sol volum

OBRES COMPLETES DE JOSEP M. DE SAGARRA. Poesia-Prosa

EDITORIAL SELECTA

Distribucions CATALÒNIA
(Casa del Llibre)

LLIBRES, REVISTES, DISCOS...

Les millors gravacions dels intèrprets
que actuen a la sala del Palau...

Tot a l'abast en el nostre

SERVEI D'INFORMACIO MUSICAL

Instal·lat al vestíbul del

Palau de la Música

si vd.
es aficionado
a la música...
algo falta en su vida

Iberinter

Haga de un sueño una realidad factible,
sorprenda a sus amigos con una nueva
distracción musical.

En miles de hogares existe un órgano
HAMMOND, ¿por qué no en el suyo?

HAMMOND

HAMMOND IBERICA, S.A.

PJE. MARIMON, 10. Tel. 228 65 66 - BARCELONA-11

Delegaciones en España: MADRID: Casa MAXI, Leganitos, 12.
T. 241 47 64. PALMA DE MALLORCA: SALOM PONS, Misión, 20.
T. 22 22 08. VIGO: SPICA, Gran Vía, 6. T. 21 65 02. VALENCIA:
Emilio JUAN GIMENEZ, Micer Mascó, 20. T. 69 21 71.

ESTADOS UNIDOS • INGLATERRA • CANADA • ALEMANIA • ITALIA
FRANCIA • BELGICA • SUECIA • NORUEGA • DINAMARCA

**vd. es
aficionado a la música
y le interesa saber
que:**

**Estamos a su disposición para informarle de todo
cuanto a usted le interese saber sobre pianos.**

Marcas recomendadas y en exclusiva:

**STEINWAY SONS, BECHSTEIN, SCHIMMEL,
STEINWEG, YAMAHA, ZENDER, KNIGHT.**

Hijo de
Paul Izabal
CASA FUNDADA EN 1850

BUENSUCESO, 5 - TELÉFONO 221 40 32 - BARCELONA

discos

ERNST KRENEK: Propi de la Missa. — **PETR EBEN:** Vespres. — Capilla y Escolanía de Montserrat. — Coro de monjes y Asamblea. — Director: Ireneu Segarra. — **VERGARA 14013 SL.**

En septiembre de 1968 se celebró en Montserrat un Encuentro Internacional de Compositores. La problemática de la liturgia actual, fue tema central de unas sesiones muy fructíferas. El papel del compositor al servicio de los actos litúrgicos fue ampliamente estudiado, profusamente debatido. Al margen de las certeras conclusiones, que el tiempo cuidará de aplicar y matizar, cabe destacar unas audiciones «piloto» que tuvieron un resultado francamente interesante. La Abadía de Montserrat, siempre inquieta y pionera en la renovación litúrgica, encargó dos obras a unos compositores que se distinguen por el lenguaje actual y la constante inquietud y búsqueda en su obras.

El experimento es muy interesante y positivo. Con los textos en catalán, Ernst Krenek compuso una missa para la fiesta de la Natividad de la Virgen. Petr Eben, otro compositor prácticamente desconocido entre nosotros, compuso unas **Vespres** según los textos litúrgicos de la misma festividad. **VERGARA** ha tenido el gran acierto de lanzar al mercado ambas grabaciones. Es prácticamente un disco de música experimental, en un sentido auténtico de la palabra. Y esto, entre nosotros, tiene un mérito indiscutible.

Aunque lamentamos que el disco no nos ofrezca la versión directa de la celebración litúrgica, que hubiera dado más valor intrínseco y expresivo a este intento, no podemos decir que sea un disco de laboratorio o de estudio. Está lleno de absolutos aciertos. Los que se interesan por la evolución del fenómeno musical y su actual aplicación, los que viven por otra parte los problemas de la renovación litúrgica, hallarán una agradable sorpresa.

STRAVINSKY: El pájaro de fuego. — **MUS-SORGSKY:** Noche en el monte pelado. — **TCHAIKOWSKY:** Marcha eslava, op. 31. — Orquesta Sinfónica de Londres. — Director: Leopold Stokowsky. — **DECCA** Estereo PFS 4319.

DECCA ha tenido el acierto de reunir tres obras significativas de la música rusa en su colección **4 Fases**. Si **El pájaro de fuego** no nos comunica todavía todo el fulgor stravinskiano, nos da ya la auténtica medida del genio del compositor ruso. Presentado por el famoso Diaghilev en el ya lejano año de 1910, este ballet conserva todo su auténtico frescor. A no dudar, significa un punto de partida para la danza, una renovación, un nuevo concepto del teatro musical. Es el primer ballet moderno. Lleno de innegables influencias (Rimsky-Korsakov, Debussy, Ravel), pero con una arrolladora personalidad, pone de manifiesto el temperamento musical de Stravinsky. Porque — no podemos caer en un error — el ballet sólo es un pretexto, una ocasión, una aproximación: la partitura es lo esencial. Prueba de ello es que la mayoría de las piezas de Stravinsky destinadas originariamente al ballet, pueden ser interpretadas en forma de concierto sin modificaciones esenciales.

Stravinsky convirtió este ballet en una suite orquestal nueve años después de su estreno. «Su ardiente orquestación, su variedad armónica y rítmica y su riqueza tienen un extraordinario y evocativo poder que encanta al oyente... Tiene todo el vívido colorido de un libro de dibujos de un niño ruso...», según frases de R. Myers.

La versión de esta célebre suite es brillante, colorista, de grandes efectos. Lo mismo cabría decir de las otras dos representativas piezas que completan el microsuro. Leopoldo Stokowsky, al frente de la Sinfónica de Londres, traduce estas brillantes partituras con extraordinaria maestría. — A. S.

guía de conciertos

FECHA	LOCAL	CONCIERTO
ABRIL		
25 viernes 22.30 h.	Palau	Escolania de Montserrat. Director: Ireneu Segarra. Obras de: Cerrols, López, Julià, Cassià Just, Gregori Estrada, Ireneu Segarra, Mendelsshon, Schumann, Schubert, Kodaly, Poulenc, Soler, Oltra, Just, Civil, Ruera. (Orfeó Català - Joventuts Musicals.)
26 sábado 19 h.	Palau	Orquesta Ciudad de Barcelona. Director: Rafael Ferrer. Ramon Coll, pianista. Obras de Haendel, Messiaen, Schumann. (Patronato Orquesta Ciudad de Barcelona.)
27 domingo 11 h.	Palau	Orquesta Ciudad de Barcelona. Director: Rafael Ferrer. Ramon Coll, pianista. Repetición del programa anterior. (Patronato Orquesta Ciudad de Barcelona.)
18.30 h.	Palau	Orfeó Laudate. Patufets i Timbalers. Cor infantil. Director: Angel Colomer del Romero. Obras de Aschilz, Blensdorf, Brudieu, Caneloube, Colomer, Dalcroze, Diego, Händel, Lajos Bardos, Lambert, Lassus, Palestrina, Portet, Purcell, Sancho Marraco, Paul Zoll. 1.ª aud. de la «Llegenda del Gegant del pi».
28 lunes 22.30 h.	Palau	Robert Casadesu, piano. Obras de: Rameau, Schumann, Debussy. (Asociación de Cultura Musical.)
29 martes 22.30 h.	Palau	Misha Dichter, pianista. Obras de: Beethoven, Schubert, Brahms, Stravinsky. (Patronato Pro Música de Barcelona.)
30 miércoles 22.15 h.	Palau	Homenatge a Frederic Mompou. Frederic Mompou, piano. Montserrat Alavedra, soprano. Obras de Frederic Mompou. (Forum Musical.)
MAYO		
3 sábado 21.30 h.	Palau	Concurso de interpretación Maria Canals. Prueba final. Orquesta del Conservatorio Superior Municipal de Música. Dir.: Enric Ribó.
4 domingo 18.30 h.	Palau	Orquesta de Cámara Wührer de Hamburgo. Festival Bach. Integral conciertos Brandenbureses. (Patronato Pro Música de Barcelona.)
5 lunes 22.30 h.	Palau	Orquesta de Cámara Wührer de Hamburgo. Festival Bach. Integral conciertos Brandenbureses. (Patronato Pro Música de Barcelona.)

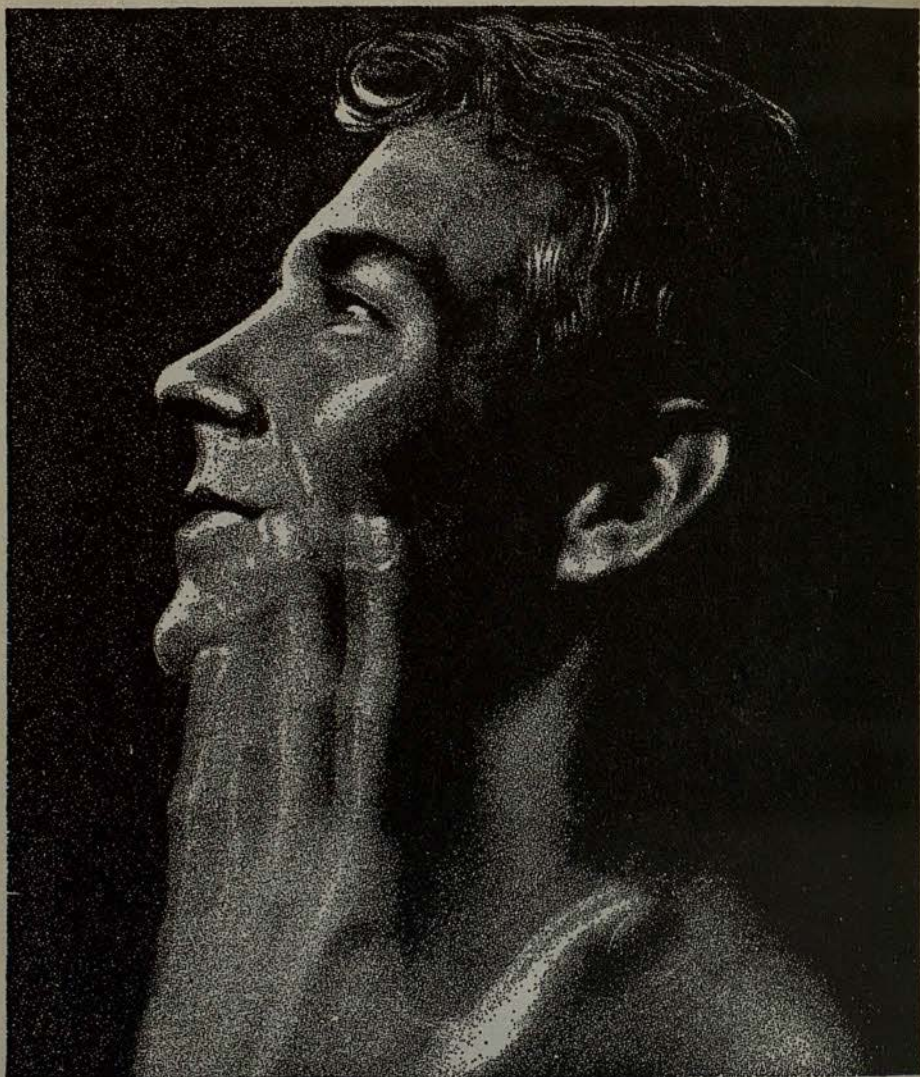
GUÍA MUSICAL

Temporada 1968/1969 — 25 abril 1969. Núms. 19/20.
Edición extraordinaria de 15.000 ejemplares.
Editado por «Palau de la Música Catalana» — Departamento de Publicidad.

NOTA IMPORTANTE: La redacción de GUÍA MUSICAL publicará en esta sección la noticia de todos los conciertos que se celebren en Barcelona. Rogamos a los organizadores el envío de programas y cuantas noticias crean interesantes para su inserción en estas páginas.

No pida un vermouth, pida un **MARTINI**

AMB AQUEST GEST...

milions d'homes de tot el món comencen
cada dia llur jornada.

Un massatge fort i baronívol de FLOID
després d'afaitar-vos us evitarà tota irritació
cutània i prepararà la vostra pell
per a l'afaitada de l'endemà.

Amb l'ús habitual de FLOID AFTER-SHAVE
l'home d'avui reprèn la lluita diària,
optimista i ben disposat.

**Useeu, també, Aigua de Colònia FLOID.
Fresca, baronívola... excitant.**

• 20 x 30 x 40 • estella hexa

Floid

HAUGRON CIENTIFICAL, S. A., New York / London / París / Barcelona

SUPLEMENT núm. 2 • 25 abril 1969

GUIA MUSICAL

Montserrat és història i tradició, lligam harmònic entre el passat i el futur, amb una viva consciència del present. La seva contribució a la música europea és notabilíssima; hi aporta noms i obres que representen un capítol molt important de la història musical.

L'Escolania de Montserrat ha estat la manifestació més palpable de la puixança musical del monestir a través del temps. I al redós de l'Escolania, aquell nucli inicial que consta ja documentalment des dels inicis anirà evolucionant i inserint-se en els diversos estadis culturals que se succeiran.

Com un primer pas devers la consecució d'una revisió a fons de la significació de l'escola montserratina en el panorama de la música, GUIA MUSICAL es complau a oferir aquest suplement, l'edició del qual coincideix amb un fet important: l'actuació de l'Escolania per primera vegada, en audició pública, en un concert al Palau de la Música.

El "Llibre Vermell" de Montserrat. Manuscrit n.º 1

Dels vells còdexs escrits a Montserrat, només uns quants aconseguiren escapar de la crema i destrucció del Santuari l'any 1811. Dels manuscrits conservats, el més notable és, sens dubte, el Llibre Vermell (ss. XIV i XV amb alguns afegits posteriors), que es trobava casualment fora de Montserrat en produir-se la catàstrofe.

DESCRIPCIÓ GENERAL

És un còdex de proporcions folgades (423 x 310 mm.), escrit a tota plana, amb caplletres i calderons en vermell, notacions musicals, adornat amb elegants miniatures. El qualificatiu de «Vermell» li ve del color de les cobertes amb què actualment està enquadernat.

El contingut és remarcable per la seva varietat, dins el límits imposats per la finalitat pràctica i religiosa de la miscel·lània destinada als predicadors adscrits al servei dels pelegrins. Entrellaçats amb temes exclusivament referents al Santuari, miracles, privilegis, indulgències, cants dels romeus, sermons en català, estatuts de la Confraria, etcètera, conté diversos tractats teològics de caràcter prevalentment doctrinal i moral, reculls de pràctiques devocionals i de pregàries, notícies d'història universal i eclesiàst-

tica, sobre els orígens i tradicions d'alguns santuaris famosos, al costat de nocions d'astronomia, geografia i història natural. L'estudi d'aquest manuscrit no ha estat fet encara d'una manera exhaustiva; els títols assenyalats a continuació permetran, amb tot, fer-se ja una idea de la diversitat de materials usats en la seva redacció. Originàriament constava de 154 folis. Es poden calcular en uns 36 els fulls desapareguts.

a) Liber Miraculorum S. Marie de Montserrat. Falten les seixanta primeres narracions d'aquesta col·lecció de miracles corresponents als deu folis inicials. L'últim miracle de la sèrie està datat de l'any 1336.

b) Liber Miraculorum que ipsa V. Maria operatur per universum mundum.

c) (Cançoner montserratí) Conté deu cants, vuit en llatí, un en català i un en occità. 1. O Virgo splendens; 2. Stella splendens; 3. Laudemus Virginem; 4. Splendens ceptigera; 5. Los set gotxs recomptarem; 6. Cuncti simus concanentes; 7. Polorum regina; 8. Mariam matrem; 9. Imperayritz de la ciutat joyosa; 10. Ad mortem festinamus. El «Birolay» de Madona Santa Maria, transcrit pel P. Villanueva, fa sospitar la presència d'altres composicions similars en els folis desapareguts.

d) Incipit breu tractat de confessió.

e) De Indulgentia S. Marie de Portiuncula.

f) (Liber precum).

g) Hec sunt instrumenta spiritualis artis et norme vivendi S. Isidori.

h) Anselmus de defloratione Virginitatis.

i) (Apologia de religione christiana).

j) (De Universo). Descripció de la terra i dels diferents pobles que l'habiten, acompanyada d'un mapamundi. El món apareix dividit en dues meitats: Àsia, que ocupa la part oriental; Europa i Àfrica, separades pel Mediterrani, la occidental. Donades les seves característiques, d'un arcaisme impropï de finals del s. XIV, cal suposar que el mapa no és original sinó còpia d'un model precedent. La mateixa impressió produeix la imatge de l'univers sostinguda pel Pantocràtor, reproduïda al revers del mateix foli. La terra, dividida segons l'esquema tripartit isidorià, ocupa el centre voltada de l'anell oceànic i de les nou esferes corresponents als set planetes, a les estrelles i al cel superior o empiri. Aquestes descripcions van acompanyades i il·lustrades amb vuit figures executades a ploma, a més d'unes inscripcions.

k) Hores de la Mare de Déu i de la Passió.

l) De mirabilibus et indulgentiis urbis Rome.

m) Incipit Viridarium Consolationis de viciis et virtutibus.

n) Tractatus de decem preceptis legis, de quatuordecim fidei articulis, et de septem ecclesiae sacramentis.

o) Kalendarium sanctorum monachorum... scriptum Rome decimo mensis maddi anno millesimo trecentesimo octuagesimo secundo a Christi nativitate.

p) Assí comença el llibre anomenat miral del pecador lo qual feu monsenyer sent Agustí. Text incomplet de l'obra atribuïda a Sant Agustí.

De la secció musical del Llibre Vermell m'entretindrà a donar unes idees sobre el text i sobre la música, basant-me per a aquest darrer aspecte en l'estudi de Mons. Higini Anglès.

ASPECTE LITERARI

No és perceptible un desenrotllament considerable de la poesia religiosa occitana — en l'òrbita de la qual es mou l'antiga poesia dels catalans —, fins després de la llarga croada contra els albigesos, fet que ve a coincidir amb l'expansió de la devoció a la Verge Maria promoguda per premonstratencs i cistercencs i sobretot per dominics i franciscans, la qual havia de contribuir a dur per nous camins les diverses manifestacions

artístiques de l'època. A partir dels primers anys del s. XIII hom pot ja observar dins la poesia lírica occitana un espai reservat a la Mare de Déu. Aquesta literatura mariana va adquirint amb el temps un volum cada cop més gran.

La lírica medieval de Catalunya no fou escassa en manifestacions marianes. Les cançons montserratines del Llibre Vermell ens n'ofereixen una bella mostra. Foren compostes segurament amb la finalitat de proporcionar un repertori adient als pelegrins en llur visita al Santuari, o bé adaptades.

La llengua de la nostra poesia medieval passà per diversos estadis: des de l'occità dels nostres trobadors, a través d'una llengua mixta, fins al català, cada cop més net d'influències estranyes, que s'imposà a partir del segle XV. El Llibre Vermell té per a nosaltres el gran interès de conservar, al costat d'unes quantes cançons llatines, una de les rares poesies antigues — Los set gotxs recomptarem — redactades en català; l'altra composició en llengua vulgar — Imperayritz de la ciutat joyosa — així com la que en desaparegué el segle passat — Rosa placent — ho són, com era costum en aquella època, en occità.

L'estructura de les nostres composicions no és uniforme. És sabut que l'estructura del gènere «ballada» sofreix algunes fluctuacions abans no es concreta en una forma més o menys fixa. Emparentades amb la «dansa» provençal, i potser d'un origen comú amb elles, les «ballades» franceses van adoptar a la segona meitat del s. XIII i començament del XIV l'esquema del que després serà anomenat exclusivament «virelai» (o «virolai» a casa nostra): un refrany i diverses còpies amb dos elements essencials, els peus i la volta, l'últim dels quals coincidirà en la rima i en la melodia amb el refrany.

En el Llibre Vermell trobem quatre cançons que duen la indicació «a ball redon» o «ad trepidum rotundum»: la catalana «Los set goys» i les tres llatines «Stella splendens», «Cuncti simus concanentes», «Polorum regina». Totes pertanyen, doncs, a la forma «ballada», o millor, atesa l'època de llur composició, de «virelai», bé que no duen la indicació «a ball redon»: «Mariam matrem virginem», «Ad mortem festinamus».

ASPECTE MUSICAL

Com a repertori musical i literari de caràcter popular practicat a Montserrat a l'Edat Mitjana, el Llibre Vermell té un interès excepcional. Conté una petita col·lecció de cants, única en el seu gènere de les con-

servades a Europa, segons afirma Mons. Higiní Anglés.

Es tracta de cants i de danses religioses executades a Montserrat, uns per a crear un ambient oracional en aquell Santuari, els altres com una expansió santa dels pelegrins. Cal recordar que les cançons religioses a una veu dels segles XIII i principis del XIV són relativament poques. Els trobadors provençals van cultivar poc la poesia religiosa, de les cançons religioses conservades amb música moltes d'elles són una adaptació d'altres profanes més antigues.

La col·lecció montserratina suposa que, en crear-se aquest repertori, a Catalunya hi havia una bona cultura musical. Durant l'Edat Mitjana la música popular va ser executada millor pels mateixos músics de la cort que pels músics del temple; malgrat tot, en els santuaris cèlebres on acudien els pelegrins per passar-hi uns dies d'oració i penitència, el cant popular i la dansa sagrada havien de ser forçosament coneguts i practicats. El Llibre Vermell és per a nosaltres un testimoni preciós d'això.

La relació familiar que hi hagué durant el s. XIV entre la cort de Catalunya-Aragó amb les altres corts i cases senyorials de França, Flandes, Alemanya, Borgonya, Anglaterra, Itàlia, Castella, Navarra i Portugal, va ser causa de la floració musical profana i popular en el nostre país. Igualment, la relació dels nostres reis amb la cort papal d'Avinyó ens va portar la pràctica de la polifonia religiosa.

Durant el segle XIV, quan a la capella aragonesa s'executava la polifonia sagrada d'Avinyó i la profana de Guillaume de Machaut, el nostre país tenia ja una tradició sobre la tècnica del cant figurat quant a la notació mensural: a vegades es posaven dues semibreus en el valor d'una breu, i d'altres vegades se n'hi posaven tres, quatre, cinc i sis; i una breu-mínima en lloc d'una breu-semibreu. Això succeïa alguns anys abans de la còpia del Llibre Vermell.

Totes les composicions que s'han conservat del Llibre que anem estudiant, exceptuada la inicial «O Virgo splendens», pertanyen per la notació a l'Ars Nova i són d'escriptura negra mesurada tant en les notes simples com en les lligadures. S'hi distingeixen clarament dues mans. La primera escriu en tetràgram; la segona, més hàbil, en pentàgram. D'aquesta darrera mà són les melodies «Mariam matrem» i la «Impeyritz». La «Stella splendens» és l'única d'aquestes composicions de què es pugui afirmar l'origen montserratí. La primera, «O Virgo splendens», resulta ésser una adaptació d'una antífona cantada a l'Ara Caeli de Roma. Atenent al text i a la seva música,

algunes de les composicions del Llibre Vermell podrien ser del s. XIII, d'altres de la primera meitat del s. XIV i d'altres poden ser del mateix temps en què va ser copiat el manuscrit.

BREU ANÀLISI DE LES 10 COMPOSICIONS MUSICALS

1. «O Virgo splendens hic in monte excelso».

Aquesta peça està constituïda en forma de «caça» o de cànon medieval, a tres veus. Aquesta composició ofereix una construcció molt arcaica amb l'ús de quarts, quintes i octaves paral·leles. Qui la va compondre coneixia molt bé la tècnica del contrapunt dels ss. XII-XIII i coneixia també a fons el cant gregorià. És un cas singular en la història de la música medieval: un cànon amb ritme lliure com de cant gregorià i que sona com una «dulcis armonia», que és el títol que l'autor anònim va voler donar a aquesta peça, la qual no és possible que fos destinada al cant dels pelegrins.

2. «Stella splendens».

Aquesta cançó es presenta amb una melodia de dansa acompanyada d'una veu instrumental. Segons sembla, es tracta d'una part instrumental que fou concebuda conjuntament amb la veu superior. La forma d'aquesta peça és la descrita del virolai francès de Machaut.

3. «Laudemus virginem».

Es tracta d'un cànon en la forma més simple. Es dona aquí només el text de la primera estrofa d'una poesia més llarga. L'advertència «vel sic» que es troba a la fi d'aquesta composició, significa que unes vegades es cantaria el text «Laudemus virginem» i altres vegades el text que segueix a continuació: «Plangamus scelera».

4. «Splendens ceptigera».

Es tracta d'un altre cànon, amb el text de la primera estrofa d'una poesia més llarga desconeguda. Igual que en el cànon anterior, aquest es podia cantar també amb un altre text: «Tundentes pectora».

5. «Ballada dels goyts de nostre Dona en vulgar cathalan a ball redon: Los set goyts recomptarem».

La balada de Montserrat té certa analogia amb la balada italiana. Consta de quatre versos d'entrada: a a a b, amb el refrany del poble «Ave, Maria». Segueixen set estrofes, una per a cada goig. S'ha de tenir en compte que en la tornada la mínima té el valor d'una semibreu.

6. «Cuncti simus concanentes».

Com ja s'ha indicat més amunt, la forma gràfica de la notació breu-mínima en

lloc de breu-semibreu, que apareix en aquesta composició del Llibre Vermell, és cosa típica d'Espanya; el copista escriu encara alguna vegada la breu-semibreu.

7. «Polorum regina».

La notació és similar a la del número precedent. Com en la composició anterior, també ens trobem davant d'una «ballada» o «Virelai».

8. «Mariam matrem».

És una de les peces més interessants del Llibre Vermell. Es tracta d'un virolai polifònic. El tenor potser era preexistent. La composició consta de tres veus: el «cantus», part vocal, i les dues veus inferiors, que són instrumentals. Creu Mons. Higini Anglès que es tracta de la primera composició espanyola construïda en la forma de «villancico» polifònic, però amb text llatí. Aquesta forma s'imposarà cent anys més tard amb el repertori líric de la casa reial a Nàpols i després a la cort dels Reis Catòlics.

9. «Inperayritz de la ciutat joyosa»

És una altra composició de gran valor: es tracta d'una cançó a dues veus vocals.

10. «Ad mortem festinamus».

Aquesta peça apareix copiada amb la grafia típica breu-mínima, que hem vist en altres composicions anteriors.

AMBIENT RELIGIÓS I POPULAR DE MONTSERRAT EN L'ÈPOCA DEL LLIBRE VERMELL. LA DANSA SAGRADA.

La fama i els miracles de Montserrat, com els dels altres santuaris marians, es van escampar arreu des dels ss. XII-XIII. Les romeries es multiplicaven i els poetes joglars tenien un especial interès a propagar per la península les històries i llegendes de Madona Santa Maria (recordem les Cantigas d'Alfons el Savi). La fama del santuari s'havia escampat arreu d'Europa ja al s. XIV. Papes, bisbes i reis concedien indulgències i privilegis als romeus que pujaven la santa Muntanya.

L'existència d'escolans (nois cantors) a Montserrat pot datar-se almenys des del segle XIV. A més, des de temps antics, els artistes han pintat la Verge de Montserrat voltada d'escolans, uns canten, els altres porten i toquen instruments. Ara bé, algunes de les peces del Llibre Vermell suposen un acompanyament instrumental. Això indica que a final del s. XIV i a principi del

següent, en el temple de Montserrat s'estilaven els instruments de corda i de vent, almenys com a parts acompanyants.

A final del segle XIV, com a custodis del Santuari, a Montserrat hi figuren ja ben definits els següents grups o estaments: monjos, ermitans, donats, preveres i escolans. En aquell temple, doncs, a més del cant gregorià, la polifonia religiosa i el cant popular serien l'Opus Dei de cada dia. El Llibre Vermell dona fe del que diem.

La dansa sagrada va ser ballada àdhuc dins de les esglésies durant l'Edat Mitjana, malgrat que els concilis no sempre ho velen amb bons ulls i condemnessin els seus abusos.

El copista del Llibre Vermell ens diu per què va escriure la música d'alguns cants d'ús freqüent a Montserrat: «Quia interdum peregrini quando vigilanti in ecclesia beate Marie de Montserrat volunt cantare et trepidare et etiam in platea de die, et ibi non debeant nisi honestas et devotas cantilenas cantare, idcirco superius et inferius alique sunt scripte. Et de hoc uti debent honeste et parce no perturbent perseverantes in orationibus et devotis contemplationibus in quibus omnibus vigilantes insistere debent pariter et devote vaccare». El testimoni del còdex montserratí és preciós per a la història del cant popular i de la dansa sagrada entre els pelegrins medievals. Les paraules citades expressen bé l'estat d'esperit del nostre poble que ja antigament cantava en el camp i en el temple i sabia dansar a la plaça i a l'església. I a la Muntanya santa només eren permeses les cançons i danses honestes i devotes. I el gran valor del còdex de Montserrat és aquest precísament: el d'haver-nos conservat algunes de les tonades de tals danses i el d'indicar-nos com havien de ser executades. D'entre les deu composicions del nostre manuscrit, quatre són per a ser dansades donant-se les mans i en forma de cercle: «a ball redon» o «ad trepidum rotundum», com diu el manuscrit. La dansa «a ball redon» donant-se les mans dins del temple no era encomanada als nois, com en el cas dels «seises» de Sevilla, ni als clergues o monjos; era cosa permesa als romeus en general, homes i dones. Els monjos de Montserrat havien permès i àdhuc fomentat la dansa religiosa en el Santuari, per tal de fomentar l'alegria espiritual enmig de la penitència i la pregària mariana.

NARCÍS C. CASANOVA

BIBLIOGRAFIA

GREGORI M. SUÑOL, Els cants dels romeus (s. XIV), a «Analecta Montserratensia I», (1917), 100-192, amb facsímils.

LLUIS MILLET, Els Cants dels Romeus de l'«Analecta Montserratensia I», «Revista Musical Catalana» 16 (1919), 18-23.

HIGINI ANGLÈS, El «Llibre Vermell» de Montserrat y los cantos y la danza sacra de los peregrinos durante el s. XIV, a «Anuario Musical», X (1955), 45-78, amb 8 pàgs. de transcripcions musicals a part: El còdex de Las Huelgas I (Barcelona 1931), 32, 46 n° 4, 54, 92, 94; «De cantu organico». Tratado de un autor catalán del s. XIV, a «Anuario Musical», XIII (1958), 3-24.

RAMON ARAMON, Els cants en vulgar del Llibre Vermell de Montserrat, «Analecta Montserratensia», X (1964), 9-54.

CEBRIÀ BARAUT, Els manuscrits de l'antiga biblioteca del monestir de Montserrat (ss. XI-XVIII), a «Analecta Montserratensia»,

VIII (1954-55), 342; Textos homilètics i devots del «Llibre Vermell» de Montserrat [Collectanea E. Serra Buixó] a «Analecta Sacra Tarraconensia», XXVIII (1955), 25-44.

HANS SPANKE, Tanzmusik in der Kirche des Mittelalters, a Neuphilologischer Mitteilungen, 31 (1930), 143 ss.

C. SELMER, A Catalan Death Dance of the Fourteenth Century, a «Classical Bulletin», 20 (1943), 22-23.

AMADEU PAGÈS, La «Dansa» provençal et les «Goigs» en Catalogne, «Miscel·lània A. Rubió i Lluch», I (Barcelona 1936), 209-213.

O. URSPRUNG, Spanische-Katalanische Liedkunst des 14 Jahrhunderts, a «Ztschr. für Musikwissenschaft», IV (1921-22), 136 ss.

F. LUDWIG, Die Quellen der Motteten ältesten Stils, a «Archiv. für Musikwissenschaft», V (1923), 185-222, 273-315.

Breu diccionari biogràfic dels mestres de l'Escolania de Montserrat i els seus col·laboradors

L'estudi històric de l'Escolania de Montserrat i dels seus mestres, ningú no l'ha iniciat encara. Les poques dades que s'han recollit en alguna publicació, ha estat tan sols un intent de donar a conèixer algun aspecte anecdòtic d'aquesta institució multisecular. Per altra banda, les fonts d'informació directa són escasses i incompletes.

En presentar aquest **Breu diccionari biogràfic**, també incomplet, s'ha intentat de posar a l'abast de tots els qui s'interessen per la música del nostre país, una sèrie de noms, alguns totalment desconeguts per molts, que han tingut la seva importància, local si es vol, i d'altres que han estat capdavanters i mestres de mestres, que han transcendit el temps i les fronteres, i això no obstant són poc coneguts entre nosaltres.

Una investigació més aprofundida, que amb el temps esperem veure realitzada, ens donarà el goig de conèixer més bé els mantenidors d'aquesta llar de la música sagrada, que ha estat l'escola montserratina.

IRENEU SEGARRA

AMETLLER, Maur (Palafrugell, 1749-St. Benet de Bages, 14 febrer 1833).

Escolà de Montserrat entre els anys 1758-1765. Vestí l'hàbit de monjo el 14 d'octubre de 1786, quan ja era sacerdot secular. De seguida va ser nomenat primer Cantor per la seva bona veu, càrrec que va exercir durant vint anys. Compositor. Les seves obres principals són: *Popule meus*, *Ecce vidimus eum*, a cors i orquestra, i les *Passions* segons St. Mateu i St. Joan. Deixà també algunes obres per a teclat. Maur Ametller es pot considerar com un dels últims mestres de l'antiga escola montserratina. El seu estil ja comença a ressentir-se de les influències de decadència que es vivia en el nostre país. Les obres del P. Ametller es troben a l'Arxiu de Música de Montserrat. Fou també inventor d'un instrument de tecla, que anomenà *velacordi*, per la seva forma de vela que tenia, d'una sonoritat molt suau. Aquest instrument, juntament amb altres màquines inventades per ell, foren acceptats a la Llotja de Barcelona. Va ser nomenat membre de la Societat Filharmònica de la mateixa ciutat. Va passar els últims anys de la seva vida al mo-

nestir de St. Benet de Bages, dependent de Montserrat.

BARDOLET, Sebastià (Torelló, 13 març 1934).

Rebé la seva primera formació musical a l'Escolania, durant els anys 1943-1947, sota el mestratge del P. David Pujol, i es distingí amb la seva bonica veu de contralt, en la interpretació càlida dels solos que li encomanaven. Entrà al monestir l'1 de agost del 1953. Un cop ordenat sacerdot, el 24 de setembre del 1960, va seguir els cursos superiors de música a l'Institut de Música sagrada de Roma, i obtingué els títols de Mestre en Cant Gregorià i en Musicologia. Tot seguit, fou nomenat Mestre de Cor dels monjos, càrrec que ha deixat interinament, mentre ocupi el lloc de Prefecte de l'Escolania, que li ha estat encomanat darrerament.

BARECHA, Bernat (Vinacet, ca. 1580-Montserrat (?)).

Va ser escolà al mateix temps que Joan March, i juntament amb ell va entrar al monestir el 2 de setembre del 1596. És el

primer monjo Mestre de l'Escolania, car anteriorment era un càrrec propi dels preveres que convivien amb els monjos. Exercí el mestratge durant molts anys, probablement entre el 1606 i el 1625. Al seu temps fou considerat molt bon músic. Els seus nombrosos deixebles, que esdevingueren monjos més tard, havien de ser els qui donarien el primer impuls a l'Escola de Música de Montserrat.

BASSÓ, Josep (Sant Feliu de Guíxols ca. 1626-Montserrat (?)).

Deixeble, a l'Escolania, del P. March i condeixeble del P. Cererols, vers els anys 1632 i 1638. En aquesta data (27 d'octubre de 1638), entra de monjo al monestir. Era compositor i va exercir l'ofici d'organista. A més, va ser considerat com un bon poeta. El P. Jaume Martí Marvà en el seu *Memorial* (1650) en parla com un dels deixebles del P. March que vivien i feien honor a l'Escola montserratina. No es conserven obres d'ell.

BLANCH, Anselm (Vilassar, ca. 1640-Montserrat, 9 setembre 1689).

Després de passar els anys ordinaris a l'Escolania, entrà al monestir el 26 de juny del 1657. Sagristà major en temps del P. Cererols, va ser un promotor de l'ennobliment del culte de la basílica. Daurà l'orgue i solemnitza amb música alguns actes litúrgics.

BOADA, Jacint (Terrassa, octubre 1772-Montserrat, 24 maig 1859).

Deixeble, a l'escolania, del P. Viola i del P. Casanovas aproximadament entre els anys 1780 i 1786. Entrà al monestir el 5 d'abril del 1790. Mestre de l'Escolania abans i després de la Guerra de la Independència. Va haver de presenciar la sortida del monestir, de monjos i escolans. En 1818, en retornar l'escolania, va compondre per al culte segons els escassos mitjans que estaven al seu abast. La majoria de les seves obres es conserven a l'Arxiu de Música de l'Escolania de Montserrat. L'any 1851 amb gran tenacitat va restaurar l'Escolania, que havia estat suprimida durant molts anys a causa de les guerres. El P. Boada es pot considerar el creador de la Salve Montserratina tal com la tenim avui.

BRELL, Benet (Barcelona, 1786-Montserrat, 3 juny 1850).

Als deu anys entrà a l'Escolania, on féu grans progressos en l'orgue, de manera que tocava molt sovint el gran orgue durant els oficis de la Comunitat. Vestí l'hàbit de monjo el 23 de juny de 1803. Aviat li donaren el càrrec d'organista i continuà demostrant les mateixes aptituds extraordinàries. Era molt

apreciat com a improvisador. Compongué per a les necessitats litúrgiques d'aquells dies. La major part de les seves obres es conserven a Montserrat. Va ser Mestre de l'Escolania del 1828 al 1834.

CAPDEVILA, Isidor (Sabadell, 11 abril de 1731-Montserrat, 16 juny 1802).

Es distingí en l'estudi del violí durant la seva estada a l'Escolania, (ca. 1741-1749), i continuà durant la seva vida servint a la Capella del Monestir, com a violí primer, on entrà el 26 de juny del 1750. Ferran Sor parla d'ell a les seves *Memòries*. Fou també sagristà major i soci del P. Viola en el mestratge de l'Escolania.

CARBONELL, Joan (Manresa, ca. 1630-Montserrat, 12 setembre 1674).

Rebé la formació musical a l'escolania sota el mestratge, molt probablement, del P. March, entre els anys 1640-1646. Vestí l'hàbit de monjo de Montserrat el 28 de juny del 1647. Fou el baixonista de la Capella.

CARDELLACH, Miquel (Terrassa, agost 1741-Montserrat, 8 juny 1809).

Deixeble a l'Escolania del P. Martí pels anys 1751-1758. El 20 de febrer del 58 entrava al monestir. Fou organista i violoncel·lista de la Capella de Música.

CASANOVA, Narcís C. (Barcelona, 20 setembre 1929).

Entrà al monestir, ja sacerdot, l'11 de setembre del 1955. Rebé la primera formació musical al mateix Seminari de Girona, i estudià el piano amb el Mestre Francesc Civil. Estant al monestir ha acabat els cursos de solfeig i piano al Conservatori del Liceu de Barcelona. Darrerament ha estudiat composició a la Hochschule für Musik de Munich amb el Professor Günter Bialas. En les seves composicions es nota visiblement la tendència a expressar-se en el llenguatge de la nova escola alemanya.

CASANOVAS, Jeroni (Granollers, 1671-Montserrat, 21 febrer 1721).

Rebé la formació a l'Escolania sota el mestratge probable del P. Joan Garcia (1651-1707), entre els anys 1680 i 1689. Entrà al monestir el 17 d'octubre de 1689. Tocava el baixó i l'orgue.

CASANOVAS, Narcís (Sabadell, 17 febrer 1747-Montserrat, 1 abril 1799).

Escolà entre els anys, aproximadament, 1757 i 1763. Fou un deixeble avantatjat dels Mestres de l'Escolania, PP. Martí i Julià. Excel·lí sobretot en l'estudi de l'orgue. Fou admès amb joia de tots els monjos i del seu abat P. Argerich, antic escolà també, a rebre l'hàbit el 3 de setembre de

1763, quan tenia tan sols 16 anys. Era de temperament amable i jovial. Va exercir durant la seva vida el càrrec d'organista. Excel·lent improvisador segons testimonis de l'època. Compositor, ens ha deixat un bon nombre d'obres religioses, totes amb text llatí, d'una rara bellesa. Els divuit Responsores de Setmana Santa, els sis de Nadal i els de la Nativitat de la Mare de Déu constitueixen la seva obra principal. A més, té un bon nombre de Salves, Salms, Lamentacions i Magnificats i obres per a teclat. El seu estil és sempre distingit i el seu llenguatge musical, molt personal, té una força expressiva extraordinària fins a arribar al dramatisme. Sempre, però, es conserva dintre l'ambient profundament religiós. Fou dues vegades Mestre de l'Escolania, la primera, probablement per suplir el P. Viola durant la seva llarga malaltia. La segona vegada, devia ser als últims anys del P. V. a qui va succeir, després de la Setmana Santa de 1799. Calgué malalt, i quan procurava restablir-se morí a la Vinya Vella, casa de repòs del Monestir, prop d'Esparreguera, el dia 1 d'abril de 1799.

Obres: (Ms. 1 Arxiu de Música de l'Escolania de Montserrat).

18 Responsores de Setmana Santa, a 4 veus i acomp.

6 Responsores de Nadal, a 2, 3 i 8 v. i orquestra. Invitori, a 4 veus i orquestra, per a la mateixa festa.

3 Responsores de la Nativitat, a 3 veus i orquestra.

2 Lamentacions del dimecres i del divendres sant, a 3 i 4 veus i orquestra.

6 Salves, a 4 veus i amb solistes i acomp.

Ave Regina Coelorum, a 6 veus i acomp. Regina coeli, a 4 veus i orquestra.

Vespres a 7 veus i acomp.

3 Magnificat a 5 veus i acomp.

Salms Laudate pueri, a duo, i Beati omnes, a 3 veus i acomp.

Laudate pueri, a 7 veus i orquestra.

Lletanies a la Mare de Déu, a 5 veus i acomp.

Lauda Sion, a 4 veus i acomp.

Laudis thema, a dos tiples solistes, violó obligat i acomp.

Transiturus, a 6 veus i acomp.

Ego sum, a duo i acomp.

O quam suavis, a duo i acomp.

3 Genitori, a 3 veus i acomp.

(Ms. 64) Missa monacal a 3 veus i acomp.

A més s'han de comptar entre la seva producció musical un gran nombre de sonates per a tecla i obres especials per a orgue. (Vegeu: Mestres de l'Escolania, vol. I instr.).

Discs:

Invitori i 6 Responsores de Nadal. (Alhambra MCC 30032).

3 Responsores de Setmana Santa: Amicus meus, Tenebrae, Caligaverunt. (Lumen AMS 5001), (Edigsa AHMC 10/23), (Schwann AMS).

2 Salve Regina, solo de tiple, i duo de tiples, 4 veus i acomp. (Schwann AMS 51).

Salve Regina, a 4 veus, solista i contralt i acomp. (Vergara 769-TI), (Alhambra MC 25038).

Responsores de Setmana Santa: «Aestimatus sum», a 4 veus (Harmonia Mundi HM 25159).

Cinc «passos» per a orgue. (Alhambra MCC 30069).

Sonates II i III per a orgue. (Edigsa HMC 10/41).

Sonata V per a orgue. (Columbia).

Biografia:

Ferran Sor: «Mémoires». Encyclopédie Pittoresque de la Musique. Paris.

D. Pujol: Mestres de l'Escolania de Montserrat, vol I instr.

A. Caralt: L'Escolania de Montserrat. Ed. Abadia de Montserrat. 1955.

Anònim: Catálogo de los monjes que siendo niños sirvieron de escolanes. (Arx. de Montserrat. ms. A. 11).

CASTELL, Jeroni (Sant Feliu de Guíxols, ca. 1570-Montserrat, 1621).

És un dels comptats monjos músics del segle XVI de qui es té notícia. Rebé la formació musical a l'Escolania, i ell mateix, després d'haver entrat al monestir el 10 de novembre de 1586, degué col·laborar a l'ensenyament, car, com diu l'autor del Catálogo de los monjes escolanes, va ser desitjós en la música i gran organista del monestir, i de St. Martí de Madrid. Va ser primer cantor. Amb el P. March formaven una bona ajuda per al P. Barecha, primer Mestre de l'Escolania.

CEREROLS, Joan (Martorell, 9 setembre 1618-Montserrat, 27 agost 1680).

Deixeble del P. March a l'Escolania, entre els anys 1628 i 1636. El 6 de setembre d'aquest darrer any entrà al monestir. Molt dotat pel maneig dels instruments i sobretot per a la composició. Deuria continuar els estudis a Montserrat mateix, almenys fins a l'any 1641, durant el qual es troben documents firmats. Al 1648, però, el trobem a Montserrat, de Madrid. Molt possiblement deuria completar-hi els seus estudis musicals. Això ens explica la gran influència dels polifonistes espanyols, particularment de Victoria, que es troba en les seves obres.

i dels italians que es devien cantar allí, com Monteverdi. Com a compositor es pot considerar el més fecund i profund que ens ha donat l'Escola montserratina, i també el més conegut de tots ja durant la seva vida. Va ser Mestre de l'Escolania durant uns trenta anys (1650-1680). Els seus nombrosos deixebles es trobaven tant en el mateix monestir com arreu de Catalunya i d'Espanya. La seva obra musical s'ha pogut salvar gràcies a les còpies que aquests deixebles en varen fer i escampar pertot arreu.

Obres publicades: (Mestres de l'Escolania de Montserrat. Vol. I, II i III. Ed. Monestir de Montserrat). Algunes edicions pràctiques a Armonia i MF.

Misses: De Glòria, a 8 veus.
De Batalla, a 12 veus.
De Difunts, a 4 veus.
De Difunts, a 7 veus.
Salms de Vespres:
Dixit Dominus, Confitebor, Beatus vir, Laudate pueri, Credidi, a 9 veus.
Magnificat a 10 veus, Ave Maris stella, a 9 veus.

Salms de Completes, a 8 veus.
Antifones marials, a 8 veus.
34 «Villancicos», de 2 a 8 veus.

Altres obres inèdites:
Misses:
O beata Trinitas, primi toni.
O felix Maria, secundi toni.
Vox clamantis, tertii toni.
Angelorum IV toni, a 5 veus.
Apostolorum V toni, a 5 veus.
Martyrum VI toni, a 5 veus.
Pro Adventu, a 4 veus (autenticitat probable).

Magnificat (2), a 10 veus.
Salms de Tercia i Sexta del diumenge i del dilluns, a 8 veus.
Miserere, a 5 veus.

Lletanies al Ssm. Sagrament, a 9 veus.
Hodie nobis, a 7 veus.
3 Adoro te, a 4 veus (I, III i IV to).
Antifona Asperges me, a 4 veus.

Discs:
Missa de Difunts, a 7 veus (Edigsa AHMC 10/92), (Lumen AMS 9), (Schwann AMS 1509).

Sis «Villancicos», a 4, 5 i 8 veus: Señor mío Jesucristo / A Belén, zagales / Al Amor que viene / Ay, qué dolor! / Segura vais, labradora / Ah, Grumete ligero (Vergara 11.6.001); (Lumen AMS 10); (Schwann AMS 1510 i 12025).

Magnificat, a 10 veus (La Voz de su Amo LBLP 1029); (Vergara 769-TL AMS 51); (Lumen AMS 51); (Schwann 2551).

Salve Regina, a 8 veus (Harmonia Mundi HM 25159).

Hodie nobis, a 7 veus, i

Mi Dios, a duo (Deutsche Grammophon Archiv Produktion SAPM 198 b i 453 a).

Biografia:

Anglès H. Sis Quintets. P. Antoni Soler. Introducció, pp. V-XI. Barcelona. La música en España. Barcelona, 1934.

Caralt A. L'Escolania de Montserrat. Ed. Abadia de Montserrat. 1955.

Mitjans R. Espagne (en Lavignac. Encyclopédie de la Musique, col. 2135).

Pedrell F. Catàleg de la Biblioteca Musical de la Diputació de Barcelona.

Pujol, D. Mestres de l'Escolania de Montserrat. Introducció als vols. I, II i III.

Pujol, F. Les obres del P. Cererols. Mestres de l'Escolania de Montserrat. Revista Musical Catalana, 1932, pp. 429-440, i 478-485.

Saldoni, B. Diccionario biog., bibliog. de Efemérides de Músicos españoles, III, 162 s.

Segarra, I. Joan Cererols (Monografia acompanyant els discs de la Misa pro defunctis i Six Villancicos. Lumen AMS 9 i 11; Edigsa AHMC 10/92).

Sor, F. Mémoires de Ferran Sor, a Encyclopédie Pittoresque de la Musique. París.

Subirà, J. Historia de la Música. Barcelona, 1947.

Article Cererols en «Musik in Geschichte und Gegenwart. vol. II, col. 966-969. Kassel und Basel, 1952.

CODINA, Gregori (Martorell, ca. 1619-Montserrat, 20 setembre 1679).

Vestí l'hàbit de monjo el 13 de setembre de 1635 després de passar per l'Escolania, sota el mestratge del P. March. Compositor. Actualment no es coneix cap obra seva.

CODOLAR, Pere (o Antoni) (Barcelona, 1 novembre 1721-Oviedo, 23 gener 1773).

Entrà al monestir el 6 de febrer de 1739, als 17 anys, després d'haver passat uns set o vuit anys a l'Escolania sota el mestratge del P. Benet Esteve. Més tard fou enviat com a Regent de Teologia al Col·legi benedictí de St. Vicenç d'Oviedo. Allí escriví el tractat «Examen musical», manuscrit de més de tres-centes pàgines, en el qual desenrotlla els temes principals de la teoria musical d'aquell temps, i on dona molts exemples d'obres vocals i per a tecla, algunes d'elles d'autors montserratins, que no es troben en cap més altre lloc. El manuscrit es conserva a l'Arxiu de Música de Montserrat.

ESCOFET, Ramir (La Granada del Penedès, 24 juny 1877-Montserrat, 30 maig 1911).

Sense haver passat per l'Escolania entrà al monestir el 22 de desembre de 1892. De jove manifestà una afeció extraordinària a la música, que aprengué per propi compte. En els moments de la desaparició

del P. Guzman (1909), el que havia de succeir-lo, el P. Anselm Ferrer, trobant-se a l'estranger cursant els estudis superiors de música, no es cregué oportú interrompre'ls, i s'aprofità de l'habilitat del P. R. Escofet per ocupar el lloc vacant de Mestre de l'Escolania. L'esforç que hi esmerçà no fou gens inútil. Millorà els mitjans d'estudi dels nois, augmentà considerablement el repertori, i molt especialment se li ha d'agrair haver-se interessat per ressuscitar les obres dels antics Mestres de l'Escolania, i d'haver-ne recopilat moltes d'elles. Els qui el varen tenir com a Mestre, li reconeixen un gran sentit musical i una donació total al seu càrrec, que només va poder exercir durant dos anys, car moria el 1911.

ESPONA, Manuel (Sant Feliu de Torelló, 1714-Montserrat, 9 de gener 1779).

Escolà entre els anys 1724 i 1733, aproximadament, i deixeble del P. Vicenç Presläch. Entrà al monestir el 23 de desembre del 1733. Fou mestre, juntament amb el P. Benet Esteve, del que havia de ser el famós P. Antoni Soler. Compositor, de qui es conserven tres Magníficats a la Biblioteca de Catalunya i altres obres a Montserrat.

ESTEVE, Benet (Capellades, 1702-Montserrat, 16 juliol 1772).

Deixeble a l'Escolania del P. Miquel López pels anys 1712 i 1720. Vestí l'hàbit de monjo el 14 d'agost de 1721, als 19 anys. Després de cursar els estudis eclesiàstics a Irache, li encomanaren el mestratge de l'Escolania el 1734, càrrec que ocupà fins al 1759. Temperament actiu, es preocupà de millorar en tots sentits l'Escolania, ampliant l'edifici i adaptant-lo a les necessitats pedagògiques del temps. Féu construir l'orgue del presbiteri per al servei de la Capella de Música, pel mestre Antoni Buscà de Barcelona, i acabà de perfeccionar l'orgue gran. Renovà l'orquestra de la Capella de Música admetent-hi els instruments de vent, i conseqüentment els introduí en el pla d'estudis de l'Escolania. Es pot considerar com l'innovador del gènere instrumental dintre la litúrgia montserratina, i el qui preparà l'arribada del nou estil musical que havia d'introduir el P. Martí. Fou compositor, encara que no se'n conservi gairebé res actualment.

ESTRADA, GREGORI (Manresa, 28 abril 1918)

Molt aprofitat en l'estudi de la música, i en particular del piano, orgue i volí, que cursà a l'Escolania, sota el mestratge del P. A. Ferrer, els anys 1926-1932. Més tard al monestir, on entrarà el 30 de juliol de 1933, continuarà l'estudi de l'orgue amb Mn. Jo-

sep Muset, i encara jove, estudiant la carrera eclesiàstica, haurà de suplir en el càrrec l'organista titular, P. I. Pinell. Anya més tard anirà a perfeccionar-se a París, amb el Mestre Marchal. Com a organista ha donat a conèixer les obres més destacades dels mestres moderns. S'ha interessat també per l'organeria, orientant i estimulant la nova escola del jove M. Blancafort. Deixeble de composició de S. Barberà i C. Taltabull. Ha compost diverses peces polifòniques, amb un esperit sempre recercador. Últimament ha donat a conèixer, i s'ha executat a Montserrat, una de les millors partitures seves: **Oh gran misteri!** per a la nit de Nadal, en la qual segueix de molt a prop l'estil i l'esperit de la Passió segons Sant Lluc, de Penderecki. Des de la renovació litúrgica s'ha llançat de ple a escriure música amb text litúrgic català, que s'executa sobretot al monestir mateix. En el II Congrés Litúrgic de Montserrat fou l'organitzador i animador de la secció musical.

FERRER, Anselm (Capellades, 16 abril 1882).

Aprengué els principis de la música del seu pare, que era músic. Entrà a l'Escolania el 2 d'octubre de 1892, amb una bona veu de tiple. Molt aviat avançà en l'estudi dels instruments i de l'harmonia sota el mestratge del P. Guzman. El 1898 deixa l'Escolania, i al cap de l'any retorna al monestir per fer-se monjo. Acabada la carrera sacerdotal, és enviat a Nàpols i després a Roma, per cursar-hi els estudis musicals superiors (1907-1911). En el seu retorn a Montserrat se li encomana la direcció de l'Escolania. El P. R. Escofet, antecessor seu, moria inesperadament al cap dels dos anys del seu mestratge. Pot ser considerat, doncs, successor directe del mateix P. Guzman, mort el 1909. Vint d'uns centres musicalment tan reconeguts, el P. A. Ferrer tenia una visió ampla de les possibilitats de l'Escolania, i amb ell comença l'època moderna. Actualitza el pla d'estudis musicals, dóna una importància cabdal a l'estudi dels instruments, forma una orquestra per ampliar la cultura musical dels escolans, renova el conjunt dels instruments, completa la biblioteca amb noves adquisicions, i sobretot, s'esforça per adaptar el repertori a les exigències del «Motu Proprio» de Pius X; per això inclou d'una manera habitual els polifonistes clàssics, i ell mateix dóna l'exemple en les seves variades composicions, d'un esperit profundament religiós que s'adapta completament al text litúrgic. La formació de la veu dels escolans fou un dels treballs que més el van preocupar, i es veié ben regravat per diverses veus privilegiades que passaren per les seves mans. El 1939, en

ocasió de reclutar de nou alguns nois per entrar a l'Escolania que havia estat suprimida durant la guerra (1936-1939), fou ell qui se n'encarregà, amb un èxit sorprenent, tot i que ell ja havia cessat de Mestre de l'Escolania, el desembre de 1933.

Obres principals:

Missa abbatialis, a 4 veus i orgue.

Aleluia. Laudate omnes gentes, a 4 veus i orgue.

Salve montserratina (amb ritme gregorià), a 3 veus i orgue.

Tres lamentacions de Setmana Santa, a 4 i sis veus.

Himne de la Mare de Déu de Montserrat, a 4 veus i orgue.

Salve, a 6 veus i orgue.

Salve montserratina en Re (per al nou planter d'escolans del 1939), a 3 veus i orgue.

Salve montserratina, a 6 veus i orgue.

Himne de St. Benet, a 4 veus i orgue.

Te Deum, a 4 i sis veus i orgue (més tard orquestrat per J. M. Roma).

Ave Maria, a 6 veus i orgue (Edit. per Armónico).

O sacrum convivium, a sis veus (Edit. per Armónico).

Salve Regina (sencera), a 4 veus blanques i orgue.

Disc: (Alhambra MG 25034) amb les obres: Aleluia; Salve, a 6 v.; Ave Maria, a 6 v., i O Sacrum convivium.

GARCIA, Joan (Sellas d'Osca, 1651-Montserrat, 25 octubre 1707).

Deixeble molt probable del P. Cererols a l'Escolania durant els anys 1660-1668. Entrà al monestir el 28 d'octubre de 1669. Fou organista i un bon cantor. Mestre de Capella i de l'Escolania, possiblement succeí el mateix P. Cererols després de la seva mort (1680). Va fer construir l'orgue gran. Renuncià dues vegades a la invitació de Carles II a ser Mestre de la Capella Reial. Compositor, no es conserva cap obra seva.

GELONCH, Joan (Conques, ca. 1620-Montserrat, 24 febrer 1671).

Condeixeble del P. Cererols a l'Escolania vers els anys 1630-1637, i deixeble del P. March. Vestí l'hàbit de monjo el 17 d'octubre de 1637. Mestre de Capella i de l'Escolania, no se sap quins anys. Possiblement s'alternà amb el mateix mestratge del P. Cererols o substituï el P. March en les seves llargues estades a Madrid.

GENIS, Joan (Santa Coloma de Queralt, ca. 1654-Montserrat (?)).

Després de passar uns anys a l'Escolania sota el mestratge del P. Cererols, entrà al

monestir el 17 de setembre de 1671. Fou considerat com a molt bon organista.

GRANER, Joan (La Palma de Tortosa, ca. 1588-Poblet, 1600).

Després de ser escolà en els anys 1568-1574, vestí l'hàbit de monjo en aquesta última data. És considerat com a organista notable del seu temps, ofici que exercí a Montserrat, i a Poblet fins a la seva mort. És un dels pocs monjos músics del s. XVI de qui es coneix el nom.

GUZMAN, Manuel (Aldaia, 19 gener 1846-Montserrat, 18 març 1909).

De petit visqué en un ambient musical dintre la mateixa llar paterna. Vistes les qualitats que despuntaven, el confiaren als organistes Marià Vera i posteriorment, durant els anys de seminarista, estudià amb Josep Úbeda. Obtingué per oposicions les places d'organista de la catedral de Salamanca, de Mestre de Capella d'Àvila i de Valladolid, i finalment, el 1877, a la Seu metropolitana de València. Aquí enllaçà estreta amistat amb Eslava, Úbeda i Pedrell. Durant els onze anys que hi restà, treballà i ens deixà publicat el volum d'obres de Joan B. Comes, un dels seus predecessors en la mateixa Seu. El 1888, als seus 42 anys, sacerdot que exercia el seu ministeri amb total donació, i en el ple de la seva vida artística, resol entrar de monjo a Montserrat. La Providència el portava allí per salvar l'Escolania de l'estat lamentable en què es trobava, després de l'exclaustració. El P. Abat Deàs el nomena Mestre de l'Escolania, l'endemà mateix de la seva professió (1 gener 1889). La reforma començà de seguida en la formació musical total dels escolans, començant per l'emissió de la veu i en tots els estudis d'instruments i de composició, seguint l'antiga tradició. A les veus dels escolans hi afegí la dels joves monjos que s'educaven al monestir i d'aquesta manera pogué interpretar les obres dels antics Mestres montserratins, i altres polifonistes, com Victoria, Palestrina, Guerrero, Morales, Comes i els actuals: Úbeda, Eslava, Goula, Bretón, etc. No faltaren tampoc en el vast repertori que va anar introduint, obres de Haydn, Mozart i Gounod. Ell mateix compongué copiosament per les necessitats del culte. Es compten entre les 450 composicions noves que introduí, unes 128 d'originals seves. Aquestes composicions van complir la finalitat que es proposava, de plaure als oients, sense cap recerca de novetats ni d'aprofundir i de polir el llenguatge musical. La seva gran facilitat d'escriure i la poca exigència del públic li foren l'escull per caure, moltes de les vegades, en la banalitat i la superficialitat. En el

que es destaca més, però, la figura del P. Guzmán, és per haver donat al nostre país, músics com el P. Àngel Rodamilans, B. Socias, M. Cuscó, P. Grau, J. M. Padró, el P. Anselm Ferrer, successor seu en la direcció de l'Escolania, M. Borguño, S. Ritort, A. i F. Civil, A. Català, I. Pinell, A. i J. Just, P. David Pujol, més tard Mestre de l'Escolania, F. Ràfols, J. Raventós i F. Folguera. Poc abans de morir obtenia un engrandiment de l'edifici de l'Escolania, apte per al pla d'ensenyament que ell havia concebut, però que no va poder veure realitzat perquè moria a mig edificar. El P. Guzmán pot ser ben considerat el més gran restaurador que mai hagi tingut l'Escolania. A ell es deu el fonament de l'Escolania actual.

JAUME ANDREU, Felip (Granollers, novembre 1727-Montserrat, 21 juny 1770).

Devia passar a l'Escolania dels anys 1736 al 1742, sota el mestratge del P. Benet Esteve (1702-1772), Mestre dels escolans durant aquells anys. Als setze anys vestí l'hàbit de monjo. Es va distingir en la composició. Actualment es conserven poques obres seves. Una d'elles és la Tèrcia pel diürn, a 6 veus i acompanyament. Condeixable d'escolania del cèlebre Antoni Soler. Josep Danés i Llonguerin, diu del P. Soler que es considerava deixeble de Felip Jaume Andreu, per haver-ne rebut segurament les primeres lliçons a la mateixa Escolania.

JORBA, Pere (Terrassa, ca. 1617-Montserrat, 1647).

Convisqué els anys d'escolania amb el P. Cererols, vers el 1627-1635, data de la seva entrada al monestir (13 de setembre). Organista remarcable. El P. Jaume Martí Marvà, en el seu *Memorial*, en parla com un dels millors deixebles del P. March.

JORDI, Isidre (Igualada, ca. 1648-Montserrat, 30 maig 1705).

Molt dotat per a la música des de l'Escolania, on aprengué diversos instruments, com el violí, l'arpa, i en els instruments de canya sobresortí amb el baixó. Estigué probablement sota el mestratge del P. Cererols (ca. 1658-1664). Rebé l'hàbit l'1 de febrer de 1664.

JULIA, Benet (Torroella de Montgrí, 3 de febrer 1727-Montserrat, 5 desembre 1787).

Va passar uns vuit anys a l'Escolania (1737-1745), sota el mestratge del P. Benet Esteve. Va entrar al monestir el 29 de desembre de 1745. Fou organista, i Mestre de l'Escolania al 1754, juntament amb el P. Benet Esteve. Compositor dels més destacats de l'Escola montserratina. El seu llenguatge musical és profund i clàssic. De les obres

que es conserven d'ell, sobresurten el Miserere per a doble cor i orquestra, Missa de Difunts a dos cors i orquestra, i Ofici de Difunts a 4 veus. Es conserven algunes obres per a teclat.

Discs:

Miserere. Domine, ne in furore tuo. O sacrum Convivium. L. Schwann AMS 2585 30 cm. Stereo.

Sonata de clarins. HARMONIA MUNDI HM 25159. 25 cm.

JUST, Cassià (Barcelona, 22 agost 1926).

Fill del conegut Director del Conservatori d'Igualada i compositor, rebé d'ell les primeres lliçons de música, i sobretot la sensibilitat artística. Fou admès a l'Escolania l'any 1939, tot seguit d'acabar la guerra espanyola. Ja tenia alguns cursos de piano, i això li serví per avançar en l'estudi de l'orgue, que exercia cada dia, juntament amb el seu company d'Escolania, Jaume Padrós. Féu notables progressos sota la direcció del P. David Pujol, Mestre de l'Escolania, aquells dies. El 22 d'agost de 1942 entrà al monestir, i fou ordenat sacerdot el 27 d'agost de 1950. Cursà els estudis superiors de música, especialment d'orgue i cant gregorià, a l'Institut de Música sagrada de Roma, obtingué el títol de Mestre d'orgue i Llicenciat en Cant gregorià. Passà un any a París per perfeccionar-se en l'orgue, amb A. Marchal, i en la composició, amb A. Jolivet. Conjuntament amb l'exercici de l'orgue, ha hagut d'acomplir molt càrrecs importants dintre el monestir, però que no li van impedir totalment d'exercitar-s'hi, fins que fou elegit abat de Montserrat, l'1 de desembre de 1966. Tots els qui el sentiren tocar, saben a quin grau de perfecció varen arribar les seves execucions. D'ell hi ha gravats cinc Passos del P. N. Casanovas (Alhambra MCC 30069). Com a compositor no ha donat tot el que hauria pogut, si les circumstàncies li ho haguessin permès. Les comptades peces que ha compost, denoten prou el valor del seu esperit creador.

LÓPEZ, Miquel (Villarroya de la Serra, 1 de febrer, 1669-Saragossa, 7 juny 1723).

Va ser format a l'Escolania entre els anys 1678 i 1684, molt probablement pel P. Cererols i el P. Joan Garcia. Entrà al monestir el 15 d'octubre de 1684, als 15 anys. Del 1686 al 1696 estudià a San Martín de Madrid. Sens dubte hi cultivà la música relacionant-se, com tots els seus predecessors, amb les Capelles de les Descalzas Reales i amb la de la Cort Reial. D'aquella data (1696), conservem la primera peça d'orgue, un «lleno» sobre el *Sacris solemnīs*. És nomenat Mestre de l'Escolania, càrrec que

exerceix per primera vegada, des de 1697 al 1704 aproximadament. Del 1705 al 1711 es troba a Valladolid, fent d'organista, on compon una sèrie d'obres. Del 1715 al 1720 torna a exercir el magisteri de l'Escolania. Durant aquests últims anys pren part molt activa en la qüestió de l'entrada del tiple segon en el «miserere» de la Missa sobre la la «Scala Aretina», a favor del seu autor F. Valls. El P. López, juntament amb el P. Cererols, és dels autors montserratins més fecunds. Ens ha deixat recopilades en un gros manuscrit de sis-cents pàgines, tota la seva «opera omnia». És el primer que integra l'orquestra de corda i alguns altres instruments de vent, dintre les seves composicions. El seu estil s'inclou, en un moment de transició, entre la polifonia multi-coral, i en cert sentit comença a obrir-se a noves formes de solistes, veus o instruments, concertants. A més, com a bon pedagog, escriví dos llibres de teoria, dits «Ei-segoge ad musicen», dirigits especialment a l'ensenyament dels escolans. És l'autor probable de la *Història inèdita de Montserrat* escrita en llatí (1713). Morí a Saragossa el 7 de juny de 1723 mentre era mestre allí.

Obres publicades: (Mestres de l'Escolania de Montserrat. Vol I instr. Ed. Monestir de Montserrat). Algunes peces han estat publicades per F. Pedrell, en l'Antologia de los organistas clásicos españoles, vol. II.

Obres d'orgue:

Tres Llenos, per a orgue.
Peça per a ecos i contraecos.
Partit de mà dreta.
Quatre col·leccions d'un total de 90 versos.
Versos sobre la Salve.
Versos sobre el Pange lingua i Sacris solemnis.
Obres vocals amb orquestra o sense:
Misses: A 8 veus i orquestra.
Dels Escolans, a 4 veus i orquestra.
De Difunts, a 8 veus i orquestra.
Vespres (2), Salms Dixit Dominus (3)
Laudate pueri (2).
Laetatus sum (2).
Nisi Dominus (3).
Magnificat (2).
Beatus vir.
Antífones marials: Salve (7), Alma (3).
Ave Regina, Regina coeli.
Motets marials: Congratulamini, Inviolata, O quam pulchri.
Completes (4), Tèrcia del diumenge, di-luns i dimarts.
Lamentacions (3), Miserere, O crux.
53 «Villancicos».
A punt d'aparèixer: Obres del P. M. López: Missa a 8 veus i orquestra; Missa dels

Escolans, a solo tiple, 3 veus i orquestra; sis versets per a orgue, sobre el Pange lingua. (Mestres de l'Escolania. Vol. VI. Abadia de Montserrat.)

Discs:

Villancico a la Natividad de Nuestra Señora, a dos cors i orquestra.
Alma Redemptoris Mater, a 5 veus i orquestra.
Salve Regina, a tres cors i orquestra.
Canción a la Santa Imagen de Montserrat, tenor sol, cor, clarí i orgue.
Regina coeli, a dos cors i orgue (Vergara 14.008-SL); (Schwann AMS 2595).
Salve Regina, a 3 veus i orgue (Vergara 14004 SC).
Missa dels Escolans, solo de tiple, 3 veus i orquestra (Schwann AMS 5011); (Lumen AMS 5011).
Cinc peces d'orgue (Alhambra MCC 30069).
Vers sobre Pange lingua (Harmonia Mundi HM 25159).
Vers 22 i 28 (Lumen AMS 11 D); (Vergara 11.664 L).
Vers per a orgue (Alhambra MCC 30057).

MAGAROLA, Josep (Barcelona, ca. 1612-Montserrat, 1676).

Després d'haver estat format a l'Escolania entrà al monestir el 24 de juliol de 1628. Almenys degué estar uns tres anys sota el mestratge del P. March. Molt docte en música i en les lletres. Va ser abat de Camp-rodon i Diputat de Catalunya.

MARCH, Joan (Arbeca, 1582-Montserrat, 1658).

Entrà al monestir de Montserrat als 14 anys, després d'haver passat uns quants anys a l'Escolania, el dia 2 de setembre de 1596. La seva formació musical fou completada conjuntament amb les altres ciències eclesiàstiques que estudià al monestir de Sant Martín de Madrid. D'allí passà a ocupar el càrrec d'organista de les Descalzas Reales, lloc que poc abans havia obtingut Tomàs L. de Victoria. Probablement estigué allí fins que fou cridat a Montserrat per ocupar el càrrec de Mestre de l'Escolania, que deixava vacant el P. Barecha, l'any 1625. Continua amb la direcció de l'Escolania fins al 1641, en què va ser elegit President del Monestir de Montserrat, durant la guerra de Felip IV. El seu mestratge va ser extraordinàriament fecund en excel·lents deixebles i en obres musicals de gran categoria. Els seus deixebles es trobaven a Montserrat mateix, a Catalunya i per tot Espanya. Ells tingueren cura de fer conèixer les seves obres, de les quals malauradament s'ha perdut gairebé la totalitat. Actualment es conserva una *Missa de Difunts* a vuit veus (Arxiu de l'Orfeó

Català), un **O vos omnes** a quatre veus (Arx. de Montserrat), i alguns «villancicos». El seu estil és d'una gran serenor, elegància i religiositat comparables a les del seu predecessor Victoria. El P. March és el primer Mestre de l'Escolania, de qui es conserven algunes composicions.

Obres:

En un inventari del 20 d'abril de 1965 fet en el Col·legi del Corpus Christi de València, consten les següents obres del P. Joan March:

Vuit quaderns de versos de completes, a 8 veus.

Beatus vir, a 8.

Dixit Dominus, a 8.

Qui habitat, a 10.

Salve Regina, a 10.

Lauda Jerusalem, a 8.

Vuit quaderns amb:

Una missa, a 8.

Una missa, a 7.

Una missa, a 10.

Magnificat, a 8.

Motet Jubilemus ei, a 8 amb acompanyament.

Laudate pueri, a 8.

Qui habitat, a 8.

Aquestes obres entren a formar part del repertori del Corpus Christi entre 1625 i 1656. La qual cosa ens indica que les escriví o les donà a conèixer mentre era Mestre de l'Escolania. Sabem també pel P. Jaume Martí Marvà, abat de Montserrat (1650), que en aquells dies estava component altres peces.

Disc: O vos omnes (Harmonia Mundi HM 25159).

MARSAL, Martí (Vic, ca. 1630-Montserrat, 15 setembre 1684).

Escolà durant els anys de mestratge dels PP. March i Cererols. Entrà al monestir el 10 d'octubre de 1646. Es distingí a tocar el rabell.

MARSAL, Ramon (Terrassa, desembre 1780-Montserrat, 19 de maig 1846).

Escolà durant els últims anys del mestratge del P. Casanovas. Entrà al monestir el 17 de novembre de 1801. Tocava el violí i el violoncel. Morí al mateix monestir després de l'exclaustració.

MARTÍ, Josep (Tortosa, 1719-Montserrat, 3 gener 1763).

No consta que hagués estat escolà. Arribà a Montserrat per prendre l'hàbit de monjo el 10 d'octubre de 1749, sacerdot d'edat de trenta anys, procedent de La Soledad Real de Madrid, on exercia l'ofici d'organista. El dia 9 d'agost de 1753 va ser nomenat Mestre de Capella i de l'Escolania, segurament com a col·laborador del P. Benet Esteve (1735-

1759). Durant alguns anys va tenir com a deixeble el qui va ser després el P. Anselm Viola, també mestre de l'Escolania, segons el mateix Ferran Sor diu en les seves Memòries. Compositor molt apreciat de nombroses obres dedicades al culte montserratí. Són particularment interessants els judicis que fan de les seves obres, Sor, a les seves Memòries, i Antoni Rafols, en el seu Tractat de la Simfonia (Reus, 1801). El P. Martí, en ocupar el càrrec de la direcció de la música a Montserrat, es trobà amb el camp preparat pel treball anterior del P. Benet Esteve. Per això es pot comprendre que pogués escriure tant per a una Capella, una Escolania i una orquestra que ja estaven en condicions per a adaptar-se al nou estil de què ell estava imbuït. Amb ell l'Escola montserratina continuava la línia traçada per March, Cererols, López, i la mantindria en el mateix alt nivell.

Obres principals:

6 Lamentacions de Setmana Santa de 2 a 8 veus i orquestra.

5 Responsoris de Nadal de 3 a 8 veus i orquestra.

4 Responsoris de la Nativitat de la Mare de Déu a 2, 3 i 4 veus i orquestra.

2 Cantates de Nadal a cor i orquestra.

4 Salves a 5 i 6 veus i orquestra.

Cantata «Siesta a los Dolores de Nuestra Señora» a 4 veus i orquestra.

2 Magnificat a 6 i a 8 veus i orquestra.

Confitebor (Salm) a 4 veus i orquestra.

Missa a 5 veus.

Completes a doble cor i orquestra.

Stabat Mater a 4 veus i orquestra.

Diverses obres per a teclat.

Discos:

Magnificat a doble cor i orquestra (Vergara 769-TL AMS 51; Lumen AMS 51; Schwann AMS 2551; Edigsa AHMC 10/23).

Quem vidistis pastores, a 4 veus i orquestra (Harmonia Mundi HM 25159).

Silencio (Cantata de Nadal), solos, cor i orquestra.

O Magnum mysterium (Resp. de Nadal), per a soprano, doble cor i orquestra (Vergara 741-TL AMS 42); (Charlin AMS 42); (Schwann AMS 2542 i AMS 5011); (Lumen AMS 5011).

MARTÍ I MARVA, Jaume (Dalmanyà, ca. 1500-Montserrat, 3 maig 1678).

Vestí l'hàbit de monjo el 18 de juliol de 1619, després de passar uns anys a l'Escolania. Literat i músic. Fou abat de Montserrat, pels anys 1650. Per contrarestar les idees tendencioses que naixien dintre la comunitat contra l'Escolania, es velé obligat, ell antic escolà, a escriure i publicar un llibret d'unes setanta pàgines, en favor de l'antiga institució. El titula «Memorial o tratado en favor de los niños Escolanes y seminario de

Nuestra Señora de Montserrat» (Tolosa, 1650). Reimprès a Manresa per Pau Roca (sense data).

MASFERRER, Carles (Barcelona, ca. 1753-Sant Benet de Bages, 16 novembre 1825).

Vestí l'hàbit de monjo el 17 de setembre de 1769. Aprengué l'oboè, la flauta i el baixó a l'Escolnia i va servir a la Capella amb aquests instruments durant la seva vida fins que es retirà al monestir de St. Benet de Bages, on morí als 72 anys.

NOBIALA, Manuel (Gelsa, ca. 1678-Montserrat, 29 octubre 1752).

Escolà entre 1687 i 1695. Fou l'arxiver del Monestir, i escriu vers el 1730 un escrit apològic molt ben documentat sobre l'Escolania. Es conserva manuscrit en 12°. Té més de dues-centes pàgines.

PALAU, Rafael (Mataró, 25 juliol 1810-La Garriga, 21 febrer 1890).

Escolà entre els anys 1821-1826, durant els temps de guerres en què es dissolgué i es restablí l'Escolania. Entrà al monestir l'1 de setembre de 1826. El 1835 fou nomenat Mestre de l'Escolania, però aviat hagué d'abandonar Montserrat a causa dels esdeveniments polítics. Passat a França, obtingué, per oposició, el càrrec de Mestre de Capella de la catedral de Montpeller. Un cop restaurada l'Escolania el 1851, fou nomenat de nou Mestre de l'Escolania el 1853. Compongué algunes obres per a les necessitats i possibilitats molt precàries d'aquells temps.

PINELL, Ildefons (Terrassa, 28 novembre 1890-Montserrat, 15 abril 1960).

Escolà del 1900 al 1907, tingué per principal educador el P. Guzmán, el qual l'inicià i perfeccionà en l'estudi del piano, orgue i harmonia. Sortit de l'Escolania, continuà el piano a l'Escola Municipal de Música de Barcelona, amb els mestres Pellicer i Sabater. Un any després retorna a Montserrat per quedar-s'hi com a monjo, i professa el 4 d'octubre de 1909. Els estudis eclesiàstics els fa al mateix monestir, llevat dels últims anys, que és enviat a Roma. Després seguirà estudiant i perfeccionant-se en el piano i el contrapunt, que li ensenyarà el P. Anselm Ferrer. Durant molts anys serà el professor principal de piano dels escolans, fins que el 1924 hagué de fer-se càrrec de l'orgue, per suplir el P. Bernat Vilar. Des de llavors es dedica de ple a aquest instrument, aprofitant totes les ocasions de trobar-se amb els mestres Mn. Josep Muset i Josep Civil, per rebre'n lliçons. Passà un temps a París. Allí conegué personalment els cèlebres organistes Josep Bonet i André Marchal, i molt especialment

Charles Tournemire, amb qui féu íntima amistat. Tocava tot el bon repertori dels grans organistes. Donà un impuls i la importància que es mereixia a aquest instrument, tant en els actes de culte solemne, com en els ordinàris. La seva pulcritud i bon gust en les execucions va fer-lo estimar i interessar de tothom. En el seu temps la biblioteca d'orgue s'enriquí extraordinàriament amb tota mena d'obres i de col·leccions. Va deixar, com a compositor, algunes obres vocals i per a tecla. El seu temperament excessivament delicat i indecís no li permeté de llançar-se a la composició, per a la qual tenia veritables dots. Delicat de salut, passà a Finalpia (Savona-Itàlia), per restablir-se, on romangué fins al 1939. Continuà exercint el càrrec d'organista fins que el seu estat de salut li ho permeté, que fou pel Nadal de 1934. Entre els seus deixebles predilectes s'hi comptava, ell mateix, Miquel Arquerons, actual President de la Secció de Música de la Universitat de Brasília, i posteriorment s'hi pot comptar igualment l'actual organista P. Gregori Estrada, successor seu. Durant els anys d'inactivitat organística, fou un estímul pels músics montserratins, gràcies a les seves crítiques sempre constructives, i als seus consells. Morí un matí del Divendres Sant, 15 d'abril de 1960.

PLANÀS, Odiló (Barcelona, 9 setembre 1925).

Entrà a l'Escolania el 31 de març de 1939, amb el grup que preparà el P. A. Ferrer, un cop represa la vida del Monestir de Montserrat, i acabada la guerra espanyola. Fill del violoncellista Antoni Planàs, seguí la vocació del seu pare tot just entrà al monestir, que fou el 6 de juliol de 1942. Rebé lliçons de violoncel dels mestres Millet i Sants Sagrera. Fins a l'actualitat exerceix el professorat d'aquest instrument amb els escolans. Com a compositor, s'ha donat sobretot a la creació de noves melodies per al poble en vernacle, des de la reforma litúrgica, però té moltes altres obres vocals i per a orgue. En la seva formació musical ha estat molt influenciat pel seu professor A. Jolivet, i per a l'orgue, per A. Marchal.

PONGEM, Joan (Mataró, ca. 1642-Montserrat, 31 agost 1695).

Des de la seva estada a l'Escolania es distingí a tocar l'orgue. Un cop entrat al monestir (10 de novembre de 1659), continuà exercint el càrrec d'organista, col·laborant amb el mestratge del P. Cererols.

PRESIACH, Vicenç (Morella, 1673-Montserrat, 1 abril 1726).

Fou escolà vers els anys 1683-1689, segurement sota el mestratge del P. Joan Gar-

cia, successor del P. Cererols. El 15 d'octubre de 1689 entrà de monjo. Exercí el càrrec d'organista i més tard el de Mestre de Capella i de l'Escolania, possiblement durant les llargues absències del P. Miquel López, del 1705 al 1715, i després de la mort d'aquest (1723). Era compositor i deixà moltes obres en llatí i en vulgar. Actualment, però, no se'n coneix cap. El P. Presiach prengué part en la famosa controvèrsia promoguda per la qüestió de l'entrada del segon tiple del «miserere nobis» de la Missa Arantina de Francesc Valls, i així com el P. López representava, en aquella qüestió, els progressistes a favor de Valls, el P. Presiach està inclòs dintre la llista dels contraris. (Cfr. Catàleg de la B. C. vol. I, p. 67.)

PUJOL, David (Pont d'Armentera, 11 d'abril de 1894).

Escolà del 1903 al 1910, durant els últims anys del P. Guzmán. El 3 d'agost de 1913 entrava de monjo al monestir. Acabats els estudis eclesiàstics i ordenat sacerdot el 12 de març de 1921, emprengué els estudis de composició amb el Mestre J. Barberà. El treball principal dels seus primers anys, ha estat el d'investigació i recopilació de les obres disperses dels Mestres de l'Escolania, i l'edició d'algunes d'elles en cinc volums, tres de vocals del P. Cererols, i dos d'instrumentals dels P. López, Viola, Casanovas, Rodríguez i Vinyals. El 18 de desembre de 1933 succeïa en el càrrec de Mestre de l'Escolania al P. Anselm Ferrer. La seva actuació es féu notar ben aviat per la nova alenada de vida que comunicà a les execucions, en el canvi i enriquiment del repertori, sobretot amb obres de contemporanis. Aquesta eufòria durà fins al 1936, que es tallà en sec pels esdeveniments polítics. El 1939 repregué la direcció de l'Escolania, i a poc a poc va anar refent la Capella amb alguns dels elements antics i amb els nous que anaven ingressant; d'aquesta manera es pogué continuar la tradició de la polifonia montserratina, no, però, amb l'esplendor d'abans, car el sentit litúrgic pastoral començava a evolucionar, i no admetia certes concessions. En els primers anys de postguerra, mogut pel desig de subvencionar les necessitats del moment, fundà la revista *Música Sacra Española*, i publicà *Estudios de Canto Gregoriano*. L'Escolania es veié enriquida, altra vegada, amb tota mena d'instruments, i formà, conjuntament amb els monjos músics, una orquestra completa per a poder executar oratoris, cantates i obres dels clàssics. Fou durant un any (1950), professor de cant gregorià a l'Institut de Música Sagrada de Roma. Durant aquell interval el suplía a la direcció el P. Ireneu Segarra, el qual el succeïa definitivament en el càrrec de Mestre de Capella,

el 22 de març de 1953. El P. David Pujol ha compost alguna obra per a la litúrgia, model de religiositat i austeritat al mateix temps. I la seva labor de director va ser apreciada per la casa gravadora «La Voz de su Amo», que li va enregistrar una bona col·lecció de discs, i va donar a conèixer els resultats obtinguts amb l'Escolania i la Capella de Música.

PUJOL, Miquel (Llançà, 1643-Montserrat, 12 agost 1708).

De jovenet, a l'Escolania manifestà tenir moltes aptituds per a la música. Més tard, després d'haver entrat al monestir el 10 de novembre de 1659, s'especialitzà en l'orgue. Fou tingut per un dels millors del seu temps. Va ser elegit abat de Montserrat l'11 d'abril de 1684. Tot i tenir aquest càrrec continuà tocant l'orgue, «ja per donar exemple, ja segurament per ajudar el qui tenia aquest ofici», com diu el cronista.

REBULL, Francesc (Cornudella, 1678-Montserrat, 27 novembre 1719).

Rebé la formació musical a l'Escolania, entre els anys 1688 i 1696, possiblement sota la direcció del P. Joan Garcia. Era compositor i tocava l'arpa. No ens ha arribat cap obra seva. Al 1717 el trobem com emissari, de part dels monjos antics escolans, per portar el Memorial que escrigué el P. Roy en favor de l'Escolania i dels monjos antics escolans, al P. Abat President de la Congregació de Valladolid.

ROCA, Didac (?) Poblet, (?)

Va ser escolà i després monjo. El P. Marvà, en el seu Memorial (1650), en parla elogiosament. Organista a Montserrat i després a Poblet. Del 1662 al 1663 ho era de la Seu d'Urgell. Es conserven d'ell diverses obres en la B. C. de Barcelona.

Vegeu les següents:

Estote fortes in bello, a 5 veus. A la coberta d'aquesta obra hi ha escrit: «Dedicale al Ilustrísimo Señor Deán y Cabildo de la Santa Iglesia de Almería, Fray Diego Roca Monge Cisterciense, y su más humilde Capellán».

Els següents «villancicos»:

Abejuela ligera, a 3, a la Ssma. Virgen.
Dadivoso está Jesucristo, a 4, al Ssmo.
Vengan los pretendientes, a 4, al Ssmo.
Que sentimiento humano, a 4, al Sto. Cristo.
Vaya de seguidillas, a 4, al Ssmo.
Ofendido al Dios de amor, a 4, al Ssmo.
La, la, la... Allí va la xacarandina, al Santísimo.

Totes aquestes obres estan encara per transcriure.

ROCA, Pere (Cornudella, ca. 1610-Montserrat, 26 març 1651).

Organista i compositor. És lloat pel P. Marvà com a digne deixeble del P. March a l'Escolania. Les seves obres, si es conserven, han quedat per descobrir. No seria estrany, que alguna de les que es conserven a la B.C., amb el nom de Roca, fossin d'ell.

ROCABERT, Joan (Barcelona, 1657-Madrid, 7 gener 1701).

Escolà vers els anys 1667 i 1674. Possiblement deixeble del P. Cererols. Vestí l'hàbit de monjo el 7 de desembre de 1674, als 17 anys. Organista i compositor. Les seves obres, que escriví en abundància, es cantaven en moltes Capelles d'Espanya. Actualment no se'n conserva cap, que se sàpiga. Era destre, al mateix temps, en l'art de tocar l'arpa, el violí i altres instruments de corda. Va ser dues vegades Mestre de Capella i dels Escolans. L'autor, probablement el P. Miquel López, de la Història inèdita de Montserrat (1713) menciona el P. Rocabert entre els vuit monjos músics il·lustres del s. XVIII. Molt possiblement alternava la direcció de l'Escolania, entre els anys 1685 i 1695, amb el P. Joan García. Durant l'últim temps de la seva vida va ser organista de Sant Martí de Madrid, on va morir.

RODRÍGUEZ, Felip (Madrid, 1 maig 1760-Madrid, 5 maig 1815).

Fill de pares navarresos, entrà a l'Escolania cap als anys 1770, on es formà molt probablement sota el mestratge del P. Viola. Entrà de monjo a Montserrat el 13 de febrer de 1778, als disset anys. Va ser un bon organista. Després va passar al monestir de Montserrat de Madrid on escriví un llibre de 15 sonates per a teclat que es conserva a l'Arxíu de Música de l'Escolania. No és inversemblant que hagués compost altres obres vocals per a l'ús de la Capella i Escolania, però d'aquestes no en tenim cap notícia.

Edicions de les sonates:

David, Pujol: Mestres de l'Escolania, vol. V, 2on. instrumental. (Ed. Monestir de Montserrat, 1936).

Joaquim Nin: Classiques Espagnols du Piano, 2on. recull. (Ed. Max Eschig, París, 1928).

ROMANYA, Joan (Piera, ca. 1615-Montserrat, 1 abril 1687).

El P. Marvà, en el seu Memorial (1650), el qualifica com un dels millors deixebles que el P. March tingué a l'Escolania. Entrà al monestir el 23 de setembre de 1632. Fou organista i Mestre de Capella, potser entre els anys 1641 i 1650. Va ser un excel·lent músic i bon compositor, especialitzat en ga-

llardes i tocatres per a xirimies. Dintre i fora del monestir ocupà càrrecs importants.

ROY, Isidre (Lecera, ?-Montserrat, 3 desembre 1720).

Fou format a l'Escolania vers els anys 1665-1671, possiblement pel P. Cererols. Vestí l'hàbit de monjo el 17 de setembre de 1671. Molt destre a tocar l'arpa. Fou mestre de l'Escolania (1705-1715?), durant l'estada del P. López a Valladolid, potser. Defensà acèrrimament els drets dels monjos antics escolans de la corona d'Aragó, conculcat pels seus adversaris, i els dels mateixos escolans, redactant un llarg Memorial, en nom de tots els monjos antics escolans, adreçat al P. Abat General de la Congregació de Valladolid l'any 1717.

RODAMILANS, Àngel (Sabadell, 1 maig 1874-Sabadell, 27 juliol 1936).

Entrà a l'Escolania el 28 de maig de 1883, i en sortí el 14 de setembre de 1890. Es trobà ben bé entre els últims anys de decadència, en temps del P. Millan, i de la nova alenada que hi aportà el P. Guzmán. Talent musical destacat, sabé aprofitar-se de l'ocasió que la pràctica diària dels estudis i actuacions litúrgiques li proporcionaven, i sobretot l'influència el nou impuls que rebé del P. Guzmán. Continua els estudis musicals, i en particular el piano amb el mateix E. Granados. Ordenat sacerdot el 13 d'octubre de 1901, comença a desplegar una gran activitat a Terrassa i a Sabadell com a director de cors i compositor. El 31 d'octubre de 1923 va poder veure satisfet el desig de tota la vida, de fer-se monjo de Montserrat. La necessitat de compondre i l'ensenyament a l'Escolania ja no el deixaran fins al darrer moment. Va ser un dels principals professors de piano dels escolans, que portava l'estil de la nova escola. En diverses ocasions, com a col·laborador del P. A. Ferrer en la direcció, manifestà els seus dots de director i de bon pedagog. La seva aportació comunicava sempre optimisme i era plena d'ideal. Les seves interpretacions eren d'artista consumat. Durant llargs anys tingué cura de la direcció de les misses matinals, i això li donà ocasió de compondre'n diverses expressament. En aquestes mateixes ocasions es manifestà un bon improvisador a l'orgue. Del 1926 al 1929 s'encarregà de l'ordre i disciplina dels escolans. Ni això fou un impediment per a desplegar les seves activitats musicals, tot al contrari, ho aprofità encara més per a infondre en els nois l'afeció a la música i al cant, sobretot amb escenificacions que ell mateix inventava o traduïa de Jacques Dalcroze. On, però, el P. A. Rodamilans es manifestà més ell, fou en el camp de la composició, que abraçava des de la simple cançó

fins a la gran composició de música sagrada. En aquest sentit, es pot considerar com un dels més importants de l'Escola montserratina. El seu estil és ple de frescor i poesia en les cançons, sempre ben estructurades, i altres peces per a veus blanques. En les més complexes s'hi sent la necessitat d'expressar-se amb formes noves, i sortir de l'ordinari i del comú. En cada una de les peces dels seus últims anys, l'afany de superar-se i d'expressar-se en un llenguatge del dia, hi és ben manifest. La seva obra dels últims anys, per cert ben poc coneguda, és un monument de la música del nostre país. El P. Angel Rodamilans va ser mort a la seva vila natal, el 27 juliol de 1936, pocs dies després d'haver deixat per força el Monestir.

Obres principals:

Magnificat, a 6 veus i orgue.
Laudibus cives, a dos cors, solistes i orgue.
Vespres del Corpus, a 4 veus i orgue.
«Missa «Immaculatae Conceptionis», a 6 veus i orgue.
Missa de Sta. Cecília, a 4 veus i orgue.
3 Misses per als escolans, a 3 veus i orgue.
3 Lamentacions de Setmana Santa, a 6 veus.
Salve Regina, a 6 veus i orgue.
3 Salves per als escolans, a 2 i 3 veus i orgue.
2 Rosaris, a 3 veus i orgue.
3 Salves montserratines, a 3 veus i orgue.
Inviolata, a 6 veus i orgue.
Poema de la llegenda de Sant Nicolau, a 3 veus, solistes i piano.
Unes 80 altres peces.

Discs:

Oh Jesu set dolç, i Maria bressant (Alhambra SMGE 80021).
Rosa vera, i Moreneta en sou (Alhambra MC 25011 i SMGE 80040).

ROSSELL, Francesc (Santa Coloma de Centelles, ca. 1590-Montserrat, 1634).

Després de passar uns anys a l'Escolania, vestí l'hàbit de monjo el 7 de setembre de 1607. Fou organista i compositor. Tocava també el baixó. No s'ha de confondre amb l'homònim que visqué durant la segona meitat del mateix segle XVII. Les composicions que es conserven amb aquest nom, el més probable és que siguin de l'altre Rossell, ja que visqué en un ambient musical més desenrotllat.

ROSSELL, Francesc (Barcelona, ca. 1630-Montserrat, 24 juliol 1676).

Escolà vers els anys 1640-1646, probablement sota el mestratge del P. March i P. Romanyà. Entrà al monestir el 10 d'octubre de 1646. Organista i molt bon com-

positor com ho acrediten les obres que es conserven. L'autor de la Història inèdita de Montserrat, el menciona després del P. Cererols, com un dels principals músics montserratins del seu segle. Són d'ell els «villancicos» següents que es troben a la B. C. de Barcelona:

Acudamos, sentidos, a la estafeta, a 8, al Santísimo.

Hoy ninguno me extrañe los juramentos, a 4, al Smo.

Alimento que das a los hombres, a 4, al Santísimo.

ROTÉS, Jeroni (Solsona, ca. 1500-Montserrat, 1571).

Es el primer monjo de Montserrat de qui se sap que passà per l'Escolania. Se'n conserva memòria com a bon músic. Entrà al monestir el 3 d'abril de 1515.

SALES, Josep (Sanaüja, ca. 1650-Montserrat, 24 maig 1678).

Deixeble, a l'Escolania, del P. Cererols (ca. 1660-1666). Vestí l'hàbit de monjo el 10 d'abril de 1666. Es distingí com a bon organista.

SALLERES, Josep (Barcelona, ca. 1628-Montserrat, ?).

Deixeble del P. March i del P. Romanyà, molt probablement, entre els anys 1638 i 1644, data en què va entrar al monestir com a monjo (3 de març). Fou més tard col·laborador del P. Cererols, durant el seu mestratge.

SASTRE, Bernat (Piera, 1744-Montserrat, 18 desembre 1810).

Escolà durant el temps de la direcció del P. Martí (1754-1759). Entrà al monestir l'11 de juny de 1759, als 15 anys. Tocava la flauta i l'orgue. Més tard va ser elegit abat de Montserrat, i es va interessar particularment per millorar l'estat de l'Escolania, proveint-la de bons locals per a l'estudi. S'interessà especialment per l'aprofitament dels estudis musicals dels escolans, obligant-los a passar exàmens públics que se celebraven en les mateixes estances abacials.

SEGARRA, Ireneu (Ivrs d'Urgell, 30 setembre 1917).

Deixeble del P. Anselm Ferrer i P. Angel Rodamilans, a l'Escolania, on estigué del 1927 al 1931. Entrant al monestir el 30 de juliol de 1933, i després de ser ordenat sacerdot el 10 d'agost de 1941, estudià l'harmonia i composició amb els mestres J. Barberà, C. Taltabull i Nadia Boulanger, i el piano amb Frank Marshall. Des del principi, en les seves composicions s'ha orientat de cara als nous corrents de reforma litúrgica, primer en llatí, com en les seves misses alternades, i posteriorment en vernacle. Succeí en els

càrrecs de director de l'Escolania i Mestre de Capella al P. David Pujol, el 22 de març de 1953, amb qui havia col·laborat llargs anys en la direcció i en l'ensenyament. És autor del mètode de cant: «La voz del niño cantor», publicat per l'Editorial CCC de San Sebastián. Durant els anys que ve exercint el seu càrrec, l'Escolania i la Capella han gravat una setantena de discs amb cases nacionals i estrangeres, i ha posat un interès especial a donar a conèixer la música dels antics Mestres de l'Escolania. En l'actualitat prepara la continuació de la col·lecció «Mestres de l'Escolania de Montserrat», estroncada el 1936.

SERVENTÍ, Leandre (Barcelona, ca. 1644-Montserrat, 26 juliol 1690).

El 28 d'octubre vestí l'hàbit de monjo, després d'haver passat uns anys a l'Escolania, probablement sota el mestratge del P. Cererols. Organista a S. Martín de Santiago, durant els seus estudis eclesiàstics, i després a Montserrat.

SIMÓ, Joan (Arbeca, ca. 1627-Montserrat-Vinya nova 13 gener 1670).

És un dels vuit principals músics monjos del segle XVII, que menciona l'autor (P. López?) de la Història inèdita de Montserrat. Va ser escolà pels anys 1637-1643. Devia tenir com a mestre, almenys un temps, el P. March. Va entrar de monjo el 30 de setembre de 1643. Organista singular i compositor. Segons diu el Cronista, va deixar moltes obres de música. En l'actualitat, però, les desconexem totalment.

SOLER, Benet (Granollers, ca. 1640-Montserrat, 17 gener 1682).

És un dels principals compositors montserratins del s. XVII, i de qui es conserven més obres, llevat dels PP. Cererols i López. Passà els anys de l'Escolania (vers 1650-1656), probablement sota el mestratge del P. Cererols. Més tard, després d'haver entrat per monjo el 26 de juny de 1656, i d'haver cursat els estudis eclesiàstics el nomenaren Mestre de l'Escolania, col·laborant possiblement amb el mateix P. Cererols. Era un bon arista.

Obres principals conservades: (B. C. de Barcelona).

Hoy de amor soy convidado, a 4, al Ssm.

Maravilla nueva, a 8, al Ssm.

Despertad pasajeros, a 8, de Nadal.

La buenaventura, a 8, a la Nativitat de la Mare de Déu.

Ay, que tira el niño, a 4, de Nadal.

De cantar tengo pasión, a duo.

SUNYER, Martí (Roses, gener 1776-Roses, 12 novembre 1842).

Deixeble del P. Viola a l'Escolania (vers 1786-1842), i condeixeble de Ferran Sor. Aquest darrer parla del seu company a les seves Memòries. Es distingí a l'Escolania com a violinista de la Capella, i continuà amb aquest ofici durant la seva vida de monjo a Montserrat, on entrà el 30 de setembre de 1793. Fou Mestre de l'Escolania durant algun temps a principis del XIXè i Cantor major més de 20 anys. Morí a Roses, després de l'exclaustració, als 66 anys.

TRILLA, Agustí (Valls, 1740-St. Benet de Bages, 14 abril 1810).

Deixeble a l'Escolania del P. Benet Esteve (vers 1750-1756), entrà per monjo el 5 de desembre del 1760. Organista de St. Benet de Bages.

TRULLAS, Emilià (Vic, ca. 1638-Montserrat, ?).

Vestí l'hàbit de monjo, el 23 de febrer de 1654, després d'haver-se format a l'Escolania. Va ser Mestre dels escolans durant molts anys, col·laborant possiblement amb el P. Benet Soler (1665-?).

VALDOVÍN, Mateu (Saragossa, ca. 1620-Montserrat, 13 setembre 1684).

Condeixeble, a l'Escolania, del P. Cererols. Entrà al monestir el 23 de setembre de 1636. Al 1641 s'ajunta a l'expedició de monjos que van a viure al Montserratico de Madrid. Més tard retornarà a Montserrat i serà nomenat Mestre dels escolans. Baixonista destacat i compositor. Probablement les seves obres s'han perdut definitivament.

VALLS, Benet (Sabadell, 1 març 1714-Montserrat, 18 juny 1782).

Entrà al monestir per monjo el 23 de gener de 1730 després d'haver-se format a l'Escolania durant uns sis o set anys. Organista durant quasi tota la seva vida. Molt possiblement fou el mestre d'orgue del P. Casanovas.

VIDAL, Jaume (Sant Feliu de Llobregat, 1606-Montserrat, 9 gener 1689).

Devia passar per l'Escolania en temps del P. Barecha (1616-1622). Anys més tard vestí l'hàbit de monjo, al 1630. Va ser un dels bons músics del seu temps a Montserrat. Es conserven d'ell, encara, algunes obres. Al 1650 es troba a la Seu d'Urgell exercint el càrrec d'organista. Molt docte en teologia i en les llengües orientals. Va ser abat de Sant Genís. Després d'haver de suportar moltes contrarietats, durant la seva vida, a causa dels esdeveniments polítics, pogué retornar al monestir, on morí a l'edat de vuitanta tres anys.

Obres que es conserven: Missa a 5 veus.

Lamentación, a 4 veus, «Cómo está la ciudad de la gran Jerusalén».

Las penas... a 4 i 8 veus, al Ssm.

Fugitivo paxarillo que por el aire te vas, a 4 veus (B. C. de Barcelona).

VILAGRASA, Pere de (Vinacet, 1580?-Montserrat, 1613).

Condeixable amb el P. March a l'Escolania, varen vestir l'hàbit de monjo el mateix dia 2 de setembre de 1596. Molt dotat musicalment, hauria deixat segurament moltes obres escrites si la mort no se l'hagués endut tan jove.

VILLALBA, Miquel de (Saragossa, 1579?-Montserrat, ?).

Entrà al monestir el 18 de novembre de 1595 després d'haver estat a l'Escolania. Amb el P. Barecha compartí el càrrec de Mestre dels Escolans. Varen ser aquests els dos primers monjos que varen prendre cura de la direcció de l'Escolania. Anteriorment anava a càrrec d'un prevere del Santuari. Això succeïa vers el 1606.

VILOMARA, Joan (Castellvell, 1640?-Montserrat, 2 desembre 1685).

Escolà vers els anys 1650-1656, ideixable probable del P. Cererols. Entrà al monestir el 26 de juny de 1656. Tocava el baixonet a la Capella, i era el primer Cantor. Es distingí a escriure llibres de cor.

VINYALS, Josep (Terrassa, novembre 1771-Terrassa, 10 gener 1825).

Passà de l'Escolania, on devia tenir com a Mestres els PP. Viola i Casanovas, al monestir, el dia 1 de maig de 1791. Fou Mestre de l'Escolania, potser els anys després de la mort del P. Casanovas (1799). Tocava el violí i el violoncel, i especialment l'orgue, càrrec que exercí al monestir durant un temps, i més tard a St. Benet de Bages. Delicat de salut, va anar a Terrassa per refer-se, on morí. Compositor distingit de sonates per a teclat. A més de la Sonata publicada amb el núm. XVI en el volum II instrumental dels Mestres de l'Escolania pel P. David Pujol (Ed. Monestir de Montserrat, 1936), existeix una col·lecció de Sonates per a orgue, escrites l'any 1787, quan tenia tan sols 16 anys, segurament encara era escolà, i compostes «Para diversión del señor don Infante». No se sap de quin infant es tracta. La Casa Edigsa AHMC 10/43 ha gravat la Sonata (XVI). Gràcies a la seva diligència, es conserven les obres del P. Narcís Casanovas copiades per ell, i recopilades en un volum.

VIOLA, Anselm (Torroella de Montgrí, 1738-Montserrat, 25 gener 1798).

Fou deixeble a l'Escolania, molt avantatjat, del P. Benet Esteve i del P. Martí, vers els anys 1748-1756. El 20 de març d'aquest any entrà al monestir. Un cop professorat (25 març 1757), fou enviat a cursar els estudis eclesiàstics al Monestir de Montserrat de Madrid, on donà a conèixer el seu talent per a la composició, i merescué que les seves obres fossin cantades a la Capella Reial amb molta acceptació. En tornar a Montserrat fou nomenat Mestre dels Escolans i de la Capella, càrrec que ocupà uns trenta anys (1768-1798). Excel·lent pedagog, tingué alumnes com Ferran Sor i Martí Sunyer. En les Memòries escrites per Sor es pot apreciar el sistema pedagògic que el P. Viola emprava. Compositor molt apreciat ja al seu temps. Juntament amb Cererols, López i Casanovas formen el grup dels Mestres més importants de l'Escola montserratina. El P. Viola és l'únic de qui es conserva música purament instrumental. D'ell tenim l'exemple del Concert per a fagot. Obra de caràcter clàssic, més que cap altra de les obres dels Mestres restants. La seva gran missa «Alma Redemptoris Mater», és un altre exemple de la seva força creadora i de gran volada. El P. Viola passà els últims anys de la seva vida atacat per l'apoplexia, que el deixà impossibilitat de complir tots els càrrecs. Li deixaren, però, el de Mestre de Capella, per l'afecte que ell hi tenia, i que tots li professaven.

Obres principals: (Arxiu de Música de Montserrat).

Missa «Alma Redemptoris Mater», a dos cors i orquestra.

Missa sobre l'Escala Aretina, a cinc veus i orquestra.

Magnificat a sis veus i orquestra.

Magnificat a set veus i baix continu.

Tercia a set veus i acompanyament.

Completes a set veus i acompanyament.

Lamentació per a contralt i orquestra.

Concert per a fagot i orquestra.

Sonates i altres obres per a teclat.

Discs:

Lamentació II del Dissabte Sant (Alhambra MC 25038).

Concert per a fagot i orquestra (Edigsa AHMC 10/91).

Biografia:

Ferran Sor: «Mémoires». Encyclopédie Pittoresque de la Musique, Paris.

Ambrós Caralt: «L'Escolania de Montserrat». Ed. Abadía de Montserrat. 1955.

Antoni Ràfols: «Tratado de la Sinfonía». Reus, 1801.

TAULES CRONOLOGIQUES

ANY	ESCOLANIA	MONTSERRAT	CATALUNYA	EUROPA
c. 1027	Primer indici de cant en el culte. ¿Hi hauria també escolans?	Guillem de Castellvell fa una donació perquè es cantin misses.		
1100		La Imatge de la Mare de Déu és col·locada a l'altar de l'església romànica.	Ramon Llull neix vers el 1232, i en la seva joventut imita els trobadors provençals.	Composició de la Chanson de Roland (ca. 1100).
1250	El «crerizon» de les Cantigues d'Alfons el Savi pot ser ben bé un escolà.			Alfons el Savi escriu les sis Cantigues de Sta. Maria de Montserrat (c. 1250). Cançons galaico-portugueses (s. XII-XIII).
14-VII-1307	Primer document on s'esmenta el nom de cinc escolans.			
27-XII-1346	Es menciona el primer nom d'un escolà: Nicolau Baró.		La Cort Reial de Catalunya i Aragó és sucursal del repertori polifònic de la Cort d'Avinyó. Pere III (1336-1387), Joan I (1387-1395), Martí l'Humà (1395-1410). Capella formada de cantors franco-flamencs i peninsulars.	
1334-1338	Els escolans canten i acompanyen els cants dels romeus.	(1343-1348) El Prior de Vilagarut engrandeix l'antiga església.		1364-1377. G. de Machaut compon lais i ballades.
III-1375	La Reina Elionor de Sicília fa un donatiu per a la Comunitat i menciona els escolans. Donatus semblants els anys 1388 i 1392.			1369-1415. Cants populars religiosos en vernacle, de J. Hus.
c. 1392	Cants del «Llibre Vermell». Apareix a Montserrat per primera vegada la polifonia que cantaven els escolans, la sola molt de temps.	L'ermità Antoni Verjús il·lumina les miniatures del «Llibre Vermell».	El 1391, Bernat Metge inicia l'Humanisme a Catalunya.	Comença la composició del Romancero Castellà (segle XIV).
1450	En una visita apostòlica fan constar el nombre de 14 escolans.	1410. El Priorat de Montserrat és elevat a la dignitat abacial.	1410. Compromís de Casp. Bonifaci Ferrer tradueix la Bíblia al català.	1440. Ramos de Pareja.
1456	Explicitament són esmentats el Mestre dels escolans, que era un prevere, els escolans i l'organista.	L'Abat Antoni Pere Ferrer redacta unes Constitucions en les quals parla dels escolans.	1412. Elecció de Ferran d'Antequera.	1449. Joaquín des Pres.
24-IV-1470	A l'edifici del claustre gòtic s'han destinat unes estances per als escolans.	El Cardenal Juliano de la Rovere, més tard Papa Juli II, pren possessió del Monestir, com a Abat Comendatari de Montserrat. Construeix l'edifici i claustre gòtic.	1459. Mor Ausiàs March.	1460. J. Anchieta.
1479	A Montserrat, de «fadrins musichs n'ha molts».		1474. Són impreses a València les Trobes a llaor de Nostra Senyora , un dels llibres més antics de la Península.	1468. Del Encina.
1493			1479. Ferran el Catòlic visita Barcelona, i per festejar-lo els Consellers demanen l'ajut dels Escolans de Montserrat.	1474. Dufay.
1494	Jeroni Münzer escriu: «...un jorn que era dissabte, de matinet oïrem una missa solemne amb orgue i amb molta devoció».	Prenen possessió de Montserrat els monjos de Valladolid.	1492. 1.ª visita de Ferran el Catòlic a Montserrat.	1480. Janequin.
			1493. 2.ª i última visita de Ferran el Catòlic a Montserrat.	1489. M. Ockeghem.
			c. 1497. Mor Rois de Corella.	1499. La Celestina.
16-III-1501	Finalitat principal de l'Escolania (segons Cisneros): Cantar cada dia la missa matinal, la salve i els goigs de la Mare de Déu.	L'Abat G. de Cisneros escriu la «Regula puerorum», per als escolans.	1501-1506. Arriben a Espanya per primera vegada les Capelles flamenques amb Felip el Bell.	1500. N. Cabezon.
14-I-1513	Es ofert pels seus pares, per a ser escolà, el nen de set anys Bartomeu Garriga.	El 1560, Abat de Montserrat, comença la construcció de l'actual basilica.		Autos de Gil Vicente (a partir de 1502).

ANY	ESCOLANIA	MONTserrat	CATALUNYA	EUROPA
1515-1571	El P. Jeroni Rotés és el primer monjo músic, antic escola, de qui es té notícia.			1516. Cancionero general del Rezendé. 1517. Luter compon himnes en alemany.
25-III-1522	Els escolans canten la Missa Matinal, a la qual assisteix Ignasi de Loyola, que havia vetllat la nit.		1518. M. Pierre de la Rue, compositor i cantor de la Capella de Felip el Bell.	1520. n. A. Gabrielli.
1525	...«els veuràs ben dejorn cantar la Missa davant l'altar major, lloant la Mare de Déu amb salms i molt formosos càntics».	El P. Brenach escriu el poema de Montserrat: «Saxia», on descriu l'Escolania del seu temps.		1525. n. Palestrina.
1533		1533. 5. ^a visita de Carles V a Montserrat. Assisteix a la processó de Cropus.		1532. n. Lassus.
15-I-1539	L'Abat Miquel Forner fa construir un orgue de 1.113 tubs, en l'església antiga.		1536. Carles V porta la seva Capella flamenca en la qual és compten nou nois cantors.	1535. Lluís Milán, músic del Duc de Calàbria.
c. 1550	Els escolans són de 24 a 28.	1548. 5. ^a visita de Maximilià II emperador d'Alemanya.		1540. n. Victoria. 1543. Edició de les poesies de Garcilaso i Boscà. 1545. Comença el Concili de Trento.
1572		1572. D. Joan d'Austria visita Montserrat per donar gràcies per la victòria de Lepant.		1553. m. J. Mateu Flecha. Segons M. Pidal va ser format a l'Escolania de Montserrat.
1574-1600		1574-1600. Joan Graner, organista.		m. C. Morales.
1586	Una visita apostòlica limita els escolans a 16.	1585. 4. ^a visita de Felip II. 1586-1621. Jeroni Castell, organista. 1588. F. Guerrero, de retorn de Terra Santa, visita Montserrat.	1586. Joan Carles Amat, guitarrista. Fill i metge de Monistrol i de Montserrat, d'on podia haver rebut la formació musical.	1582. m. Pere Alberch Vila, organista de Barcelona i compositor de les lletres d'Ausiàs March.
2-II-1592	Fet important per l'esdevenidor de la música en el culte a Montserrat.	1592. És consagrada la nova església, l'actual.		1591. m. Joan Brudieu (Seu d'Urgell).
11-VII-1599	Els Escolans canten uns Goigs a l'arribada del Rei Felip III, i durant la proces-	1596-1613. Pere de Vilagrasa, músic de la Capella del Monestir. És traslladada la Imatge de la Mare de Déu, de l'església vella a la nova. Hi as-		1599. m. F. Guerrero.

ANY	ESCOLANIA	MONTSERRAT	CATALUNYA	EUROPA
	só de la translació de la Imatge a la nova església «diferents motets de música selecta», amb instruments. En entrar a l'església nova, és cantat el Te Deum, alternat amb versets d'orgue. Aquest orgue provenia de l'església vella (1539).	sisteixen Felip III, el Nunci i tots els bisbes de Catalunya.		
1600	S'obté derogar la prohibició que uns quants escolans es puguin quedar a l'Escolania fins als 18 anys, per poder tocar els instruments de vent.			
25 XII-1603	Bartomeu Joly escriu: «abundava la música (d'instruments) i el cant». Els escolans executaren villancets molt alegres.			1603. v. S. Aguilera de Heredia (Saragossa). v. A. Lobo (Sevilla).
c. 1606-1625	Comença la llista de noms dels monjos, Mestres de l'Escolania. Bernat Barecha i Miquel Villalba, els primers monjos, antics escolans, Mestres de l'Escolania. Contemporanis del P. March. No es conserven obres seves.	1606-1689. Jaume Vidal. Bon compositor. Es conserven algunes de les seves obres. Joan March, organista a S. Martín, i a les «Descalzas Reales» de Madrid, successor de Victoria. 1614. El Cardenal de la Joyeuse, després de sentir el cant de les lletanies de l'Escolania, en funda una per cantar diàriament.		1611. m. Victoria. 1613. Cerone: «El Mellopeo y Maestro».
1623	L'experiència mostra que 16 escolans són insuficients. S'obté dispensa per arribar als 20.			1618. v. Josep Reig (Sta. Maria del Mar). v. Gabriel Argany (Cat. Lleida).
c. 1625-1641	(n. 1582, m. 1658) Joan March, Mestre de l'Escolania. Organista i gran compositor. Obres principals conservades: O vos omnes, Missa de Difunts i Cervatilla querida. Formador de molts i bons músics. Joan Gelouch. Fou Mestre de l'Escolania durant l'època del P. March.	1627. Ricci, monjo pintor del quadre de la Mare de Déu de Montserrat, rodejada de monjos i escolans que canten i toquen instruments de l'època. Pere Roca. Organista i compositor, deixeble del P. March. 1628. Josep Magarola, músic, abat de Camprodon i Diputat.	1629. En les Corts de Felip III i Felip IV s'escriu música de J. Blas de Castro, G. Díaz, i J. de Palomares amb lletra de Lope de Vega. Al 1629 es representa la primera Òpera: «La Selva sin amor», de Lope de Vega, i música d'autor desconegut.	1623. m. Byrd. 1626. m. J. Pujol (Barcelona). v. Correa de Arauxo escriu «Facultad orgànica».
1634-1638		1634. Francesc Rossell, organista i compositor. També tocava el baixó en la Capella. 1635. Gregori Codina, compositor. 1635. Pere Jorba. Organista. Dels millors deixebles del P. March. 1638. Josep Bassó. Organista i compositor.		
c. 1641-1650	(-1687) Joan Romanyà. Mestre de l'Escolania, organista i compositor de gallardes i toques per a xirimies. No es conserven les seves obres.	1641. Joan March és elegit president del Monestir. Cinquanta-cinc monjos castellans són custodiats i portats per la Diputació de Barcelona, a Madrid. És fundat per a ells, el monestir anomenat «el Montserratico».	1640. Sublevació de Catalunya contra Felip IV.	

ANY	ESCOLANIA	MONTSERRAT	CATALUNYA	EUROPA
		1643-1708. Miquel Pujol , organista i Abat. 1643. Joan Simó , organista i compositor.		1643. m. Monteverdi. m. J. B. Comes (València).
1644	Un devot francès fa una dotació perquè l'Escolania canti la Inviolata, els dissabtes d'Advent i Quaresma.	1645. És elegit abat de Montserrat, l'antic escolà P. Jaume Martí Marvà. 1646 Martí Marsal , tocador de rabell. Francesc Rossell , organista i compositor. Es conserven algunes obres seves. 1647. Joan Carbonell , baixonista de la Capella de Música. Joan d'Àustria fa daurar l'Església.		1644. v. J. Robledo (León). m. Frescobaldi. 1644. n. Cabanilles. Segons Saldoni hauria estat format a l'Escolania, tal com li ho referien els seus mestres. (1818).
c. 1650-1680	(1618-1680) Joan Cererols , Mestre de l'Escolania. Amb ell col·labora Mateu Valdovín . Cererols, un dels més grans músics de l'Escola Montserratina. Compositor molt conegut ja al seu temps. Autor de Misses, Salms i «Villancicos». Va tenir molts deixebles que s'escamparen per tota la Península.	1650. L'Abat Jaume Martí Marvà publica un Memorial a favor de l'Escolania. 1650. Didac Roca , organista i compositor. Es conserven obres seves. 1657. El P. Anselm Blanch , promotor de la música en el culte. 1659. Joan Pongem , organista. 1664. Isidre Jordi , instrumentista de la Capella de Música. Josep Sales , organista. Joan Vilomara , baixonista i amanuense destacat.	1652. Barcelona es rendeix als exèrcits espanyols.	1647. m. M. Romero (Maestro Capitán) de la Capella Reial de Madrid.
c. 1665-1682	Emília Trullas , i (-1682) Benet Soler , Mestres de l'Escolania. De Benet Soler se'n conserven algunes obres.	1665. Entra al Monestir el belga Fr. Josep de St. Benet, agraciats amb dons sobrenaturalment extraordinaris. Parlarà de l'Escolania en els seus escrits.	1665. Mor Felip IV.	1660. Juan Hidalgo escriu l'Òpera «Celos aun del aire matan», amb lletra de Calderón. m. Carlos Patiño (Encarnación, Madrid). m. Juan de Veana.
1668	El Duc de Cardona fa una dotació perquè l'Escolania canti tres responsoris a cada festa de la Mare de Déu.	1671. Jeroní Casanovas , baixonista de la Capella, i organista. Joan Genís , organista.		
c. 1680-1707	(1651-1707) Joan García , Mestre de l'Escolania. Renuncia a la invitació de Carles I, de ser Mestre de la Capella Reial. Fa construir el gran orgue.	1680. El Comte de Peralada dota el Monestir per construir un gran orgue. És el que Laborde dibuixarà en un gravat. Fou cremat en l'incendi de 1811. (1678-1719) Francesc Rebull , compositor i arpista.	1675. Carles II, rei d'Espanya.	1672. m. Schütz. 1674. m. Carissimi.
c. 1685-1695	(1657-1701) Joan Rocabert , Mestre de l'Escolania. Organista i compositor. Les seves obres han desaparegut.			1683. P. Nassare: «Fragments músicos».
c. 1697-1704 i 1715-1720	(1669-1723) Miquel López , Mestre de l'Escolania, dues vegades. Gran compositor i	25 des. 1702. Felip V visita Montserrat, i ja no tornarà a visitar-lo més.	1700. Mor Carles II. 1702. Felip V, de retorn d'Itàlia renova la Capella	1685. n. J. S. Bach, Händel, D. Scarlatti. 1687. m. Lully, G. Menalt (Sta. Maria del Mar). 1689. v. Çavella, Comte de (antic escolà). 1691. m. J. Verdalet (Girona). v. S. Durón (Las Palmas). 1706. m. Pachelbel. 1707. m. Buxtehude. 1712. m. Cabanilles.

ANY	ESCOLANIA	MONTSERRAT	CATALUNYA	EUROPA
	pedagog. Entre les seves obres destaquen els «Villancicos» i alguna Missa i Salms. Durant el seu temps fou rebut el Rei Felip V i els Escolans l'obsequiaren amb un concert. Els assistents quedaren sorpresos que tot s'ho fessin ells sols, cantar, tocar i dirigir.		Reial i l'Òpera de Madrid, amb obres italianes.	
6-I-1710	Cas insòlit. L'Escolania en pes, després d'haver cantat la Missa Matinal, se'n va de Montserrat per protestar contra les ordres de l'Abat, de no deixar entrar al monestir els escolans que volien ser monjos.	Els joves estudiants monjos substitueixen els escolans en els cants.		1715. v. Josep Elies (St. Just i Pastor) i Descalzas Reales (Madrid). Fou l'autor preferit d'estudi a l'Escolania, en temps del P. A. Soler.
1718	El P. López intervé en la polèmica de la Misa Aretina, a favor de F. Valls.	(1727-1770) Felip Jaume Andreu , compositor i Mestre d'Antoni Soler.		
1741	El P. Benet Esteve comença el nou edifici de l'Escolania, de tres pisos, situat al lloc de l'absis de l'església actual, per millorar les possibilitats de l'estudi.			1741. m. Vivaldi.
c. 1741-1750	Pere Arnudo col·labora a la direcció de l'Escolania amb el P. Benet Esteve.		1746. Mor Felip V.	1743. n. Boccherini. m. Josep Gas (Sta. Maria del Mar). 1747. m. F. Valls (Barcelona). 1750. m. J. S. Bach.
c. 1753-1763	(1719-1763) Josep Martí , Mestre de l'Escolania. Un dels més grans compositors de l'Escola Montserratina. Introdueix l'estil de l'Escola Italiana de Madrid, on ha viscut algun temps. Composicions més importants: Res-		Ferran VI (m. 1759) i Maria B. de Braganza acullen al Palau Reial com a professor Farinelli, que continuarà imposant la música italiana a la Cort. 1759. Carles III rei d'Espanya.	1751. m. D. Terradelles (Barcelona). 1756. n. Mozart. 1757. m. D. Scarlatti (Madrid). 1759. m. Händel. 1760. v. Josep Duran, director de l'Òpera de Barce-
	ponsoris, Lamentacions, Cantates, i obres per a tecla. Va tenir per deixeble el P. Anselm Viola.			lona. Format a Nàpols, importà la influència de la música italiana a Catalunya. 1763. n. Méhul.
c. 1754-1787	(1727-1787) Benet Julià , Mestre de l'Escolania. Autor d'un gran Miserere i d'una Missa de Difunts. Compositor profund i religiós.	(1721-1773) El P. Pere A. Codolar , antic escolà, escriu el manuscrit Examen musical , a St. Vicenç d'Oviedo.		1767. v. Ràfols Antoni (Tarragona): Tractat de la Simfonia . 1767. m. Telemann.
c. 1768-1798	(1738-1798) Anselm Viola , Mestre de l'Escolania. Organista a S. Martín de Madrid. Compositor molt clàssic. Autor de la Missa «Alma Redemptoris» a doble cor i orquestra i del Concert per a fagot i orquestra. Bon pedagog. Tingué com a escolà, F. Sor, de qui parla en les seves Memòries.	(1731-1802) Isidor Capdevila , col·laborador del P. Viola a l'Escolania. Violinista de la Capella.		1768. m. Josep Nebra (Capella Reial), reaccionari contra la influència italianitzant. 1770. n. Beethoven. 1778. m. Corselli (Cort Reial de Madrid). n. Ferran Sor, escolà de Montserrat al 1791. Deixeble del P. Viola. 1780. Francesc Juncà (Sta. Maria del Mar), antic escolà de Montserrat. 1783. m. P. Antoni Soler. 1791. m. Mozart. 1792. n. Rossini. 1795. m. Antoni Ripa (Tarragona). 1797. n. Schubert, Donizetti. 1798. v. Josep Govern (Vic), antic escolà. 1798. Haydn: La Creació.
c. 1775-1799	(1747-1799) Narcís Casanovas , organista i Mestre de l'Escolania. Col·laborador del P. Viola. Improvisador a l'orgue i compositor dels més notables de l'Escola Montserratina. Autor dels Responso- ris de Setmana Santa, de Nadal i Nativitat, Lamentacions i Salms. A més compongué molta música per a teclat.	(1749-1833) Maur Ametller , compositor i inventor del Velacordi . (1735-1825) Carles Masferrer , tocava l'oboè, la flauta i el baixó en la Capella. (1760-1815) Felip Rodríguez , organista i compositor d'una col·lecció de sonates per a tecla.	1789. Revolució francesa. Catalunya acull centenars de refugiats. 1792. Fundació del Diario de Barcelona .	
1799	Humboldt escriu a Goethe: «l'encís i la glòria noble de l'Escolania».			

ANY	ESCOLANIA	MONTSERRAT	CATALUNYA	EUROPA
c. 1799-1805	(1771-1825) Josep Vinyals , Mestre de l'Escolania. Organista i compositor d'obres per a tecla. Recopilador de les obres del P. Narcís Casanovas.	(1744-1810) L'onze d'abril de 1801 el P. Bernat Sastre , antic escolà, és elegit abat de Montserrat. Millora l'edifici de l'Escolania, i s'interessa pels estudis musicals dels escolans. Són 24. 24 jul. 1802. Carles IV, l'últim Monarca que visita Montserrat abans de la seva destrucció.		1801. n. Bellini. Haydn: Les Estacions. 1805. m. L. Boccherini (Madrid).
c. 1805-1811	(1776-1842) Martí Sunyer , Mestre de l'Escolania. Violinista de la Capella, i company de F. Sor a l'Escolania.	11 jul. 1811. Montserrat és destruït per les tropes de Napoleó. Extinció del Monestir i Escolania.	1808. Abdicació de Carles IV i Ferran VII. Comença la Guerra de la Independència. 1810 n. Balmes. 1812. Corts de Cadis. 1814. Ferran VII, rei d'Espanya. 1815. Gramàtica i apolo- gia de la llengua catalana , de Ballot.	1808. m. Carles Baguer (Catedral de Barcelona). 1809. m. Haydn. n. Mendelssohn. 1810. n. Chopin, Schumann. 1811. n. Liszt.
15-III-1818	S'obre de nou l'Escolania.	Retornen monjos i alguns escolans, entre ells B. Saldoni.		1813. n. Wagner, Verdi.
1818-1822	(1772-1859) Jacint Boada , Mestre de l'Escolania. Compositor.			1821. m. Pere Aranaz (Cuenca).
XI-1822	Abandonen de nou el Monestir, monjos i escolans.	6 gener 1823. La imatge de la Mare de Déu de Montserrat és rebuda triomfalment a Barcelona.		1822. n. C. Franck.
1-V-1824	Tornen 7 escolans.	Es reuneixen els monjos restants. 14 juny 1824. Retorna la santa imatge al seu Temple.		
1828-1834	(1786-1850) Benet Brell , Mestre de l'Escolania. Compositor. Són 23 escolans. 1828. Es compra un orgue nou, i es renoven els instruments: 2 trompes, 3 baixons, 3 oboès, 2 flautes, 4 violins, 2 contrabaixos, 2 pianos-forte, un menacordi (?) i un organet de taula.	12 abril 1828. Visita el Monestir, Ferran VII. Contribueix a la seva reconstrucció.		1826. m. J. Balus (Girona, Madrid), antic escolà. 1827. m. Beethoven. 1828. m. Schubert.
1832	Es compren de nou 2 trompes, 2 oboès, 3 flautes, un baixó, un violí bo, un tiple i s'adquireix una arpa que deixa en testament el prevere, antic escolà, Antoni Ràfols.		1830. Maria Cristina funda el Conservatori de Madrid. Entre els seus primers professors es compta Baltasar Saldoni, escolà al 1818.	
1834-1835	(1810-1890) Rafael Palau , Mestre de l'Escolania.	30 jul. 1834. Els milicians envaeixen el Monestir i empresonen el P. Abat Blanch.	1833. Mor Ferran VII. Comencen les guerres carlines. Oda a la Pàtria, d'Aribau.	1833 n. Brahms, Borodine.
30-VII-1835	Els Escolans amb el seu Mestre, abandonen Montserrat, i cada un s'emporta un instrument i un plec de partitures, que retornaran, acabada la revolució.	6 agost 1835. Exclaustració.	1835. Crema de Convents a Barcelona.	1835. m. Bellini. n. Saint-Saëns.
			1837. Desamortització de Mendizábal. 1838. Es funda el Conservatori del Liceu de Barcelona, on es formaran Anselm Clavé (1824-1874), Felip Pe-	

ANY	ESCOLANIA	MONTSERRAT	CATALUNYA	EUROPA
20-V-1840	El P. Boada amb el G. Capderrós i un escolà, continuen donant culte al Santuari, ocultament. En aquestes circumstàncies es crea la forma de la Salve Montserratina , com és actualment.		drell (1841-1922), Isaac Albèniz (1860-1909), Enric Granados (1867-1916), Amadeu Vives (1871-1932), Antoni Nicolau (1858-1933) i Lluís Millet (1867-1941).	1839. n. Moussorgsky. 1840. n. Tchaikovsky. m. Paganini.
		7 set. 1844. S'obre de nou l'església de Montserrat, per reial decret, i el P. Abat Blanch col·loca la Santa Imatge a l'altar major, en presència d'una gernació imponent.	1843. Majoria d'edat d'Isabel II.	1841. n. Pedrell, Dvorak. 1842. m. Cherubini.
		1850. m. Benet Brell.		1844. n. Rimsky-Korsakov.
1-X-1851	Restauració de l'Escolania per obra del P. Jacint Boada, el seu Mestre.			1845. n. Fauré. 1847. m. Mendelssohn. 1848. m. Donizetti. 1849. m. Chopin.
1-I-1854	Antoni Oller , Mestre de l'Escolania, escolà, al 1818, però no monjo. Estat deplorable de l'Escolania, que es trobava sense bons Mestres. Aquest estat seguirà fins a la vinguda del P. Manuel Guzmán.	L'arquitecte Josep Vila i Gelu, presenta, i són aprovats per l'Acadèmia de Belles Arts, els plans del nou edifici destinat a Escolania.		1851. n. V. d'Indy.
		24 maig 1859. Mor el P. J. Boada, últim dels antics Mestres de l'Escolania.	1855. Obres poètiques de Josep Robrenyo. 1859. Primers Jocs Florals de Barcelona.	1856. m. Schumann.
1-IX-1865	Mn. Josep Sorribes , Mestre de l'Escolania.	1860. Vinguda de la Reina Isabel II. Ofereix l'Infant per escolà. Investidura simbòlica.	1864. L'esquella de la Torratxa, de Pitarra.	1860. n. Albèniz, Mahler.
1869	P. Agostino Millán , Mestre de l'Escolania.	Comença la reconstrucció general del Monestir i Santuari.	1868. Isabel II és destronada. 1870. Almirall funda «La Jove Catalunya».	1862. n. Debussy. 1864. n. R. Strauss.
			1873. Proclamació de la República a Espanya. 1874. Alfons XII, rei d'Espanya.	1867. n. Lluís Millet.
			1875. Lo pi de Formentor, de Costa i Llobera. 1877. Guimerà i Verdaguer triomfen als Jocs.	1876. n. Ravel.
1879	Sr. Vilaseca , Mestre de l'Escolania.	1880. Festes del Mil·lenari. Concurs musical. És premiat el Virolai de Josep Rodoreda.	1879. Idilis i Cants místics, de Verdaguer.	1873. n. Reger. 1874. n. Schönberg.

ANY	ESCOLANIA	MONTSERRAT	CATALUNYA	EUROPA
		1881. Lleó XIII declara la Mare de Déu de Montserrat, Patrona de Catalunya.		1881. n. Bartok.
		1888. Visita de la Reina Maria Cristina.	1888. Exposició mundial de Barcelona.	1882. n. Stravinsky, Kodaly, 1883. m. Wagner. n. Webern. 1885. n. Alban Berg.
1889-1909	(1846-1909) Manuel Guzmán. Mestre de l'Escolania. És considerat com el seu veritable restaurador.			
1-XI-1890	S'inaugura el nou orgue dels escolans del prebisteri. Zorrilla (1817-1893) escriu: «escuché embelesado, con amoroso anhelo, las dulces armonías del coro de escolanes por cuyas bocas cantan los ángeles del cielo».			1890. m. C. Frank.
26-VI-1896	S'inaugura un nou orgue construït per A. Amezua.	1896. Eugène Gigout, organista, visita Montserrat i dedica una peça d'orgue al P. Guzmán. 11 oct. 1896. 1.ª visita de l'Orfeó Català a Montserrat (135 cantaires). 14 nov. 1898. Visita de V. d'Indy i I. Albéniz. P. Gregori Suñol (1879-1946). Gregorianista. Publica un Mètode de Cant Gregorià, i més tard la Paleografia Gregoriana.	1896. A. Nicolau, Director de l'Escola Municipal de Música de Barcelona.	1891. n. Prokofiev. 1892. n. Darius Milhaud. 1895. n. Hindemith. 1896. m. Bruckner.
				1897. m. Brahms. 1899. n. Poulenc, Auric.
		1902. Alfons XIII. Majoria d'edat. 1903. Motu proprio de Pius X, sobre la Música sagrada.		
		1908. Visita de Saint-Saëns.		
1909-1911	Ramir Escofet (1877-1911). Mestre de l'Escolania, continuador de l'obra del seu antecessor.	Febrer 1914. Enric Granados conviu uns dies amb els monjos, i compon per als escolans «L'herba de l'amor».	1909. Setmana Tràgica de Barcelona. L'Església cremada, de Maragall.	
1911-1933	Anselm Ferrer (1882). Mestre de l'Escolania. Renovador dels estudis musicals, i del repertori, segons l'esperit del Motu proprio de Pius X. Compositor. Un dels promotors del I Congrés Litúrgic de Montserrat (1915). Creador de la nova Escolania de 1939.	1915. I Congrés Litúrgic de Montserrat. G. Cassadó dona un concert a la Comunitat, i toca, acompanyat de l'Orquestra del Monestir, el «Concert de violoncel» de Haydn.	1914. Creació de la Mancomunitat. 1915. I Congrés Litúrgic de Montserrat.	1911. m. Mahler.
1915				
1933-1938		1916. L'Orfeó Català celebra a Montserrat el seu 25è aniversari.	1923. Dictadura de Primo de Rivera.	1916. m. Max Reger.
				1925. n. P. Boulez. 1928. n. K. Stockhausen.

ANY	ESCOLANIA	MONTSERRAT	CATALUNYA	EUROPA
			1931. Dimissió d'Alfons XIII. II República. Generalitat de Catalunya.	1933. m. A. Nicolau, «el cantor de Montserrat».
1933-1936 i 1939-1953	(1894) David Pujol, Mestre de Capella i Director de l'Escolania. Infongué un nou alè i esperit religiós particular a les interpretacions de la Capella i Escolania. Amplià notablement el repertori i el renovà amb peces d'autors contemporanis. Musicòleg. Publicà sis volums de la col·lecció «Mestres de l'Escolania de Montserrat». Es dedicà particularment a l'ensenyament del Cant gregorià, i publicà «Estudios de Canto Gregoriano». Compositor.	(1874-1936) Àngel Rodamians, pianista i compositor original. Col·labora amb els P. Ferrer i Pujol. (1890-1960) Ildefons Pinell. Organista i compositor. Nov. 1932. Pau Casals visita el Monestir, i ofereix la seva primera composició per a la Capella i l'Escolania: El Rosari. Al 1933 donarà un concert a la Comunitat. 1935. Concert de la Capella i Escolania, en ocasió del Congrés Internacional de Música Contemporània.	1935. Festival Internacional de Música contemporània, a Barcelona, en el qual s'estrena un concert d'Alban Berg.	
1936-1939	L'Escolania abandona el Monestir.	Juliol 1936. Monjos i Escolans deixen Montserrat a causa de la guerra civil.		1941. m. Lluís Millet.
1939	El Dissabte Sant el P. Abat A. Marcet, vesteix els dotze primers escolans, i comencen a cantar a l'Església, preparats pel P. A. Ferrer.	29 de gener 1939. És recuperat el Monestir per tres monjos. Aviat es reunirà la Comunitat romanent. 23 monjos han estat morts durant la revolució. 1947. Festes de l'Entronització. Concurs musical. 1 nov. 1950. L'Escolania canta al Vaticà durant la missa de la proclamació del dogma de l'Assumpció.	1943. Elegies de Bierville, de Carles Riba. 1948. Primera història d'Esther, de Salvador Espriu. 1947-1964. Cristòfor Taltabull viu a Barcelona, i crea al voltant seu un nombre considerable de deixebles: Casanovas, Benguerel, Segarra, Estrada, Padrós, Cerdà, Comellas, Cercós, Guinjoan, Montreau, Quadreny, etc.	1946. m. Falla. 1947. m. J. Barberà. 1949. m. R. Strauss. 1951. m. Schönberg.
1953	Troneu Segarra (1917). Mestre de Capella i Director de l'Escolania actual, amb els col·laboradors G. Estrada, organista i compositor, C. Just, compositor i organista fins a la seva elecció abacial, S. Bardalet, Mestre de Cant Gregorià, O. Planàs, organista i compositor, N. C. Casanovas, compositor, i els professors A. Figueras, P. Puig i el transcriptor de manuscrits antics, P. E. Quintana.	1956. Corona Musical. Els principals compositors de Catalunya ofereixen les seves obres a la Mare de Déu de Montserrat. 1957. L'Escolania canta l'Ave Maria de Brahms amb l'Orquestra Municipal de Barcelona, dirigida per E. Toldrà, que fa una visita al monestir i hi dona un concert.	1956. Incerta glòria de Joan Sales. 1960. La pell de brau de S. Espriu. 1965. II Congrés Litúrgic de Montserrat. 1968. Encontre Internacional de Compositors. S'estrenen els Propis de la Nativitat d'Ernst Krenek i les Vespres de la mateixa festivitat, de Petr Eben (Praga), totes dues en català.	1961. Concili Vaticà II.

Discografia de l'Escolania de Montserrat

I. CLASSICS (s. XVI-XIX)

JOHANNES BRAHMS (1833-1897) - FÉLIX MENDELSSOHN (1809-1847)

Ave, Maria (J. Brahms)

a 4 voces blancas y órgano.

Laudate pueri (F. (Mendelssohn))

a 3 voces y órgano.

ALHAMBRA SMGE 80041
17 cm.

CESAR FRANK (1822-1890)

Solistas de la Escolanía de Montserrat

La Verge bressant (duetto)

Infantons (duetto)

Les danses de Lormont (duetto)

L'àngel de la guarda (duetto)

Josep M. Cañellas y Josep Costa, solistas.

ALHAMBRA SMGE 80121
17 cm.

FRANCISCO GUERRERO (1528-1599)

Ocho Villanescas Espirituales

a 3 voces blancas.

Si tus penas no pruebo - Es menester que se acierte - ¡Qué buen año es el del Cielo! - Oh Virgen, cuando os miro - Pastor quien Madre Virgen ha mirado - ¿Qué se puede desear? - Tan largo ha sido en gastar - ¡Oh venturoso día!

LA VOZ DE SU AMO LDLP 1057
25 cm.

FÉLIX MENDELSSOHN (1809-1847) - ROBERT SCHUMANN (1810-1856)

Solistas de la Escolanía de Montserrat

Ocells de pas, duetto (F. Mendelssohn)

Tardoral, duetto (F. Mendelssohn)

Cançó de primavera (R. Schumann)

Les orenetes, duetto (R. Schumann)

La filadora, trio (R. Schumann)

Josep Cañellas, Josep Costa y Joan Selles, solistas.

ALHAMBRA SMGE 80076
17 cm.

CRISTÓBAL DE MORALES (1550-1553)

Missa Quæramus cum pastoribus, zu 5 Stimmen

Kyrie, Gloria, Credo, Sanctus, Agnus Dei.

Motette Exaltata est Sancta Dei Genitrix, zu 5 Stimmen

HARMONIA MUNDI HM 30621
30 cm.

Motetten

Ave, Maria, 5 vocum - Tu es Petrus, 5 vocum - Andreas Christi famulus, 5 vocum - Quanti mercenarii, 6 vocum - Per crucem tuam, 4 vocum.

HARMONIA MUNDI HM 25160
25 cm.

WOLFGANG A. MOZART (1756-1791) - FRANZ SCHUBERT (1797-1828) - JOHANNES BRAHMS (1833-1897)

El pastor i la Mare de Déu (adaptació F. Civil)

Cançó de bressol (W. A. Mozart)

La nit (Schubert, adaptació A. M. Vergés)

Cançó de bressol (J. Brahms, adaptació F. Civil)

LA VOZ DE SU AMO 7ERL 13026
17 cm.

PIERLUIGI G. PALESTRINA (1525-1594)

Stabat Mater, a 8 voces

(Joan Cererols: Magnificat)

LA VOZ DE SU AMO LBPL 1029
25 cm.

Ave, Maria, a 4 voces

(Lluís Millet: Oh cel blau, adaptació I. Segarra)

ALHAMBRA SMGE 80039
17 cm.

GIOVANNI B. PERGOLESÌ (17170-1736)

Stabat Mater

a 2 voces, solos, coro y orquesta.

Rafael Subirachs, soprano; Sergi Casademunt, contralto.

ALHAMBRA MC 25039
25 cm.

MATEO ROMERO - CARLOS PATIÑO - DIEGO DURON - MIGUEL LÓPEZ - JOAN CEREROLS - SEBASTIÁN DURON

Música religiosa española del siglo XVII

— Qui habitat (M. Romero)

Salmo 91, a dos coros, sacabuche, bajón, violón, arpa y órgano.

— Maria, Mater Dei (C. Patiño, 1650)

para soprano solista, dos coros, sacabuche, arpa, violón y órgano.

—Adjuva nos, Deus (D. Duron, 1700)

para contralto solista, chirimías, bajoncillo y arpa.

—Salve Regina (M. López)

para soprano solista, 4 voces, violines, chirimías, bajón y órgano.

—Hodie nobis de caelo (J. Cererols)

Responsorio de Navidad, a dos coros y bajo continuo.

—Gazul, Zelin, Mohen (D. Duron, 1682)

Villancico moro de Navidad, para contralto solista, 4 voces, violoncello y arpa.

—Dulce quietud (S. Duron)

Villancico de la Ascensión, a 4.

—¡Mi Dios! (J. Cererols)

Villancico penitencial, para contralto y tenor solistas, y órgano.

—Ya rompen sus velos (D. Duron, 1690)

Villancico de Navidad, a 4 voces, chirimías, sacabuche, arpa y órgano.

Joaquim Garrigosa, soprano; Josep Torrecassana, contralto; Sebastià Bardolet, tenor.

De próxima aparición.

DEUTSCHE GRAMMOPHON
(ARCHIV PRODUKTION)
30 cm. Stereo

TOMÁS L. DE VICTORIA (1548-1611)

Responsorios de Semana Santa

versión integral en 2 discos.

In Caena Domini (Jueves Santo)

Amicus meus - Judas, mercator pessimus -
Unus ex discipulis meis - Eram quasi agnus - Una hora non potuistis - Seniores populi.

In Parasceve (Viernes Santo)

Tanquam ad latronem - Tenebrae factae sunt - Animam meam dilectam - Tradiderunt me - Iesum tradidit impius - Caligaverunt oculi mei

Sabbato Sancto (Sábado Santo)

Recessit Pastor noster - O vos omnes - Ecce quomodo moritur iustus - Astiterunt - Aestimatus sum - Sepulcro Domino.

VERGARA 11.3.001/2 P
STUDIO SM 33-15, 33-16
30 cm.

Pentecostés

Motete Dum complerentur, a 5 voces.

Misa Dum complerentur, a 6 voces.

Secuencia Veni, Sancte Spiritus, a 8 voces en doble coro.

ALHAMBRA MCC 30073
30 cm.

LUMEN AMS 23 D

L. SCHWANN AMS 23
30 cm. Stereo

Dos cantos de Semana Santa

Popule meus (Improperios), a 4 voces mixtas

Vere languores, a 4 voces mixtas.

ALHAMBRA SMGE 80065
17 cm.

O vos omnes, motete

O Domine Iesu Christe, motete

LA VOZ DE SU AMO 7ERL 1074
17 cm.

Ave, Maria, a 4 voces

(† Ángel Rodamilans: Moreneta en sou)

ALHAMBRA SMGE 80040
17 cm.

ESCOLA MONTSERRATINA (s. XVII-XVIII)

NARCÍS CASANOVAS (1747-1799)

Nochebuena en Montserrat en el s. XVIII

Oficio de Maitines de Navidad. Con acompañamiento de gran órgano y orquesta. Invitatorio: Christus natus est nobis, doble coro.

Responsorios: Beata viscera, a 2 voces - In principio, a 2 voces - Beata Dei Genitrix, a 2 voces - Angelus ad pastores, a 3 voces - Descendit de caelis, a 2 voces - Ecce Agnus Dei, doble coro.

Bonaventura Bajet, soprano.

ALHAMBRA MCC 30032
LONDON RECORDS 5308
30 cm.

Trois Répons de la Semaine Sainte

Tenebrae factae sunt - Amicus meus - Caligaverunt.

à 4 voix et contralto-solo, avec violoncelle et orgue.

Sergi Casademunt, alto.

LUMEN AMS 5001
25 cm.

Zwei Responsorien für die Karwoche

Tenebrae factae sunt - Caligaverunt.

für 4 Stimmen, Altsolo, und Orgel.

Sergi Casademunt, Alt.

L. SCHWANN AMS 12020
17 cm. Stereo

NARCÍS CASANOVAS (1747-1799) - ANSELM VIOLA (1738-1798)

Salve Regina (N. Casanovas)

a 4 voces mixtas, solo de contralto y órgano.

Lamentación II del Sábado Santo (A. Viola)

para contralto solista y orquesta

Sergi Casademunt, contralto.

ALHAMBRA MC 25038
25 cm.

JOAN CEREROLS (1618-1680)

Missa de Difunts, a 7 veus

Introit (Requiem aeternam) - Kyrie -
Gradual (Requiem aeternam) - Seqüència
(Dies irae) - Ofertori (Domine Jesu Chris-
te) - Sanctus - Motet (Hei mihi) - Agnus
Dei - Communio (Lux aeterna) - Absolta
(Libera me).

EDIGSA AHMC 10/92
LUMEN AMS 9
L. SCHWANN AMS 9
30 cm. Stereo

Seis villancicos, a 4, 5 y 8 voces

Señor mío Jesucristo - A Belén, zagales -
El amor que viene - ¡Ay, qué dolor! -
Segura vals, labradora - Ah, grumete ligero.

VERGARA 11.6.001 L
30 cm.
LUMEN AMS 10
L. SCHWANN AMS 10
30 cm. Stereo

Die Sängerknaben von Montserrat

2 Villancicos.

L. SCHWANN AMS 12025
17 cm. Stereo

Magnificat, a 8 voces y dos sopranos solistas

Bonaventura Bajet y Josep Torras, sopra-
nos.
(† Pierlugi G. Palestrina: Stabat Mater)

LA VOZ DE SU AMO LBLP 1029
25 cm.

JOAN CEREROLS (1618-1680) - NARCÍS CA-
SANOVAS (1747-1799)

Le siècle d'or espagnol

—Hei mihi, Domine (J. Cererols)
Motet pour la Messe des défunts, à 2
chœurs, avec basse d'orgue.

—Tenebrae factae sunt (N. Casanovas)
Répons de la Semaine Sainte, à 4 voix,
contralto solo, avec violoncelle et orgue.

MUSIQUE DE TOUS LES TEMPS 8
17 cm.

JOAN CEREROLS (1618-1680) - NARCÍS CA-
SANOVAS (1747-1799) - JOSEP A. MARTÍ
(1719-1763)

Magnificat (J. Cererols)

para 2 sopranos solistas, doble coro a 8
voces y órgano.

Salve Regina (N. Casanovas)

para soprano solista, coro y bajo continuo.

Salve Regina

para 2 sopranos solistas, coro y bajo con-
tinuo.

Magnificat (J. A. Martí)

para cuarteto vocal solista, coro y orquesta.
Orquesta de Cámara Solistas de Barcelona.
Carles Estrada y Jesús Besora, sopranos;
Josep M. Coll, contralto; Gregori M. Mi-
nóbis, tenor; Miquel Estradé, bajo; Do-

mènec Segú, oboe; Josep Trotta, violoncel-
lo; Gregori M. Estrada, órgano.
Gran Premi del Disc Català - 1965 (Mú-
sica Coral), de Lloret de Mar.

VERGARA 769-TL AMS 51
30 cm.

LUMEN AMS 51
L. SCHWANN AMS 51
30 cm. Stereo

BENET JULIA (1726-1787)

Miserere

50. Psalm, für Soli, Doppelchor und Or-
chester.

Domine, ne in furore tuo

6. Psalm, für Doppelchor und Generalbass.

O Sacrum Convivium

Sakramentsmotette, für zwei Soprano und
Generalbass.

Josep-Ramon Ballbé, Josep Torressassana,
Carles Estrada und Jesús Besora, Sängerk-
naben; Miquel Estradé, Bass.

L. SCHWANN AMS 85
30 cm. Stereo

MIGUEL LÓPEZ (1669-1723)

Villancico a la Natividad de Nuestra Señora
(1717)

a dos coros, violines, serpentón (fagot) y
órgano.

Alma Redemptoris Mater

soprano solista, coro a 4 voces, violines y
bajo continuo (órgano).

Salve Regina

contralto y tenor solistas, dos coros, cla-
rín, trombón, violón (violoncelo) y órgano.

Canción a la Santa Imagen de Montserrat
(1702)

tenor solista, coro, clarín y órgano.

Regina Coeli

a dos coros y órgano.

Orquesta de Cámara de Cataluña.

Joaquim Garrigosa y Josep M. Obradors,
sopranos; Josep Torressassana, contralto;
Sebastià Bardolet, tenor; Jaume Espigoli,
clarín; Miquel Badia, trombón; Josep Trot-
ta, violoncelo; Joan Carbonell, fagot; Gre-
gori Estrada, organista.

VERGARA 14.008-SL
30 cm. Stereo

Salve Regina

a 3 voces blancas y órgano.

(† Josep Rodoreda: Virolai)

VERGARA 14004 SC
17 cm. Stereo

MIGUEL LÓPEZ (1669-1723) - NARCÍS CA-
SANOVAS (1747-1799)

Piezas de órgano de la Escuela Montserra-
tina, s. XVIII

(Miguel López)

Lleno en Si menor (I)

Verso del primer tono (III colecció)
 Partido de mano derecha en Fa mayor
 Verso de octavo tono (III colecció)
 Lleno en Sol menor (II colecció)
 Lleno en Sol menor (II colecció)
 Gregori Estrada, organista.
 (Narcís Casanovas)
 Paso en Do mayor (V)
 Paso en Fa mayor (X)
 Paso en Re menor (XI)
 Paso en Re menor (XII)
 Paso en Re mayor (II)
 Cassià Just, organista.

ALHAMBRA MCC 30069
 30 cm.

JOAN MARQUÈS (1582-1658) - MIGUEL LÓPEZ (1669-1723) - NARCÍS CASANOVAS (1747-1799) - JOSEP A. MARTÍ (1719-1763) - BENET JULIA (1726-1787) - JOAN CEREROLS (1618-1680)

Musik in Montserrat

- O vos omnes (J. Marquès)
 motette zu 4 Stimmen.
- Verso sobre Pange lingua (M. López)
- Aestimatus sum (N. Casanovas)
 motette zu 4 Stimmen.
- Quem vidistis, pastores (J. A. Martí)
 motette für Soli, Chor und Orchester.
- Sonatas de clarines (B. Julià)
- Salve Regina (J. Cererols)
 für zwei vierstimmige Chöre und Basso continuo.
- Gregori Estrada, Orgel.

HARMONIA MUNDI HM 15159
 25 cm.

JOSEP A. MARTÍ (1719-1763) *

Silencio

Cantata de Navidad, para solos, coro y orquesta.

O magnum mysterium

Responsorio para los Maitines de Navidad, para soprano, doble coro y orquesta.
 Carles Estrada y Jesús Besora, sopranos;
 Josep M. Coll, contralto; Domènec Segú, oboe.

VERGARA AMS 42 741-TL
 30 cm.
 A. CHARLIN AMS 42
 L. SCHWANN AMS 42
 30 cm. Stereo

JOSEP A. MARTÍ (1719-1763) - MIGUEL LÓPEZ (1669-1723)

Altspanische Kirchenmusik aus Montserrat

O magnum mysterium (J. A. Martí)
 Responsorium aus der Weinachtsmesse für Knabensopransolo, achtsimmungen Doppelchor, Orchester und Orgel.
 Messe (M. López)

für Knabensopransolo, dreistimmigen Knabenchor, Streicher, Fagot und Orgel.
 Jesús Besora, soprano.

L. SCHWANN AMS 5011
 LUMEN AMS 5011
 30 cm. Stereo

II. CONTEMPORANIS

a) Cants populars

FRANCESC CIVIL

El nostre Nadal (1)

La Mare de Déu quan era xiqueta - Camina serafi - Josep i Maria - Josep, busqueu-me posada - Sant Josep i la Mare de Déu - Les dotze van tocant.

ALHAMBRA MCC 30086
 30 cm.

El nostre Nadal (2)

El desembre congelat - El cant dels ocells - Esta nit és nit de vetlla - Els pastorets - El rabadà jovenet - Allà sota una penya - El tunc tunc - El noi de la mare - Cobles en alabança de Jesús en el Pessebre.

Col·lecció de melodies populars catalanes nadalenes harmonitzades i orquestrades.

Gran Orquestra Simfònica.

Jesús Besora, Josep M. Guitart i Josep M. Coll, solistes.

ALHAMBRA MCC 30087
 30 cm.

Santa Nit - Adeste fideles - Aclarida, beneïda

Harmonització i orquestració.

Jesús Besora i Josep M. Guitart, solistes.

ALHAMBRA SMGE 80518
 17 cm.

FRANCESC CIVIL - JOAN JUST

El desembre congelat (adaptació de F. Civil)

Sant Josep i la Mare de Déu (adaptació de F. Civil)

El noi de la mare (adaptació de F. Civil)

Les dotze van tocant (adaptació de J. Just).

LA VOZ DE SU AMO 7ERL 13027
 17 cm.

FRANCESC CIVIL - IRENEU SEGARRA

Órgano de Montserrat

Composiciones para órgano sobre canciones populares catalanas navideñas.

Els pastors i la Mare de Déu (F. Civil)

Esta nit és nit de vetlla (I. Segarra)

Gregori Estrada, organista.

COLUMBIA SCGE 80486
 17 cm.

JOAN JUST

El noi de la mare - Les dotze van tocant -
El dimoni escuat - S'acaben les setmanes
de Daniel
Adaptacions.

ALHAMBRA SMGE 80474
17 cm.

El cant dels ocells - La bona Mare de Déu -
La cançó del pobre - Marxa dels Reis d'O-
rient

ALHAMBRA SMGE 80475
17 cm.

JOAN LAMOTE DE GRIGNON - ÀNGEL RO-
DAMILANS - ANTONI NICOLAU

Cuatro canciones navideñas

Cançó de Maria (J. Lamote de Grignon)
Oh Jesuset dolç (A. Rodamilans)
Entre flors (A. Nicolau)
Maria bressant (A. Rodamilans)
Bonaventura Bajet, soprano.

ALHAMBRA SMGE 80021
17 cm.

ANTONI NICOLAU

La mort de l'escolà
Joaquim Garrigosa, soprano.

EDIGSA CM 152
17 cm.

MANUEL OLTRA

Nadal amb els escolans de Montserrat

Fum, fum, fum - El petit vailet - El de-
sembre congelat - L'Àngel i els Pastors.
Arranjaments musicals: M. Oltra.
Direcció artística: Salvador Gratacòs.
Joaquim Garrigosa, Josep M. Obradors i
Josep Torrecassana, solistes.

EDIGSA CM 157
17 cm.

ANTONI PLANAS - ODILÓ PLANAS - FRAN-
CESC CIVIL

Nadal a Montserrat - Nadal dels Escolans

L'àngel i els pastors (Tradicional, harmo-
nització A. Planas)
Cançó de l'Infant (Tradicional, harmoni-
tzació O. Planas)
Els tres Reis (tradicional, harmonització
F. Civil)
Estant a la cambra (Tradicional, harmo-
nització F. Civil)

EDIGSA CM 123
17 cm.

b) Cants d'Església

ANÓNIMO - ÀNGEL RODAMILANS - LLUIS
MILLET - JOSEP RODOREDA - IRENEU SE-
GARRA

Cánticos vespertinos a la Virgen

Salve Montserratina (Desconocido, s. XVI)
a 4 voces iguales.

Rosa vera (A. Rodamilans)

a 3 voces iguales.

Oh cel blau (L. Millet, adaptació I. Se-
garra)

a 4 voces iguales.

Virolai (J. RODOREDA)

Moreneta en sou (A. Rodamilans)

No mireu la morenora (I. Segarra)

ALHAMBRA MC 25011
30 cm.

ANÓNIMO - JOSEP RODOREDA

Salve Montserratina y Virolai

Salve Montserratina (Desconocido, s. XVI)

a 4 voces iguales.

Virolai (J. RODOREDA)

ALHAMBRA SMGE 80012
17 cm.

PAU CASALS

Opera Sacra

Nigra sum, a 2 veus blanques i orgue -
Rosari, a 4 veus mixtes i orgue - Salve
Montserratina, a 4 veus mixtes i orgue -
O vos omnes, a 4 veus mixtes - Cançó a
la Verge, a una veu, estil popular, i orgue -
Tota pulchra, a 4 veus mixtes - Eucarís-
tica, a una veu i orgue.

Gregori Estrada, organista.

VERGARA 11.0.001 L
HARMONIA MUNDI HM 30632
30 cm.

Salve Montserratina

a 4 veus mixtes i orgue.

Eucarística

a una veu i orgue.

VERGARA 362-TC
17 cm.

FRANCESC CIVIL - JOSEP RODOREDA

Salve Regina (F. Civil)

a 3 veus blanques i orgue.

Virolai (J. RODOREDA)

VERGARA 14001 SC
17 cm. Stereo

ANSEL M FERRER

Salve Montserratina

a 6 voces y órgano.

O Sacrum Convivium

a 6 voces y órgano.

Ave Maria

a 6 voces y órgano.

Alleluia de Pascua

a 4 voces y órgano.

ALHAMBRA MC 25034
25 cm.

ANSEL M FERRER - IRENEU SEGARRA

Salve Regina (A. Ferrer)

a 4 voces blancas y órgano.

Salve Montserratina (I. Segarra)
a 4 voces blancas, alternando con el canto
gregoriano.

VERGARA AMS 12005 15.0.005-C
LUMEN AMS 12005
17 cm. Stereo

**CASSIA JUST - GREGORI ESTRADA - IRE-
NEU SEGARRA**

Audi, filia (C. Just)
a 4 voces mixtas.

Angelus Domini (C. Just)
a 4 voces blancas.

Sanctissime Confessor (G. Estrada)
a 4 voces blancas.

Meditabor (I. Segarra)
a 4 voces blancas.

ALHAMBRA SMGE 80086
17 cm.

**DOMÈNEC MAS I SERRACANT - JOSEP RODO-
REDA**

Salve Regina (D. Mas i Serracant)
a 3 voces blancas y órgano.

Virolai (J. Rodoreda)

VERGARA 14003 SC
17 cm. Stereo

ERNST KRENEK - PETR EBEN

Encuentro internacional de compositores
en el Monasterio de Montserrat, septiem-
bre 1968.

Nativitat de la Mare de Déu

Propi de la Missa, compost per a l'Abadia
de Montserrat (E. Krenk)
Vespres, compostes per a l'Abadia de
Montserrat (P. Eben)

Capella y Escolania de Montserrat, órga-
no, conjunto instrumental. Coro de mon-
jes y asamblea.

VERGARA 14.013-SL
30 cm. Stereo

LLUÍS MILLET

O cel blau, a voces (adaptación I. Segarra)
(† Pierluigi G. Palestrina: Ave Maria)

ALHAMBRA SMGE 80039
17 cm.

ÀNGEL RODAMILANS

Moreneta en sou, a 3 voces blancas

Rosa vera, a 3 voces

Bonaventura Bajet, soprano.

(† Tomás L. de Victoria: Ave Maria)

ALHAMBRA SMGE 80040
17 cm.

JOSEP M. ROMA - JOSEP RODOREDA

Salve Regina (J. M. Roma)
a 3 voces blancas y órgano.

Virolai (J. Rodoreda)

VERGARA 14002 SCR
17 cm. Stereo

IRENEU SEGARRA

Misa Responsorial Lux et origo

a 8 voces y órgano. Para el tiempo pascual.

Misa Responsorial Cum jubilo

a 6 voces y órgano. Para las fiestas de la
Virgen.

ALHAMBRA MC 25036

25 cm.

LUMEN AMS 12016 I 12015 D

17 cm. Stereo

Misa Responsorial Orbis factor

a 4 voces y órgano. Para los domingos
del año.

ALHAMBRA MC 25037

25 cm.

LUMEN AMS 5006 D

25 cm. Stereo

Cants a la Mare de Déu (1)

Sota la vostra protecció (Antífona litúrgi-
ca)

Formosa sou, Maria (himne a la Puríssi-
ma Concepció de Maria)

En terra d'Israel (Himne a l'Anunciació
de Maria)

Gregori Estrada, organista.

EDIGSA CE 20

17 cm.

Cants a la Mare de Déu (2)

Salm 44: El cor em bull de bons auguris
Ave, Verge immaculada (Himne a la Nati-
vitat de la Mare de Déu)

Salm 112: Lloeu servents del Senyor
Benaurada sou Maria (himne a l'Assump-
ció de Maria)

EDIGSA CE 22

17 cm.

Cants de Quarema (1)

Salm 50: Pietat, Senyor.
Pregàries de perdó.

EDIGSA CE 17

17 cm.

Cants de Quaresma (2)

Propis de la Missa del I Diumenge de
Quaresma

Cant d'entrada: M'invocarà i l'escoltaré
(salm 90)

Cant d'ofertori i de comunió: El Senyor
et cobrirà (salm 90)

Propis de la Missa del II Diumenge de
Quaresma

Cant d'entrada: Recordeu-vos de ies vostres
tendreses (salm 24)

Cant d'ofertori: Meditaré els vostres ma-
naments (salm 118)

Cant de comunió: Acolliu el meu plany
(salm 5)

EDIGSA CE 15

17 cm.

Nadal a Montserrat - Missa de mitjanit

Cant d'entrada - Cant de meditació - Al·leluia - Cant d'ofertori - Cant de comunió.

EDIGSA CE 28
17 cm.

Nadal a Montserrat - Missa del dia

Cant d'entrada - Cant de meditació - Al·leluia - Cant d'ofertori - Cant de comunió.

EDIGSA CE 30
17 cm.

Missa en català - Ordinari

Senyor, tingueu pietat - Glòria a Déu - Sant, sant, sant - Anyell de Déu - Creiem en un sol Déu

Gregori Estrada, organista.

EDIGSA CE 15
17 cm.

Salmos e Himnos para los fieles

I. De Adviento a Pascua

Invitatorio, Salmo 9: Aclameu el Senyor.

Adviento

Himno: Veniu, veniu, oh Emmanuel

Salmo 24: A vós, Senyor, elevo la meua ànima.

Navidad

Himno: La llum d'aquesta nit

Salmo 94: Veniu, cantem alegres al Senyor.

Epifanía

Himno: Esguarda la llum

Salmo 71: O Déu, doneu al Rei.

Septuagésima

Salmo 129: Des d'un abisme clamo a Vós, Senyor.

Cuaresma

Himno: O Déu, digneu-vos escoltar

Salmo 90: Tu que vius.

Tiempo de Pasión

Salmo 21: Déu meu, Déu meu, mireu-me.

Pascua

Himno: Oh, canta, canta la victòria

Salmo 150: Lloeu Déu en el seu santuari.

Sergi Casademunt, contralt.

ALHAMBRA MCC 30070
30 cm.

Vetlla de Santa Maria

Himne dels pelegrins - Càntic de salutació - Magnificat (en català)

LA VOZ DE SU AMO 7ERL 1075
17 cm.

GREGORI ESTRADA - IRENEU SEGARRA

Càntics i Salmos dels fidels

On hi ha caritat i amor (I. Segarra)

Temps Pasqual

Cant d'entrada: Al·leluia! Digne sou, Jesucrist (I. Segarra)

Cant d'ofertori: Al·leluia! El Senyor ha resuscitat (G. Estrada)

Cants de comunió: Al·leluia! Tots esperem de Vós, Senyor (I. Segarra)

Senyor, doneu-nos sempre el vostre pa (I. Segarra)

Pare nostre (I. Segarra)

Sam 41: Com la cèrvola deleja (Baptisme i Eucaristia) (I. Segarra)

Aniré a la casa de Déu (unció dels malalts, Viàtic, Difunts i Peregrinacions (I. Segarra)

Temps d'Advent

Cant d'entrada: Mostreu-vos, oh Senyor (G. Estrada)

Cant d'ofertori: Ve el Salvador (G. Estrada)

Cant de comunió: De vós naixerà, oh Maria (G. Estrada)

Vetlla de Nadal

Avui del Cel la pau vera (I. Segarra)

Benaurada que heu cregut (I. Segarra)

El Verb de Déu s'ha fet carn (I. Segarra)

Sergi Casademunt, contralt.

ALHAMBRA MCC 30085
30 cm.

IRENEU SEGARRA - JOSEP RODOREDÀ - PAU CASALS

Salve de l'Escolania

Salve Germinans (I. Segarra)

a 3 voces blancas y órgano.

Virolai de Montserrat (J. Rodoredà)

Tota pulchra (P. Casals, adaptació I. Segarra)

a 4 voces blancas y órgano.

Bonaventura Bajet, soprano.

LA VOZ DE SU AMO 7ERL 1034
17 cm.

III. DIVERSOS

Diumenge de Rams a Montserrat

Gravació en directe

Benedicció dels Rams i Processó

Hosanna filio David - Procedamus in pace -

Gloria, laus et honor (gregorià) - Ave,

Rex noster (I. Segarra)

Missa

Introit - Kyrie XVII - Dominus vobiscum -

Oremus - Passió - Credo I (gregorià) O

Domine Jesu Christe (T. L. Victoria) - Pre-

faci - Sanctus XVIII - Consagració - Per

omnia - Pater noster - Agnus Dei (gre-

gorià) - Comunio Pater, si fieri potest

(I. Segarra) - Dominus vobiscum - Ite,

missa est - Benedicció final (gregorià).

Salve in caelum assumpta (A. Pérez Moya, adaptació I. Segarra)

Virolai (J. Rodoreda)

Escolania, Capella de Música, Cor de monjos i poble fidel.

VERGARA 11.0.004 L
30 cm. Stereo

Dijous Sant a Montserrat

Gravat en directe

Missa: Introit - Kyrie IX - Gloria XV

Homília: P. Abat Aureli M. Escarré (fragments)

Lavatori: Domine, tu mihi lavas pedes - Ubi caritas

Ofertori: Hoc corpus meum (M. Robledo)

Comunió: Domine, semper (I. Segarra) - Dominus Jesus (antífona) - Laudate Dominum (salm 105). Solemne translació del Santíssim: Pange lingua (gregorià i estrofes polifòniques de T. L. Victoria)

Adoració al Santíssim: Unus ex discipulis meis (T. L. de Victoria)

Vetlla: El Senyor és el meu Pastor (I. Segarra)

Cor de monjos i assemblea. Escolania i Capella de Música.

VERGARA 14.009-SL
30 cm. Stereo

Divendres Sant a Montserrat

Gravat en directe

Via Crucis i funció del matí

Crec en un Déu (L. Romeu)

Popule meus (T. L. de Victoria)

Lletania del perdó (I. Segarra)

Vere languores (T. L. de Victoria)

Solemne acció litúrgica de la tarda

Passió de N. S. Jesucrist segons sant Joan (fragments)

Pregària dels fidels

Adoració de la Creu: Crucem tuam - Adoramus te Christe - Salvator mundi

Pare nostre

Comunió: Caligaverunt (T. L. de Victoria)

Stabat Mater, fragments (P. G. Palestrina)

Cor de monjos i assemblea. Escolania i Capella de Música.

VERGARA 14.010-SL
30 cm. Stereo

Corpus a Montserrat

Missa Vidi speciosam (T. L. de Victoria):

Introit, gregorià - Kyrie - Gloria - Alleluia, gregorià - Credo i gregorià - Sanctus - Benedictus - Agnus Dei.

Virolai (J. Rodoreda)

Ofici de Vespres: O Sacrum Convivium, gregorià - Magnificat (T. L. de Victoria) -

O Sacrum Convivium (T. L. de Victoria)

- Pange lingua (T. L. de Victoria)

Salve Regina (T. L. de Victoria)

VERGARA 707 TL
STUDIO SM 33-17
30 cm.

Grand'Messe Conventuelle à Montserrat

Gravat en directe

Messe du deuxième dimanche après Pâques

Introit Misericordia Domini (IV mode) - Kyrie (VIII mode) - Gloria (IV mode) - oraison - épître - Alleluia I Cognoverunt discipuli (III mode) - Alleluia II Ego sum pastor bonus - Évangile - Offertoire Deus, Deus meus (II mode) - orgue: Segundo tiento de quarto tono (F.R. Correa de Arauxo) - Préface - Sanctus (IV mode) - Elevation - Pater - Agnus Dei (IV mode) - Orgue: Verset 22 du 3e livre (M. López) - Verset de communion: Ego sum pastor bonus (II mode) avec psalme - Orgue: Verset 28, 8e ton, I collection - Oraisons - Ite missa est (VII mode) - Bénédiction - Orgue: Paso V (N. Casanovas).

VERGARA 11.6.004 L
LUMEN AMS 11 D
30 cm. Stereo

Misa matinal de la Escolania

Paso en re menor, órgano (N. Casanovas) - Introito, Kyrie, y Gloria (Misa X, gregoriano) - Oración, Epístola, Aleluya, Evangelio - Credo III (gregoriano) - Et incarnatus est, a 3 voces (I. Segarra) - Ofertorio (gregoriano) - Coral ich ruf, órgano (J. S. Bach) - Sanctus, Agnus Dei (Misa X, gregoriano) - Versa, órgano (M. López) - Comunión (gregoriano) - Pequeño preludio n. 8 (J. S. Bach)

Escolán J. Casals, organista.

Salve Regina (F. Civil)

a 3 voces y órgano.

Gregorio Estrada, organista.

ALHAMBRA MCC 30057
30 cm.

Un dia a Montserrat

Gravat en directe (2 discos)

Missa Conventual de Crist Rei (Cants del Propi: G. Estrada, Cants de l'Ordinari: I. Segarra) - Salve de l'Escolania, a 3 veus blanques i orgue (M. López) - Virolai (J. Rodoreda) - Rosari dels escolans (J. M. Roma) - Fragments de Vespres: Magnificat (G. Estrada) - Salve Montserratina (C. Just) - Funció Eucarística (I.

(I. Segarra) - Himne de Crist Rei (I. Segarra)

Capella i Escolania. Cor de monjos i poble. Gregori Estrada, organista.

Directors: Ireneu Segarra i Sebastià Bar-dolet.

CANIGÓ 1006-M 1-11
30 cm.

Cant Gregorià - Missa dels fidels

Kyrie eleison (XVI) - Gloria in excelsis (XV) - Sanctus (XVIII) - Agnus Dei (XVIII) - Credo (I) Respostes de la missa (Prefaci, Pax Domini, Ite missa est)

Director: Beda Moragas.

EDIGSA C.E. 12
17 cm.

Cant Gregorià - Selecció

Pange lingua - Adoro te devote - Tantum ergo - Genitori - Laudate Dominum - Cantemus Domino - Salve Regina - Regina Caeli - Gloria, laus - Ubi caritas.

Director: Beda Moragas.

EDIGSA C.E. 13
17 cm.

Cantos gregorianos de la misa para los fieles

Colección de 6 discos

I. Cantos del celebrante y ministros del altar - Respuesta de los fieles

COLUMBIA SCGE 80295
RECORD n.º MS-1 (80295)
17 cm.

II. Misa de los fieles.

Kyrie XVI - Sanctus XVI - Agnus XVI - Ite missa est XV - Gloria XV - Credo I

COLUMBIA SCGE 80296
RECORD n.º MS-2 (80296)
17 cm.

III. Misa dominical. XI Orbis factor

COLUMBIA SCGE 80297
RECORD n.º MS-3 (80297)
17 cm.

IV. Misa pascual I Lux et origo

COLUMBIA SCGE 80298
RECORD n.º MS-4 (80298)
17 cm.

V. Misa de la Virgen IX Cum jubilo

COLUMBIA SCGE 80299
RECORD n.º MS-5 (80299)
17 cm.

VI. Misas de Adviento y Cuaresma XVII y XVIII

COLUMBIA SCGE 80300
RECORD n.º MS-6 (80300)
17 cm.

Coro monástico.

Director: Odiló Cunill.

Messe de la Pentecôte Spiritus Domini

Direction: Odiló Cunill.

LUMEN AMS 12001
17 cm. Stereo

Messe de la Sainte Vierge Salve Sancta Pa-rens

Direction: Odiló Cunill.

LUMEN AMS 12002
17 cm. Stereo

Messe I Lux et origo

Direction: Odiló Cunill.

LUMEN AMS 12003
17 cm. Stereo

Messe Misericordia Domini

Direction: Odiló Cunill.

LUMEN AMS 12004
17 cm. Stereo

Missa en català

Respostes (text i melodies)

Oració - Epístola - Evangeli - Oració sobre les ofrenes - Prefaci - Pare nostre - Comunió - Comiat.

EDIGSA CE 16
17 cm.

Escolans de Montserrat petits compositors

Muntanyes regalades (J. O. Romaní, 10 anys)

Dorm infantó (J. S. Valls, 9 anys)

Cant d'estiu (R. Alonso, 10 anys)

L'ametller (J. M. Lamarca, 8 anys)

L'ocellet (J. O. Romaní, 10 anys)

L'infant de Betlem (J. S. Valls, 9 anys)

La son (alumnes del curs preparatori 1961-1962)

Conjunt instrumental

Instrumentació i direcció: Manuel Oltra
Escolans cantors: J. R. Ballbé, C. Rius, J. Torrecassana, J. Bardolet, J. M. Sil-vente, L. Altabella, J. M. Obradors.

EDIGSA CM 116
17 cm.

IRENEU SEGARRA

La voz del niño cantor

Curso de canto según el método de la Escolanía de Montserrat
(Compuesto por 12 discos y 2 libros explicativos)

Parte I: Resonancia de la voz (Ejercicios 1-30, discos I-III)

Parte II: Control de la intensidad (Ejercicios 1-24, discos IV, V y VI (1.ª cara)

Parte III: Desarrollo de la potencia y agilidad de la voz: Staccato (Ejercicios 1-27, discos VI, 2.ª cara, VII, VIII, 1.ª cara)

Parte IV: Articulación (Ejercicios 1-6, disco VIII, 2.ª cara)

Complementos: Método práctico de canto de cámara italiano, con acompañamiento de piano (N. Vacca). S. Casademunt, contralto (disco IX)

Ejercicios de vocalización: D. G. Aprile (disco X)

Ejercicios de solfeo mental: J. Lamarca, solista (disco XI)

Canciones originales e interpretación por los niños escolares del curso preparatorio 1960-1961. Armonización O. Planàs (disco XII).

IV. OBRES MONTSERRATINES PER ALTRES INTERPRETS

NARCÍS CASANOVAS (1747-1799)

Organ Music of Spain and Portugal

Paso en do Major (N. Casanovas)

(B. Pasquini: Partite sopra la aria della folia de España - A. de Cabezón: Dic nobis, Maria - C. Seixas: Toccata in D minor - A. Carreira: Fantasia in D minor - F. Jacinto: Toccata en D minor - T. de Santa María: Fantasia primi toni - A. Valente: La romanesca con cinque mutanze - J. de Sousa Carvalho: Allegro, in D major - A. da Cruz: Verse de 8 tono per D, Sol, RE - J. Cabanilles: Tiento lleno por B cuadrado - C. Seixas: Toccata in C major; Three toccatas in G minor, C major, F minor.

E. Power Biggs, Organ.

COLUMBIA KL 5167
30 cm.

Sonata V

Albert de Klerk, Secrétaire-Organ (um 1785)

(† Palestrina - Frescobaldia - de Santa Maria - Sweelinck - Gibbons - Zipoli - Buxtehude - Couperin - Corette.

Tel. AWT 9409-C
Tel. SAWT 9409-B
ST 30 cm.

NARCÍS CASANOVAS (1747-1799) - MIGUEL LÓPEZ (1669-1723)

L'Orgue del Vendrell

Sonata II i III per a orgue (N. Casanovas)

Lleno II, Versus de setè to (M. López)

(†Pere A. Vila: Tiento - Pau Bruna: Tiento, Lletania a la Verge - Gabriel Me-

nalt: Tiento de falses - Joan B. Cabanilles: Tiento de Batalla)

Montserrat Torrent, organista.

EDIGSA HAMC 10/41
30 cm. Stereo

JOSEP A. MARTÍ (1719-1763) - NARCÍS CASANOVAS

Polifonia concertant del segle XVIII

Magnificat (J. A. Martí)

per a solistes, doble cor i orquestra.

Responsoris (N. Casanovas)

per a contralt, cor i baix continu.

Caligaverunt oculi mei - Amicus meus - Tenebrae facte sunt.

Orquestra de cambra

Coral Sant Jordi

M. C. Bustamante, soprano; M. Martorell, contralt; J. L. Ochoa, baix; J. Trotta, violoncel; M. Torrent, organista; D. Segú, oboè

Director: Oriol Martorell.

EDIGSA AHMC 10/23
30 cm. Stereo

IRENEU SEGARRA

Psaumes de Montserrat

Texte de la Bible de Jérusalem

Les Petits Chanteurs de Saint-Laurent

Direction: Abbé Zurfluh.

PASTORALE ET MUSIQUE PM 25 010 A
Volume 1 25 cm.
PASTORALE ET MUSIQUE PM 25021 A
Volume 2 25 cm.

JOSEP VINYALS (1771-1825)

L'Orgue de Maó

Sonata XVI

(† Josep Elies: Te Deum - Antoni Soler:

Sonata número 67 - Freixanet: Sonata en

Fa major - Josep Elies: Salve Regina)

Montserrat Torrent, organista.

EDIGSA AHMC 10/43
30 cm. Stereo

ANSELM VIOLA (1738-1798) - NARCÍS CASANOVAS (1747-1799)

Concert per a fagot i orquestra (A. Viola)

Sonates per a clave (N. Casanovas)

Joan Carbonell, fagot; M. A. Ribera, clavicèmbal.

Director: Antoni Ros Marbà.

EDIGSA HAMC 10/91
30 cm. Stereo